

Giới thiệu Một Đời Yêu Em

Truyện ngôn tình sắc mở đầu vào đêm mùa đông Năm mươi bảy tuổi Mạch Hiểu Nặc lần đầu gặp Lưu Thiên Tước , một đêm tuyệt giảng dạy và lòng cô cũng vô cùng lạnh lẽo, anh mang đến hơi ấm dịu dàng khẽ xoa dịu trái tim cô.

Cô yêu mến anh dù chỉ qua một lần trò chuyện, cô nhớ mong cảm giác yên bình nơi anh, nhưng khi gặp lại anh lại đem lòng yêu cô gái khác.

Mạch Hiểu Nặc khổ sở kìm nén con tim đang thổn thức , cô dập tắt từng đốm ký nhớ với người anh yêu. Nhưng trái tim vốn là thứ không thuộc về mình, cô khao khát hơi ấm anh thuộc về cô, muốn đôi mắt sâu thẳm ấm áp của anh chỉ nhìn mỗi cô, muốn được vây trong mùi hương của anh.

Nhưng khi càng thâm nhập vào sâu thẳm con tim anh cũng là lúc Mạch Hiểu Nặc không còn nhìn thấy bóng dáng người thanh niên dưới đêm tuyết hôm nào, ánh mắt thiếu ấm áp, nụ cười dịu dàng không còn, cô chợt nhận ra vị trí bên cạnh anh của bây giờ thật không thích hợp cho cô nữa. Hiểu Nặc tự tay giết chết tình cảm tự tay vun xới bấy lâu, cô rời xa anh , Lưu Thiên Tước không níu kéo.

Đến khi gặp lại anh đã hoàn toàn thay đổi, lạnh lùng, bá đạo, chiếm hữu, tuổi trẻ với hoài bão và đam mê biến mất, chỉ còn lại người đàn ông luôn phải đạt được những thứ mình muốn, ví dụ như : Mạch Hiểu Nặc.

Cô càng trốn tránh anh càng buộc chặt cô bên mình... bởi anh muốn Một Đời Yêu Em

“ - Mạch Hiểu Nặc , em giả vờ gì chứ? Tưởng như vậy là tôi tha cho em? Năm mơ đi”

“- Lưu Thiên Tước , anh đùa giỡn đủ chưa , đủ rồi thì tránh xa tôi ra “

“- Làm thế nào đây? Em đối với tôi không bao giờ là đủ , từ khi em bước chân vào đây đã định sẵn sẽ bị tôi đùa giỡn đến chết rồi “

“Nặc Nặc, trừ khi tôi hết hứng thú với em, vứt bỏ em, còn không em đừng hòng rời tôi một bước”

“Mạch Hiểu Nặc, tôi ra lệnh cho em. Yêu tôi”

Đề rồi lại một lần nữa anh đứng trước cô, ngọt nhạt hỏi cô cũng câu hỏi lần đầu gặp gỡ : “Tuyệt rồi rồi sao em còn ở đây? “

“Mạch Hiểu Nặc, hay chúng ta thỏa thuận đi. Tôi dùng một đời này đổi lấy tình yêu của em được không?” Hãy tiếp tục đọc truyện để cảm nhận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trình Diện Tình Đầu

Lại là mùa hè, Mạch Hiểu Nặc cực ghét mùa này trong năm. Cô không chịu được cái oi bức của không khí mùa hè , chỉ cần vận động chút là mồ hôi lại lấm tấm , nhất là cô lại phải di chuyển bằng xe bus, phương tiện vô cùng thích hợp và tiện dụng thường dùng cho những người có sở thích thay đổi tài xế mỗi ngày, mà Mạch Hiểu Nặc hay hay dùng lý lẽ đó để đánh lạc hướng sự khó khăn của mình. Một thân một mình học xong đại học mỹ thuật thành phố A rồi ở lại làm việc tại thành phố này Một năm rưỡi bản thân Mạch Hiểu Nặc ít nhiều cũng thấy gấn bó. Dù cuộc sống khó khăn nhưng cô thà ở lại đây còn hơn trở về nơi đó. Nơi đó có mái ấm không hạnh phúc , có rung động đầu đời có tình cảm mà cô không bao giờ muốn khơi lại.

Cô thừa nhận về phương diện tình cảm mình không may mắn lắm. Nhưng Mạch Hiểu Nặc không biết vì sao sự nghiệp cũng ruồng rẫy cô, chỉ gần một nam ruồi ra trường tổng cộng cô đã tham qua gần 10 công ty, nói tham quan vì công ty lâu nhất cô làm cũng chỉ được tháng , càng ngày thời gian tham quan càng rút ngắn lại , có thể nói Mạch Hiểu Nặc được sếp ưu ái mỗi lần cho cô thôi việc luôn hoà nhã nói

- Tài năng của Mạch tiểu thư nên tìm công ty khác để phát triển hơn, tiền đồ rộng mở

Mạch Hiểu Nặc thảm thán trong lòng , không biết tiền đồ bao giờ mới rộng mở nhưng nếu không có tiền đóng tiền nhà tháng này quả thực của nhà sẽ rộng mở và cô bị đá ra đường không thương tiếc.

Trong lúc hoang mang cô nhận được thư tuyển dụng của tập đoàn Hoàng Thiên , với hợp đồng làm việc năm năm , lương bổng càng làm cô an tâm không cần thấp thỏm bị đuổi khỏi nhà. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh không cần nghĩ ngợi Mạch Hiểu Nặc lập tức ký hợp đồng.

Hôm nay ngày đầu đi làm , Mạch Hiểu Nặc tóc tai gọn gàng, mái tóc dài xoã ngang lưng , mặc bộ váy công sở đẹp nhất của cô mang giày cao gót quý giá chỉ để dùng vào những dịp đặc biệt. Khí thế bừng bừng bước vào cửa tập đoàn Hoàng Thiên

Phải nói tới Hoàng Thiên, đây là tập đoàn lớn nhất thành phố A, cũng có thể nói nằm trong top năm tập đoàn lớn của cả nước , kinh doanh thời trang , xây dựng, bất động sản và vô số ngành nghề khác nhưng thời trang và trang sức được xem là mảng chủ lực xây dựng nên tên tuổi của Hoàng Thiên. Toà nhà trụ sở chính chọc trời nằm giữa trung tâm thành phố phồn hoa , là một minh chứng ngạo nghễ cho sự phát triển ngày càng hưng thịnh của cả tập đoàn.

Tất nhiên nó cũng là ước mơ của vô số sinh viên xuất sắc vừa tốt nghiệp. Không chỉ vì môi trường quá chuyên nghiệp, hậu đãi nhân viên tốt mà lương hưởng còn vô cùng hậu hĩnh xứng đáng với công sức mỗi người bỏ ra.

Mạch Hiểu Nặc được phân vào bộ phận thiết kế cũng coi như thỏa lòng mong ước, cô quả thật không thích hợp công việc bàn giấy khô khan. Trưởng phòng nhân sự dẫn cô dạo một vòng qua thực khiến Mạch Hiểu Nặc mở rộng tầm mắt, thì ra tập đoàn lớn là thế này. Nam thanh nữ tú làm việc không ngừng, thảo nào hiệu quả công việc cao như vậy. Cô cảm thấy có chút áp lực.

Sau một hồi Mạch Hiểu Nặc tưởng cô sẽ phải ngồi vào bàn làm quen với công việc và cũng xoay như con thoi giống các đồng nghiệp khác nhưng trưởng phòng lại đưa cô vào thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà. Tới nơi để lại mình cô cần dặn

- Tổng giám đốc muốn gặp cô , đi thẳng rẽ phải.

Không chờ Mạch Hiểu Nặc kịp lên tiếng ông ta đã đóng cửa thang máy đi mất. Một bụng hồi hộp cô đi theo hành lang rộng tới cuối hành lang phía tay phải có một bàn làm việc của thư ký. Cô gái đang nhìn Mạch Hiểu Nặc mỉm cười có nét châu âu , chắc là con lai. Mạch Hiểu Nặc có chút bối rối trước cô thư ký. Làn da tới đáng vóc đều chỉ có thể dùng từ tuyệt mỹ để hình dung.

- chào cô , tổng giám đốc đang chờ cô bên trong

Khẽ cảm ơn rồi bước tới theo hướng tay cô thư ký chỉ Mạch Hiểu Nặc đứng trước cách cửa gỗ hít thở thật sâu mới đưa tay lên gõ cửa. Tiếng cốc cốc khô khan vang lên cùng với tiếng tim Mạch Hiểu Nặc thỉnh thoảng trong lồng ngực.

Một nỗi hoài nghi cùng cảm xúc bất an gợn lên trong lòng Mạch Hiểu Nặc.

- Vào đi

Cô khẽ đẩy cửa. Ánh sáng từ cửa sổ làm mắt cô hơi nhủi lại vài giây, bên cửa sổ một người đàn ông xoay lưng về phía cô hai tay đút túi quần , anh ta đứng ngược sáng, chỉ thấy thân hình cao lớn cùng tấm lưng rộng tất cả như hoà cùng ánh sáng làm thứ ánh nắng mùa hè không còn quá gay gắt. Bộ vest vừa vặn ôm sát thân người. Chiếc khuy bấm nơi cổ tay lấp lánh ánh sáng màu hổ phách nhàn nhạt.

Phải mất một phút Mạch Hiểu Nặc mới thoát ra khỏi khung cảnh vừa rồi cất tiếng hỏi

- chào tổng giám đốc, tôi là Mạch Hiểu Nặc, hôm nay ngày đầu đi làm tôi tới trình diện , cảm ơn vì cơ hội công ty đã cho tôi, tôi sẽ cố gắng làm việc

Nói xong những lời nhót cơ bản Mạch Hiểu Nặc lập tức muốn cắn lưỡi cho rồi , cái gì mà trình diện đầu phải đang ở trường tập huấn quân sự đầu chứ. Cô tự trách mình nhót nọt mà cũng yếu kém như vậy thảo nào sếp nào cũng vứt bỏ cô không thương tiếc. Đang tự kiểm điểm thì người đàn ông phía trước khẽ cười. Giọng nói trầm ấm từ lâu đã in hằn trong trí óc cô một lần nữa lại vang lên trong không gian yên ắng

- Nặc Nặc cũng năm năm rồi , quả thật tới lúc em nên tới trình diện được rồi

Mạch Hiểu Nặc cảm thấy hai chân tê rần, cô không thể cử động , cũng không thể thốt được lời nào , người đàn ông đó như thân quen nhưng cũng vô cùng xa lạ, trong đầu Mạch Hiểu Nặc từng đoạn ký ức cô muốn vứt bỏ hiện lên rõ nét hơn bao giờ hết, như cuộn phim quay chậm đang chiếu lại khoảng trời mà cô luôn trốn chạy, nơi đó cô từng rung động vì anh, từng theo sát anh qua mỗi con phố, từng dõi theo bước anh mà quên cả bản thân mình, từng khờ dại đứng trước anh tuyên bố chỉ cần được yêu anh trọn con tim còn kết quả cô không cần biết, từng đau khổ như muốn vỡ tung lồng ngực , từng khóc như mưa như gió dưới tán cây sồi già vì anh đem lòng yêu người con gái khác vì nuôi tiếc anh. Bao nhiêu vui buồn, đổ kỵ, âu lo, ghen ghét, yêu hận đan xen cả quãng trời ký ức, cuối cùng là nỗi sợ vô hình mang cô trở về thực tại

Anh đã tới trước mặt cô, Mạch Hiểu Nặc dường như thấy máu trong người bị rút đi hết , mặt cô tái đi , cô cảm thấy tay mình đang ảm mờ hôi. Anh ở đây, vẫn ánh mắt hẹp dài nhưng sắc hơn trước, nhìn vào cô như xoáy tận tâm can. Khuôn mặt vẫn anh tuấn nhưng góc cạnh hơn. Trưởng thành hơn rất nhiều. Nét ảm áp khi xưa từ lâu đã không còn, thay vào là vẻ lạnh nhạt như cười như không.

Mạch Hiểu Nặc biết chàng trai khi xưa cô từng dốc cạn tình cảm đã không còn từ lâu nhưng thấy vẻ mặt lạnh lẽo của anh cũng làm tim cô khẽ nhói.

Giờ phút này cô muốn trốn chạy khỏi đây, linh tính mách bảo cô càng xa người đàn ông này càng tốt. Nhưng còn chưa kịp xoay gót thì anh đã ghì chặt hai tay cô tới phía cửa, lưng Mạch Hiểu Nặc dán sát vào cửa gỗ, cô nghe tiếng khoá cửa rất khẽ, anh ta vòng tay ra sau cô khoá cửa từ bên trong. Hai tay người đàn ông chống vào cửa giam cô trong lòng anh ta . Ánh mắt dò xét làm cô khó chịu vô cùng , mùi nước hoa đàn ông dịu dịu bao quanh Mạch Hiểu Nặc. Cô tức giận trừng mắt nhìn đối phương

- Tổng giám đốc mong ngài tự trọng

Anh ta nhếch môi nụ cười chế nhạo

- Mạch Hiểu Nặc , em giả vờ gì chứ? Tưởng như vậy là tôi tha cho em? Nằm mơ đi

Không đợi Mạch Hiểu Nặc kịp phản bác anh ta cúi người một tay giữ chặt gáy cô , trong giây lát 'Mạch Hiểu Nặc ngửi rõ mùi hương trên người anh ta ở ngay trước mũi. Bờ môi nhỏ của cô bất ngờ bị môi anh ta chiếm giữ, sau vài giây Mạch Hiểu Nặc tưởng như bùng tình , cô lấy lại lý trí ra sức dùng hai tay đâm vào ngực anh ta , vùng vẫy muốn thoát khỏi nhưng vô ích, bàn tay sau gáy như gọng kìm cố định chặt cô ở đó, tay còn lại vòng qua eo ôm chặt, Mạch Hiểu Nặc không thể thoát ra.

Khi tưởng như bản thân sắp ngất đi vì ngẹt thở cũng là lúc người đàn ông buông tha cho đôi môi cô, Mạch Hiểu Nặc hoả khí dồn lên não, mặt cô đỏ bừng, khi vòng tay anh ta nơi lòng cô không chờ đợi giáng cái tát trời giáng xuống một bên mặt tuấn mỹ của người đàn ông. Cô như nghiêng răng găng giọng

- Luru Thiên Tước, anh đùa giỡn đủ chưa, đủ rồi thì tránh xa tôi ra

Đúng vậy người đàn ông cô dành cả mộng mơ đầu đời trao hết cho anh. Luru Thiên Tước.

Luru Thiên Tước mặt không biến sắc vì cái tát đầy lửa giận của Mạch Hiểu Nặc, đôi mắt ánh lên vẻ hứng thú kỳ lạ. Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận của Mạch Hiểu Nặc mỉm cười. Cô quá đơn giản, ruột để ngoài da bao năm không thay đổi, hôm nay lúc mới gặp cố gắng xem anh như người xa lạ coi như cũng có chút cố gắng rồi. Anh không dám nhận là hiểu rõ cô nhưng có những điều bản thân cô không nhận ra anh đã đem thu lại vào tầm mắt từ lâu. Những ngón tay thon dài khẽ bóp chặt cằm Mạch Hiểu Nặc, tầm mắt Luru Thiên Tước giao nhau với mắt cô. Anh chậm rãi nói rõ từng từ một như sợ cô không nghe thấy

- Làm thế nào đây? Em đối với tôi không bao giờ là đủ, từ khi em bước chân vào đây đã định sẵn sẽ bị tôi đùa giỡn đến chết rồi..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bông Tuyết Của Quá Khứ

Trái tim đang treo lơ lửng của Mạch Hiểu Nặc như rơi xuống tận cùng vách đá, mùi hương của Luru Thiên Tước không chỉ giam hãm không khí xung quanh cô mà dường như còn phong tỏa cả tâm trí Mạch Hiểu Nặc. Anh mất hết như nhìn thấu tâm tình đang rối bời của cô lúc này, cũng như mùa đông năm cô mười bảy tuổi.

Đêm mùa đông năm đó đối với Mạch Hiểu Nặc mà nói là kỷ niệm một thời cô ấm áp, là những rung động đầu tiên của quãng đời thiếu nữ. Đêm tuyết rơi ấy số phận cho Mạch Hiểu Nặc gặp Luru Thiên Tước.

Chập tối hôm đó Mạch Hiểu Nặc về nhà sau giờ làm thêm, vừa mở cửa vào nhà cô nghe tiếng bát đĩa loảng xoảng thi nhau bay loạn trong bếp. Lòng Mạch Hiểu Nặc thấp thỏm, cô chạy vội vào bếp, cha dựng lại say xỉn gây chuyện đập vỡ đồ đạc. Mẹ Mạch Hiểu Nặc đang ôm mặt co ro một góc, rầm rức khóc, một bên mặt bà đã thâm tím. Cha dựng cô lao đảo xiêu vẹo vừa đập phá vừa mắng nhiếc mẹ Mạch.

Cha ruột của Mạch Hiểu Nặc qua đời do tai nạn lao động khi cô còn bé, cha cô làm giám sát công trình, hôm đó lúc đang nghỉ trưa ông vô tình bị giàn giáo ngã vào người, một thanh sắt từ đó rơi xuống đâm vào bụng chết trên đường đi cấp cứu. Mẹ Mạch vốn bình thường chỉ lo việc nội trợ chăm sóc con gái, sau cái chết của chồng bà suy sụp hoàn toàn, cả ngày đều ủ dột giấu mình trong nhà. Sau một thời gian số tiền đền bù của công ty xây dựng bồi thường cho gia đình Mạch Hiểu Nặc cũng cạn dần đúng lúc đó mối tình đầu của mẹ cô trở về.

Lâm Minh Vĩ và mẹ Mạch Hiểu Nặc yêu nhau khi hai người học cấp ba, sau đó Lâm Minh Vĩ chuyển nhà từ đó liên lạc thưa dần rồi mất hẳn. Sau nhiều năm làm ăn không có thành tựu gì Lâm Minh Vĩ trở về quê xin được một chức vụ nhỏ trong một công ty gần nhà Mạch Hiểu Nặc. Chỉ một tháng qua lại mẹ Mạch quyết định bán nhà, hai mẹ con dọn về cùng xây tổ ấm với chồng mới. Mẹ cô như sống lại nhờ tình yêu đầu đời, yên tâm vì gia đình có trụ cột nên không ngần ngại giao hết số tiền bán nhà cho Lâm Minh Vĩ ra ngoài làm ăn.

Với khả năng có hạn của mình Lâm Minh Vĩ rất mau chóng tiêu sạch hết số tiền mẹ Mạch đưa, một lần nữa thất bại trong sự nghiệp ông ta đâm ra chán nản, tính khí dần trở nên cáu gắt thô thiển.

Sau khi xin được chân bốc vác Lâm Minh Vĩ lại mau chóng tìm niềm vui trong men rượu. Mẹ Mạch ra sức khuyên ngăn nhưng không ích gì, cứ như vậy cho tới khi lần đầu tiên Mạch Hiểu Nặc nhìn thấy cha dựng túm tóc đâm thẳng vào mặt mẹ là năm cô mười tuổi. Suốt những năm tháng tuổi thơ không ít lần Mạch Hiểu Nặc khóc nức lên vì sợ hãi, không biết bao nhiêu lần cô ôm chân cha dựng ngăn không để ông ta đánh mẹ mình, nhưng hiển nhiên Lâm Minh Vĩ không dừng tay ngược lại đánh luôn Mạch Hiểu Nặc.

Khi lớn hơn cô càng không chấp nhận tình trạng bạo hành thường xuyên xảy ra. Có lần cô hỏi mẹ Mạch tại sao không bỏ Lâm Minh Vĩ đi chỉ cần hai mẹ con nương tựa lẫn nhau là đủ. Mẹ Mạch ánh mắt xa xăm thủ thỉ cùng con gái

- Sẽ có lúc con hiểu được, yêu một người, ở bên người đó dù hạnh phúc đến ngọt ngào, hay đau khổ tận thâm tâm thì cũng không thể nào buông bỏ.

Lúc đó Mạch Hiểu Nặc không hiểu những lời mẹ nói, sau này cô mới biết có lẽ khoảng thời gian khi mẹ cô học cấp ba tình cảm với Lâm Minh Vĩ đã cắm rễ trong lòng bà, mẹ Mạch yếu đuối phớt lờ thực tại chỉ để giữ lại con người của những hồi ức khi xưa.

- Bốp !

Mạch Hiểu Nặc hốt hoảng nhìn Lâm Minh Vĩ nắm tóc mẹ cô rồi thẳng tay tát mạnh vào mặt mẹ Mạch. Cô vội vàng lao tới giật mạnh áo Luru Minh Vĩ hất tay cha dựng khỏi mẹ mình. Người Lâm Minh Vĩ nồng nặc mùi rượu, hai mắt đỏ ngầu nhìn Mạch Hiểu Nặc vài giây rồi xô mạnh cô sang một bên, đầu

Mạch Hiểu Nặc đập vào kệ bếp đau đặng, Lâm Minh Vĩ oang oang chửi

- Súc sinh, chúng mày dám chống đối sao? Ai cho chúng mày cơm ăn hằng ngày, không có tao mày đã ra đường ăn mày rồi, ai cho mày đi học tới giờ này để mày không xem tao ra gì hả? Ranh con khôn kiếp, hai con đàn bà chết tiệt.

Mạch Hiểu Nặc ngã ngồi dưới đất giận run người, tay cô nắm chặt thành nắm đấm cô đứng bật dậy nhìn thẳng mặt Lâm Minh Vĩ, mẹ Mạch thốn thức khóc, kéo tay Mạch Hiểu Nặc

- Nặc Nặc con mau vào phòng đi, mau đi con đừng con say rồi.

Mạch Hiểu Nặc nắm chặt bàn tay gầy yếu của mẹ, muốn kéo bà theo để tránh con điên của Lâm Minh Vĩ

- Ông ta có lúc nào tỉnh chứ, mẹ đừng ở đây nữa mau theo con về phòng để mặc ông ta điên khùng ở đây đi

Nghe tới đây gân xanh trên trán Lưu Minh Vĩ nổi cục, ông ta từ phía sau nắm tóc mẹ Mạch giật ngược lại, kéo lê bà trên sàn nhà chân ra sức đập vào người mẹ Mạch, Mạch Hiểu Nặc nhất thời trở tay không kịp, cô hét đấm rồi lại đá Lưu Minh Vĩ nhưng ông ta vẫn không buông tay còn ra sức đập mạnh hơn vào người mẹ cô. Mạch Hiểu Nặc không nghĩ ngợi nhiều vợ ngay con dao làm bếp dưới đất hướng về phía Lưu Minh Vĩ

- Lưu Minh Vĩ bỏ mẹ tôi ra nếu không tôi đâm chết ông

Vừa nói Mạch Hiểu Nặc vừa tiến tới gần, con dao trong tay nhắm hướng Lưu Minh Vĩ đâm thẳng.

Lưu Minh Vĩ như chợt tỉnh con say ông ta thả mẹ Mạch ra thụt lùi lại mấy bước rồi ngã nhào, Mạch Hiểu Nặc đâm dao vào không khí. Mẹ Mạch hoảng sợ lấy thân chắn trước người Lưu Minh Vĩ nước mắt lã chã

- Nặc Nặc đừng mà, có gì từ từ nói, dù sao cũng là cha đẻ con

Mạch Hiểu Nặc cũng nước mắt lưng tròng, cô không nghĩ bản thân sẽ tới bước này, trong thoáng chốc cô thực sự muốn giết chết người đàn ông đó, chầm dứt tất cả mọi thứ đau khổ trước giờ ông ta tạo ra cho cô và mẹ mình, giờ này khi ném con dao đi Mạch Hiểu Nặc mới nhận ra hay tay mình đang run lên bần bật. Cô căm ghét Lâm Minh Vĩ, cô thất vọng nhìn mẹ, Mạch Hiểu Nặc thấy dường như giọng cô cũng run rẩy

- Mẹ, bỏ ông ta, chúng ta mau rời khỏi căn nhà này.

Cô thoáng thấy nét ngập ngừng trong mắt mẹ mình, nổi thất vọng càng lớn hơn, Mạch Hiểu Nặc tự cho phép mình bùng bình một lần

- Mẹ chọn đi một là đi với con bỏ Lâm Minh Vĩ, hai là để mặc con đi một mình

Mẹ Mạch im lặng chừng vài giây, có trời biết đối với Mạch Hiểu Nặc vài giây đó đối với cô dài biết chừng nào, tuyệt vọng đến đâu. Ánh nhìn khó xử mẹ Mạch khó khăn lắm mới mở miệng khuyên nhủ cô

- Nặc Nặc con bình tĩnh đi được không.

Mạch Hiểu Nặc thoáng thấy Lâm Minh Vĩ cầm chặt cổ tay mẹ Mạch, không nói gì cô xoay người bỏ ra khỏi nhà.

Nơi Mạch Hiểu Nặc ở chỉ là một thị trấn nhỏ, mới mười giờ tối ngoài đường đã thưa người đi lại, ánh đèn đường heo hắt xuyên qua không khí mùa đông lạnh lẽo, một mình cô lê chân trên đường, tình cảnh của cô lúc này đúng là khóc không ra nước mắt, Mạch Hiểu Nặc biết mẹ cô yếu đuối, cô luôn thông cảm cho bà, bà cần một người đàn ông để dựa dẫm, muốn sống với những tình cảm tuổi thanh xuân, muốn một mái ấm trọn vẹn nhưng tại sao biết bao lần mẹ cô lại không nhìn ra thực tế của cuộc sống này, bà không biết rằng mỗi người tồn tại không phải do dựa dẫm vào người khác. Bà không nhận ra mái ấm bà hằng ao ước đã biến mất cùng ngày mà cha cô rời khỏi thế gian này.

Lạc trong dòng suy nghĩ miên man tới khi những bông tuyết đầu tiên chạm vào da thịt mang theo hơi lạnh của mùa đông Mạch Hiểu Nặc mới nhận ra cô rời khỏi nhà mà không mang theo khăn hay áo khoác, cả giỏ xách cũng không nhớ mang theo. Mạch Hiểu Nặc nặng nề bước lên từng bậc thang của một cửa hàng nhỏ cô ngồi dưới mái hiên ánh mắt thất thần xa xăm nhìn về phía những bông tuyết lất phất ngoài trời. Khung cảnh xinh đẹp nhưng lạnh lẽo cũng như cô lúc này cả ánh mắt lẫn tâm hồn cũng mang màu lạnh lẽo.

- Tuyết rơi rồi sao em còn ở đây?

Giọng nói xa lạ kéo ánh nhìn của Mạch Hiểu Nặc về phía người thanh niên đang đứng cách cô chừng vài bước chân, anh ta cao khoảng một mét tám, dáng người cân đối, ngũ quan sáng sủa hay cô thể nói là anh tuấn, mái tóc đen bị phủ vài bông tuyết nhỏ, anh ta trang bị khá kỹ lưỡng, áo khoác, khăn choàng, hai tay đút túi áo để giữ ấm, có thể thấy cổ áo sơ mi trắng bên trong áo khoác, đôi giày thể thao hơi bẩn đúng kiểu thanh niên mới lớn. Nhìn chung bộ dạng như mới từ thư viện bước ra vậy, rất thư sinh. Đó là ấn tượng đầu tiên của Mạch Hiểu Nặc về Lưu Thiên Tước.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hơi Ấm Mang Tên Anh

Mạch Hiểu Nặc đặc biệt chú ý tới đôi mắt đen của anh, sáng trong và ấm áp. Anh nở nụ cười nhẹ với cô, nụ cười khiến người ta không khó chịu, vì nó không quá vồ vẽ cũng không quá xa lạ, rất thích hợp cho lần đầu gặp mặt.

Thấy cô chỉ nhìn mình mà không trả lời Lưu Thiên Tước không dám bước lên cũng không thể đứng dưới tuyết mãi, hơi do dự một chút anh mới nép mình vào mái hiên nhưng vẫn cố giữ khoảng cách như cũ với Mạch Hiểu Nặc. Cô biết anh sợ cô hiểu lầm hoặc khó chịu.

- Trễ lắm rồi, anh nghĩ em nên về nhà đi thôi.

Một lần nữa anh lên tiếng, lần này Mạch Hiểu Nặc nghe rõ giọng nói hơi trầm của người bên cạnh, không hiểu sao nghe giọng nói cô lại hình dung ra đôi mắt anh ta. Có cảm giác chúng rất ấm áp, rất thích hợp. Bất giác Mạch Hiểu Nặc quay sang nhìn Lưu Thiên Tước, anh cũng xoay sang nhìn cô, nở nụ cười như khi nãy, Mạch Hiểu Nặc hơi lung túng tránh ánh nhìn của anh. Khi lên tiếng cô mới phát hiện giọng mình hơi khàn:

- Anh... anh ảm thật!

Để chữa ngượng Mạch Hiểu Nặc muốn nói gì đó, đại loại như anh có đôi mắt thật đẹp hoặc giọng anh thật hay, hay cùng lắm là cảm ơn anh đã quan tâm, không biết trời xui đất khiến thế nào cô lại gộp tất cả lại để đúc kết ra câu nói ngớ ngẩn như vậy. Cô thầm trách mình ngu ngốc.

Không chỉ mình Mạch Hiểu Nặc ngớ người trước câu nói của bản thân mà Lưu Thiên Tước cũng sững sờ mất vài giây.

- Vậy có lẽ anh không cần chúng nữa đâu nhỉ?

Song song với câu hỏi của Lưu Thiên Tước Mạch Hiểu Nặc cảm thấy một hơi ấm phủ lên hai vai cô rồi nhanh chóng bao bọc cả cơ thể, anh khoác áo và khăn choàng của mình cho cô, Mạch Hiểu Nặc ngửi được mùi hương dễ chịu bao bọc xung quanh mình, đó là lần đầu tiên cô biết ngay cả mùi hương cũng có thể ấm áp đến vậy.

Cả hai ngồi bên nhau hồi lâu, Mạch Hiểu Nặc không nói gì anh cũng không làm phiền cô, khi những bông tuyết bắt đầu phủ một màn mỏng trên khoảng đường trước mặt Mạch Hiểu Nặc mới bắt đầu nói chuyện.

Cô kể về ước mơ của mình, kể rằng cô yêu thích mỹ thuật và những vật dụng nhỏ cô tự làm ra sao, ánh mắt lấp lánh cô nói với anh rồi một ngày cô sẽ tự lập, rời khỏi đây xây dựng cuộc sống của mình như thế nào. Anh chỉ bên cạnh mỉm cười nghe cô kể chuyện, thỉnh thoảng sẽ đáp lại một câu. Trước mặt anh, người thanh niên xa lạ Mạch Hiểu Nặc hào hứng vẽ nên tương lai cô đã nghĩ tới không biết bao nhiêu lần, cứ như thể đêm đầy tuyết như kéo dài vô tận.

Cho tới khi tuyết ngừng rơi đã là bốn giờ sáng, Mạch Hiểu Nặc biết tới lúc mình phải về nhà, cô nghĩ có lẽ mẹ Mạch cả đêm cũng không ngủ chờ cô về. Lưu Thiên Tước đứng dậy trước, chịu lạnh cả đêm mũi và hai tai anh đỏ ửng. Lúc này Mạch Hiểu Nặc mới phát hiện chân mình chẳng còn cảm giác gì, cô tê chân do ngồi quá lâu. Lưu Thiên Tước vẫn đứng chờ cô ngồi dậy, Mạch Hiểu Nặc chỉ còn biết cười khổ

- Tôi không đứng dậy được, anh đi trước đi.

Cô vừa định trả áo và khăn lại cho anh thì Lưu Thiên Tước đã ngồi xoay lưng lại trước mặt cô. Anh cố tình đưa tám lưng rộng về phía Mạch Hiểu Nặc, cô hiểu ý anh muốn công cô về. Trái tim khẽ đánh "thịch" một cái, Mạch Hiểu Nặc có thể cảm giác được máu đang dồn lên mặt. Cô áp ứng:

- Không... Không cần tôi...

Lưu Thiên Tước cắt ngang lời từ chối của Mạch Hiểu Nặc, tuy không nhìn thấy mặt anh lúc này nhưng trong giọng nói cô cảm giác như anh khẽ cười còn pha chút hóm hỉnh

- Nhanh nào, nếu cả chân anh cũng không cử động được nữa thì chúng ta phải làm thế nào?

Mạch Hiểu Nặc không còn cách nào khác đành lên lưng Lưu Thiên Tước để anh công, cô không biết nên trách tình huống hiện tại làm mình khó xử hay nên cảm ơn vì khoảnh khắc này. Theo trí nhớ của Mạch Hiểu Nặc lần cuối cùng cô được người khác công trên lưng đi trên con đường nhỏ trong thôn là năm cô bảy tuổi, lúc đó cha cô cũng từng công con gái trên lưng như thế này.

Vẫn con đường đó, vẫn là Mạch Hiểu Nặc nhưng tám lưng bên dưới đã khác, một sự ấm áp, an toàn lạ lẫm, một người cô chưa biết tên chỉ vài tiếng ngắn ngủi đã làm cô rung động. Anh nhẹ nhàng khơi dậy mọi cảm xúc bên trong tâm hồn Mạch Hiểu Nặc như người ta nhẹ chạm vào làm lung lay những cánh hoa vậy.

Trong ánh sáng của ngọn đèn đường Mạch Hiểu Nặc có thể nhìn thấy làn khói mỏng khi anh hít thở. Cô e ngại nói bằng âm thanh nhỏ nhất có thể

- Nặng không?

- Nặng

- ...

Lưu Thiên Tước không ngần ngại trả lời ngay , anh không biết cô gái trên lưng lưng chừng ra sao, càng không biết Mạch Hiểu Nặc đang cố kìm nén con tim đập như giã gạo trên lưng mình, anh chỉ đơn giản không muốn cô cảm thấy quá khó xử mà thôi. Nhưng Mạch Hiểu Nặc lại im lặng, Lưu Thiên Tước có chút lung tung, lần đầu tiên trong cả buổi tối anh tìm cách phá tan bầu không khí yên tĩnh mà cô xây dựng

- Có lạnh không?

Vài giây sau bước chân Lưu Thiên Tước dừng lại trong giây lát, anh cảm nhận thấy thân hình phía sau khẽ run rẩy, vai áo anh cũng bắt đầu ẩm ướt, tiếng sụt sùi khe khẽ phía sau , Mạch Hiểu Nặc đang cố nén tiếng khóc, nhưng nước mắt không ngừng chảy ra từ khóe mắt ướt một mảng vai Lưu Thiên Tước. Anh chậm rãi bước tiếp nhưng bước chân có phần nhẹ hơn như sợ bóng dáng trên lưng rơi xuống , vỡ tan. Lưu Thiên Tước nhẹ giọng:

- Không nặng. Thật không nặng chút nào!

Mạch Hiểu Nặc càng khóc thảm thiết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: xin Chào, Lại Gặp Nhau Rồi

Sau hôm đó, dù vô tình hay cố ý Mạch Hiểu Nặc mỗi ngày sẽ đều đi ngang con đường ấy. Cô thầm mong gặp lại anh , người con trai với nụ cười ấm áp ngồi bên cô giữa đêm đầy tuyết, người điềm tĩnh lắng nghe cô huyền thuyên hàng giờ, người khiến tâm trí cô không ngừng nghĩ đến dù ngay cả tên anh cô cũng chẳng kịp hỏi.

Nhưng hơn một tháng trời Mạch Hiểu Nặc vẫn không thấy bóng dáng Lưu Thiên Tước. Cứ như đêm đó không có thật và anh không hề tồn tại vậy. Cứ thế cho đến khi học kỳ mới bắt đầu Mạch Hiểu Nặc một lần nữa gặp lại anh.

Ngày học đầu tiên của học kỳ mới kết thúc, Mạch Hiểu Nặc vội vã lấy xe đạp chuẩn bị phóng như bay tới cửa hàng cà phê mà cô làm thêm. Ra đến cổng trường cô sững người , chôn chân tại chỗ Mạch Hiểu Nặc không dám tin vào mắt mình, phía ngoài cổng trường , bên kia đường là bóng dáng người thanh niên mà cô luôn tìm kiếm hơn một tháng nay , anh dựa lưng vào gốc cây ven đường, hai tay đút túi quần, ánh nhìn hướng về phía cổng trường.

Mạch Hiểu Nặc nôn nao trong lòng, quả thật cô có chút chờ mong, mặc dù cô biết anh không phải tới tìm cô, đơn giản vì ngay cả tên cô anh cũng không biết thì làm gì có chuyện anh biết cô học ở đây.

Khoảnh khắc Lưu Thiên Tước bước từng bước tới phía cổng trường, tìm Mạch Hiểu Nặc dần dần tăng nhịp đập.

Nhưng quả nhiên vẫn như thường lệ, may mắn không bao giờ nhìn thấy Mạch Hiểu Nặc , cũng như Lưu Thiên Tước lúc này không nhận thấy sự hiện diện của cô, anh bước nhanh hơn, ánh mắt âm áp chỉ hướng về một phía. Khóe môi khẽ cười.

Nhìn theo bóng dáng anh, cô thấy anh đang càng gần hơn rồi tiến tới bên cạnh một cô gái, Mạch Hiểu Nặc thấy một nỗi thất vọng không tên như gió đông ứa vào từng tác da thịt trên người.

Không lâu sau tay anh đan lấy tay cô gái ung dung bước trên đường, Mạch Hiểu Nặc chết lặng tại chỗ nhìn hai bóng hình dần xa.

“Chắc là người yêu của anh rồi nhỉ” Cô tự nói với mình, cô gái đi cùng anh quả thật Mạch Hiểu Nặc không thể sánh bằng, dáng người đầy đặn, làn da trắng sứ, từ ánh mắt tới nét cười đều cho người ta cảm giác muốn ôm vào lòng mà bảo vệ.

Mạch Hiểu Nặc biết cô đến sau, giờ càng nhận biết rằng dù có tới cùng lúc cô cũng sẽ thua thảm hại. Cô chậm rãi đạp xe về.

Ngày hôm nay, Mạch Hiểu Nặc như người mất hồn, hình bóng hai người nắm tay nhau đi trên đường hôm qua vẫn rõ nét kể cả khi cô nhắm mắt lại. Phải một lúc sau Mạch Hiểu Nặc mới nghe tiếng cô bạn thân Thẩm Á Dung gọi.

- Hiểu Nặc cậu xem , bạn mới chuyển trường thật sự quá khuyh thành rồi.

Thẩm Á Dung liên tục tặc lưỡi xuýt xoa, lúc này Mạch Hiểu Nặc mới chú ý đến bạn học đang đứng cạnh thầy chủ nhiệm. Mạch Hiểu Nặc trừng lớn hai mắt. Thẩm Á Dung càng tặc lưỡi lớn hơn

- Đúng là ông trời bắt công mà, nhan sắc cho tới thì dè xèn như vậy còn cô ta, cậu xem xem , có phải là quá dư thừa không?

Mạch Hiểu Nặc cả buổi chỉ âm ừ cho qua chuyện , cô vẫn còn đang cho mình có quyền ngạc nhiên thêm một lúc nữa. Trong đầu cô đọc nhất một thác nước

“Làm thế nào hôm qua là tình địch, hôm nay lại trở thành bạn học đây hả? Có lẽ đúng như Thẩm Á Dung nói, ông trời quá tàn nhẫn mà”

Còn tình địch của Mạch Hiểu Nặc thậm chí còn không biết cô ta có tình địch ngầm nữa. Cô gái giọng nói hòa nhã

- Xin chào. Mình là Hứa Giai Nghi mong các bạn giúp đỡ.

Đám bạn nam phía dưới cất lực vỗ tay. Thầy chủ nhiệm hướng ánh nhìn về Mạch Hiểu Nặc.

- Lớp trưởng, em giúp đỡ bạn mới nhé.

Hứa Giai Nghi cũng đưa mắt nhìn cô mỉm cười, Mạch Hiểu Nặc cười đáp lại, nhưng nụ cười cứng nhắc.

Giờ ra về Mạch Hiểu Nặc đang thu dọn sách vở, Hứa Giai Nghi chủ động đến bắt chuyện với cô.

- Chào lớp trưởng, tớ là Hứa Giai Nghi, từ nay mong cậu giúp đỡ

- Tớ là Mạch Hiểu Nặc. Có gì cần giúp cậu cứ tìm tớ.

Nói xong cả hai chỉ nhìn nhau, đúng là cuộc đối thoại ngắn nhất quả đất. Thảm Á Dung đứng cạnh đưa mắt nhìn về gương ngáp của hai người, cô quyết định giải vây cho bạn

- Tớ là Thảm Á Dung, sao cậu lại chuyển về thị trấn nhỏ này học vậy?

Hứa Giai Nghi rời tầm mắt khỏi Mạch Hiểu Nặc sang Thảm Á Dung

- Vì công việc của cha mình, nhà chỉ có hai cha con nên ông không yên tâm để mình một mình. Sắp tới tại thị trấn này có một công trình xây dựng, cha mình mở một công ty nhỏ, muốn đầu tư công trình này.

Thảm Á Dung gật gù, Mạch Hiểu Nặc thầm than trong lòng, bạn gái anh là người xinh đẹp, nay gia thế cũng không tệ, thử hỏi cô lấy gì đầu với người ta, cô chỉ có đêm tuyết ấy thôi.

Những ngày sau đó Mạch Hiểu Nặc luôn tránh ra về cùng lúc với Hứa Giai Nghi, cô sợ sẽ gặp Lưu Thiên Tước đến đón bạn gái. Nhưng quả thật trái đất tròn là điều hiển nhiên, trường Mạch Hiểu Nặc nhỏ cũng hiển nhiên nốt.

Mạch Hiểu Nặc cùng Thảm Á Dung đang vừa đi vừa nói chuyện, sân trường đã thưa người hẳn. Đang huyên thuyên, một bàn tay vỗ nhẹ vai mạch Hiểu Nặc. Cô xoay lại thấy Hứa Giai Nghi đang cười với mình, bên cạnh cô là Lưu Thiên Tước.

- Hiểu Nặc.

- Giai Nghi, cậu chưa về sao? Ai đây? Ai đây? Bạn trai cậu hả?

Thảm Á Dung thấy trai đẹp, miệng liên tục hỏi. Hứa Giai Nghi mỉm cười gật đầu. Thảm Á Dung làm bộ dạng tiếc nuối lay lay mạnh người Mạch Hiểu Nặc.

- Chào, lại gặp nhau rồi.

Lưu Thiên Tước mỉm cười nhìn Mạch Hiểu Nặc, cô nhìn anh mãi mới thốt nên lời.

- Ch...chào.

Thảm Á Dung, Hứa Giai Nghi nhìn cả hai bằng ánh nhìn tò mò. Lưu Thiên Tước giải thích.

- Có gặp nhau một lần.

Đúng, đối với anh chỉ một lần tình cờ gặp gỡ. Đối với Mạch Hiểu Nặc như trút cả tấm lòng tìm kiếm anh.

- Vậy sao, vậy để em giới thiệu nhé. Đây là Mạch Hiểu Nặc và Thảm Á Dung bạn cùng lớp với em.

Rồi Hứa Giai Nghi khẽ choàng tay vào tay Lưu Thiên Tước, nét cười rạng rỡ. Mạch Hiểu Nặc thu tất cả vào mắt.

- Đây là bạn trai mình, Lưu Thiên Tước. Anh ấy đang học đại học, cùng chuyển tới đây cùng mình.

Thảm Á Dung bên cạnh trầm trồ ghen tị, Hứa Giai Nghi càng đậm nét cười. Hai bên nói qua nói lại vài câu xã giao, Mạch Hiểu Nặc không nhớ mọi người nói gì, cô bận nhìn nét hạnh phúc của anh và Hứa Giai Nghi. Đến khi Thảm Á Dung chào tạm biệt hai người, dáng anh khuất khỏi tầm mắt Mạch Hiểu Nặc mới sực tỉnh. Cô vội vã quay sang Thảm Á Dung

- Á Dung mau nói tớ biết, hai người họ đi đâu?

Thảm Á Dung tròn mắt nhìn cô

- Đi hẹn hò, lúc này cậu không nghe sao họ...

Không đợi cô bạn thân dứt lời Mạch Hiểu Nặc không kịp suy nghĩ đã lao người chạy theo. Mặc Thẩm Á Dung í ới gọi.

- Hiểu Nặc. Hiểu Nặc cậu đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lưu Thiên Tước Không Được Ăn Đậu Hũ Của Cô Ta

Mạch Hiểu Nặc chạy như bay cuối cùng bắt kịp Hứa Giai Nghi và Lưu Thiên Tước, hai người đang tay trong tay thong dong trên đường, ánh chiều tà chiếu vào bóng họ in dài trên mặt đất.

Đuổi kịp rồi Mạch Hiểu Nặc lại không biết phải làm thế nào nữa, cô lăm lét một hồi rồi nép mình vào những cây to bên đường. Trong đầu không ngừng thầm chửi “Minh điên rồi, thật sự điên rồi mà”. Cứ thế Mạch Hiểu Nặc theo dõi đôi tình nhân đến khi cả hai dừng chân ở một bãi cỏ ven hồ. Mạch Hiểu Nặc kiên trì núp vào một bụi cây nhỏ gần đó.

Ở đó cô loáng thoáng nghe được nội dung câu chuyện của họ

- Thiên Tước, từ trường đại học ở thành phố anh chuyển về đây không ảnh hưởng gì chứ, thật ra không cần vì em mà...
- Không sao, chỉ một năm nữa thôi mà, khi anh ra trường, em có lẽ cũng đã tốt nghiệp. Lúc đó chúng ta sẽ cùng về thành phố A.
- Em thấy thật có lỗi với bác gái.
- Giai Nghi, em đừng lo lắng quá, mẹ anh rất thương em, bà cũng lo lắng em vì quá nhớ anh mà sinh bệnh.

Lưu Thiên Tước cười ôn hòa, Hứa Giai Nghi đắm vào vai anh rồi tự nhiên ngả đầu lên đó.

Mạch Hiểu Nặc cười khổ, anh ấy vì người yêu chuyển cả việc học về đây, họ hứa hẹn với nhau, còn ra mắt mẹ anh ấy nữa. Còn Mạch Hiểu Nặc cô lại ở đây làm chuyện dư thừa. Vừa định thu cờ rút quân, Mạch Hiểu Nặc tròn mắt

“Dừng lại, dừng lại ngay, Lưu Thiên Tước không được ăn đậu hũ của cô ta.”

Phía trước, Lưu Thiên Tước kẻ sát, dù kinh nghiệm tình trường của Mạch Hiểu Nặc là con số không nhưng cô cũng hiểu anh sắp hôn Hứa Giai Nghi.

Thế bí sinh ý chí, Mạch Hiểu Nặc nhanh như chớp nhặt hòn đá bên cạnh ném hết lực vào Lưu Thiên Tước. Viên “tiểu đá thần công” của cô bay thẳng vào đầu anh.

- Á...đau quá.
- Chuyện....chuyện gì, Thiên Tước anh ổn chứ?

Lưu Thiên Tước ôm trán, bạn gái anh bên cạnh cuống cuồng hỏi thăm. Chỉ riêng Mạch Hiểu Nặc thu binh vào bụi cây, án binh bất động. “Đại sắc lang, tạo ra không khí ám muội như vậy. Đau chết anh đi”

Cục đá của Mạch Hiểu Nặc thành công phá đám, giúp Lưu Thiên Tước quay về vị trí cũ, một tay xoa trán một tay choàng qua vai Hứa Giai Nghi. Mạch Hiểu Nặc lăm bầm “cái tay, cái tay, đúng là sắc lang mà”

- Tuần sau sinh nhật rồi, Giai Nghi em muốn làm gì?
- Chúng ta đi biển đi anh.
- Được.

Trong bụi cây, Mạch Hiểu Nặc tay nắm một nhúm lá gần bên, tự cảm thấy bản thân thật nhàm chán, đi chia rẽ nhân duyên, nhưng cảm giác áy náy nhanh chóng biến mất. Mắt cô lóe sáng

“Đi biển? Nhất định phải bám theo”

Mạch Hiểu Nặc nhanh chóng “thoát thân”, khi cách xa hiện trường gậy án mười mấy bước chân, một giọng nam quen thuộc làm cô giật bắn mình.

- Mạch Hiểu Nặc

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Anh Đang Bóc Vỏ Trái Tim Em Sao?

Trần Trí Kiệt đứng phía sau từ bao giờ tò mò nhìn Mạch Hiểu Nặc. Thấy chỉ là cậu bạn cùng lớp Mạch Hiểu Nặc mới thờ phào. Trần Trí Kiệt tò mò nhìn bộ dạng lấm lét của cô:

- Cậu đang làm gì thế?

- Tổ đang làm bài khảo sát sự phát triển của loài kiến cho môn sinh học.

Lý do không thuyết phục nhất được nói ra từ miệng lớp trưởng đại nhân bỗng nhiên trở nên rất rất thuyết phục. Trần Trí Kiệt gật gù mãi đến khi Mạch Hiểu Nặc đã đi tới cuối đường anh ta mới phát hiện một điểm không hợp lý, Trần Trí Kiệt đuổi theo cô

- Lớp trưởng, cậu nhầm rồi, bài tập sinh học lần này là về động vật có vú mà.

Sau hôm đó, hằng ngày Mạch Hiểu Nặc vẫn đến trường, về đi làm thêm, đêm trước khi ngủ lại nhớ tới anh. Cô trích một ít tiền từ tiền tiết kiệm của mình để mua vé tàu cho chuyến đi biển.

Mạch Hiểu Nặc biết mình vô lý, nhưng cô tự dung túng cho bản thân lần này, chỉ lần này thôi. Nếu biết không thể đến với Lưu Thiên Tước, thì một lần cô cũng muốn nhìn về mặt hạnh phúc trọn vẹn của anh bên người anh yêu dấu. Chỉ như vậy, tình đơn phương của Mạch Hiểu Nặc chỉ làm được như thế, nhưng cô tình nguyện làm tất cả những điều ngu ngốc đó vì anh, vì Mạch Hiểu Nặc không biết được cả cuộc đời mình, liệu có thêm một lần nào nữa rung động vì ai mãnh liệt như đối với Lưu Thiên Tước không.

Ngày sinh nhật Hứa Giai Nghi, từ sáng Mạch Hiểu Nặc đã đến ga tàu, cô chọn một vị trí kín đáo nhưng có tầm nhìn rộng, qua lời Thảm Á Dung, Mạch Hiểu Nặc biết Hứa Giai Nghi và anh hẹn nhau lúc chín giờ sáng.

Một lúc lâu, Hứa Giai Nghi vội vã vào ga, cô ta ngồi vào hàng ghế chờ, vẻ mặt nôn nóng. Không lâu sau Mạch Hiểu Nặc thấy một người đàn ông trung niên tới bên Hứa Giai Nghi, hai người nói với nhau đôi ba câu, Hứa Giai Nghi ngập ngừng rồi đứng lên đi theo ông ta.

Mạch Hiểu Nặc nghĩ tới nét cười của Lưu Thiên Tước, cô không chần chừ lao tới, đuổi kịp Hứa Giai Nghi

- Giai Nghi, có chuyện gì thế?

- Hiểu Nặc, không sao, đây là ba tớ, xin lỗi Thiên Tước giúp tớ.

- Sao?

Không chờ cô kịp hỏi thêm Hứa Giai Nghi đã đi mất.

Mạch Hiểu Nặc ngơ ngẩn một chỗ, sau vài giây cô bình tĩnh lại

“Lưu Thiên Tước”

Mạch Hiểu Nặc đảo mắt bốn phía tìm kiếm, cô lo lắng chạy khắp nhà ga tìm anh, một lúc lâu cô cũng tìm bóng dáng quen thuộc. Anh ngồi nơi gần cửa ra vào, không ngừng liếc nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng lấy điện thoại ra xem rồi lại cất vào. Mạch Hiểu Nặc ngập ngừng không sao bước tới bên anh.

Cô ngồi xuống hàng ghế cách đó không xa, hai tiếng đồng hồ Mạch Hiểu Nặc thu hết dáng vẻ anh. Cô khẽ nhói trong lòng, cứ như người trẻ hẹn là cô vậy. Mạch Hiểu Nặc nắm chặt túi xách, cô tới trước anh

- Giai Nghi có việc phải đi với cha cậu ấy, nhờ em nói xin lỗi anh.

Lưu Thiên Tước ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt. Anh khẽ thở ra, mỉm cười nhìn cô, nhưng Mạch Hiểu Nặc để ý thấy trong mắt anh không có nét cười

- Thật may quá, cô ấy không có việc gì là tốt rồi. Cảm ơn em nhé.

Cô không biết nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh anh. Mãi sau Mạch Hiểu Nặc mới nhẹ giọng.

- Giai Nghi có đến, nhưng không biết vì việc gì cha cô ấy đến. Nên...

- Xem mắt.
- Sao?
- Giai Nghi, cô ấy phải đi xem mắt.

Lưu Thiên Tước bình thản như đang nói chuyện người khác. Mạch Hiểu Nặc nhìn anh, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết phải nói gì. Giữa hai người lại im lặng.

- Anh đi đây, em cũng về đi.

Anh đứng đây, Mạch Hiểu Nặc định nói gì đó lại thôi. Lưu Thiên Tước nhìn rõ sự khó xử trong mắt cô, anh lại mỉm cười một tay khoát balo một tay khẽ vỗ nhẹ đầu Mạch Hiểu Nặc rồi quay đi.

Mạch Hiểu Nặc đưa tay lên đầu, bây giờ phải làm thế nào? Đi cùng anh? Cô không có tư cách. Để mặc anh, cô không đành lòng. Đang đắn đo trong lòng, tiếng loa thông báo các hành khách mau chóng di chuyển lên tàu làm cô giật mình, Mạch Hiểu Nặc bật dậy, cô chạy như bay vào cửa soát vé. Vậy thì cô sẽ dùng tư cách của người yêu đơn phương âm thầm dõi theo anh.

Từ thị trấn nơi Mạch Hiểu Nặc ở, đi tàu mất một tiếng rưỡi thì đến biển. Cô lặng lẽ đi phía sau, cố dành một khoảng cách nhất định để Lưu Thiên Tước không nhận ra sự hiện diện của mình.

Dáng người cao lớn của anh lặng lẽ dạo bước trên đường, lặng lẽ ngồi trên cát ánh mắt xa xăm nhìn về những đợt sóng đang thét gào. Mạch Hiểu Nặc lặng lẽ quan sát anh. Tình yêu của cô đang buồn bã, Mạch Hiểu Nặc ngồi xồm, ngón tay cô nghịch những hạt cát nhỏ. Bất giác Mạch Hiểu Nặc nhìn dòng chữ mình vừa viết, nước mắt cô lặng lẽ trượt dài.

Phía xa, mặt trời đang lặn dần, ánh hoàng hôn vàng óng hắt bóng hình cô độc của cả anh và cô trải dài dưới cát. Lưu Thiên Tước cuối cùng cũng xách balo lên ra về, Mạch Hiểu Nặc cũng đi, nơi cô ngồi, dòng chữ ngay ngắn

“Lưu Thiên Tước, quay lại, nhìn về phía em đi”

Từ ga tàu về nếu đi xe bus mất khoảng mười lăm phút, nhưng Lưu Thiên Tước lại không đi xe, anh cứ thế đi bộ cả quãng đường, chậm rãi để từng cơn gió lùa vào mái tóc dài. Mạch Hiểu Nặc theo sau, cô bước thật khẽ chỉ sợ anh phát hiện.

Càng đi Mạch Hiểu Nặc càng thấy kỳ lạ, quãng đường này là con đường về nhà cô kia mà. Chẳng lẽ anh ở gần đó mà cô tìm kiếm cả tháng hơn cũng không gặp.

Cho đến khi Lưu Thiên Tước dừng lại thì chỉ còn cách nhà cô khoảng hai mét. Tìm Mạch Hiểu Nặc dồn dập trong lòng ngực, cô nép sát vào vách một ngôi nhà ven đường. Mạch Hiểu Nặc len lén nhìn ra thì Lưu Thiên Tước đang đi tới phía cô.

Anh càng ngày càng gần, chân Mạch Hiểu Nặc không nhúc nhích nổi, đến khi Lưu Thiên Tước chậm bước đi ngang qua cô, giọng anh ầm ập vang lên trong không khí

- Cảm ơn em.

Mạch Hiểu Nặc cứng người. Anh biết, anh biết cô đi theo cả ngày, biết cô lặng lẽ quan sát anh, vậy liệu anh có biết lý do cô làm vậy? Anh biết Mạch Hiểu Nặc cô thích anh sao? Một ngàn ý nghĩ chạy qua đầu Mạch Hiểu Nặc. Cô ngồi xồm xuống, hai tay ôm ngực, mặt nóng ran.

“Lưu Thiên Tước, anh đang bóc vỏ trái tim em sao? Anh đã thấy được gì rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Em Sẽ Đổ Kỵ Với Cô Gái Của Anh

Từ hôm ấy, Mạch Hiểu Nặc không thấy Lưu Thiên Tước đến trường cô nữa. Nhưng mỗi ngày Hứa Giai Nghi đi học đều có xe đưa đón. Đến khi cô gặp lại anh là một tuần sau đó.

Trong giờ nghỉ trưa, Mạch Hiểu Nặc yên tĩnh trốn phía sau trường. Cô đặc biệt thích nơi này, dưới tán cây sồi già Mạch Hiểu Nặc như chìm đắm trong thế giới của riêng mình cô. Nhưng cô không ngờ hôm nay ngoài cô còn hai người nữa, Mạch Hiểu Nặc ngồi im bất động khi nghe giọng Hứa Giai Nghi sù sùi.

- Thiên Tước, anh đồng ý điều kiện của cha em đi. Như vậy chúng ta sẽ được ở bên nhau rồi.

- Giai Nghi, em thừa biết chuyện đó là không thể.

Giọng Luru Thiên Tước có chút thiếu kiên nhẫn, anh cố không nói quá to. Chắc sợ có người phát hiện anh lén vào trường.

Hứa Giai Nghi càng nức nở hơn.

- Anh không yêu em nữa ?

- Giai Nghi, em biết anh ghét mấy câu hỏi ngu ngốc như vậy đúng không?

Mạch Hiểu Nặc cứng người , cô không bao giờ tưởng tượng được Luru Thiên tước lại có lúc giận giữ.

- Thiên Tước, xin lỗi. Nhưng em không muốn phải đính hôn với tên công tử xấu xa đó.

Luru Thiên Tước dịu giọng hơn, Mạch Hiểu Nặc có thể tưởng tượng ánh mắt dịu dàng của anh như thế nào khi nói ra câu

- Giai Nghi . Bỏ tất cả, đi với anh nhé.

Con tim Mạch Hiểu Nặc như chùng xuống, anh yêu Hứa Giai Nghi đến thế. Muốn cùng cô ấy bất chấp tất cả cùng nhau vượt qua mọi rào cản. Khi lòng Mạch Hiểu Nặc lắng lại , cô giật mình khi câu trả lời không như cô tưởng.

- Thiên Tước, em không thể. Em... Nếu bây giờ bỏ đi ,chúng ta không có tương lai.

- Anh sẽ là tương lai của em. Giai Nghi, anh đảm bảo cho em tương lai em muốn.

Giọng Luru Thiên Tước dứt khoát, cứ như anh nhìn thấy trước tương lai vậy. Mạch Hiểu Nặc cười khổ, thật sự ngòi đó cô không chịu được nữa mà đi cũng chẳng xong.

- Luru Thiên Tước , anh đừng cố chấp nữa. Anh nói yêu em vậy mà có như vậy anh cũng không làm. Anh muốn em đính hôn với người khác đúng không?

- Giai Nghi. Em biết rõ hoàn cảnh của anh. Nếu yêu anh em đừng yêu cầu anh như vậy.

Giọng Hứa Giai Nghi to hơn, cô ta giận giữ quát

- Không thể, cái gì cũng không thể, vậy anh có thể làm gì? Thế chia tay là anh có thể thôi đúng không? Anh chia tay được không?

Không chỉ Luru Thiên Tước sững người , mà Mạch Hiểu Nặc cũng mở to mắt. Chưa tới một phút sau, Luru Thiên Tước lấy lại bình tĩnh, giọng nói trầm ổn của anh làm Mạch Hiểu Nặc bỗng lạnh cả người.

- Được.

Lúc này Hứa Giai Nghi như bùng tình, lúng túng

- Thiên Tước...Em không phải ý đó, em...

- Giai Nghi, sau này chắc rằng em sẽ không nuối tiếc về ngày hôm nay...

Luru Thiên Tước tới gần, đưa tay vén những sợi tóc dài ra sau tai Hứa Giai Nghi, ngay sau đó anh tiếp lời

- .... Mà em sẽ hối hận đến chết. Tin anh đi, em sẽ phát điên vì đổ kị với cô gái của anh , vì cô ấy sẽ sống trong tương lai mà em vừa vứt bỏ.

Giọng anh nhẹ nhàng như con gió, Hứa Giai Nghi rét buốt trong lòng, chưa bao giờ cô nghĩ tới, Luru Thiên Tước sẽ nói những lời này, anh dịu dàng đến thế sao bây giờ như một người xa lạ? Hay do Hứa Giai Nghi cô chưa hoàn toàn hiểu hết con người này? Muốn nói nhưng cổ họng nghẹn ứ, Hứa Giai Nghi thần thờ nhìn theo bóng lưng Luru Thiên Tước.

Mạch Hiểu Nặc lấy tay bịt chặt miệng, cô thậm chí không dám cử động, nước mắt cô không tự chủ lắng dài. Là vì vui mừng hay do đau đớn thay anh? Cô không biết. Khổ đau của anh lại là may mắn với cô. Không biết cô có xứng đáng làm cô gái trong tương lai của Luru Thiên Tước không?

Lý trí xấu xa nhường nào con tim lại càng mềm yếu. Anh và người anh yêu mến xa nhau, trong giọng nói điềm tĩnh có mấy phần đau lòng đây? Mạch Hiểu Nặc xót xa vì anh. Dù là gì đi nữa cô muốn ở bên anh ngay lúc này. Mạch Hiểu Nặc theo hướng cổng sau đuổi theo anh.

- Luru Thiên Tước.

Mạch Hiểu Nặc vừa thở dốc , một tay níu lấy tay áo anh. Luru Thiên Tước bất ngờ , nhìn cô chăm chú

- Thiên Tước, em rất thích...

Cô ngược mắt nhìn anh , Luru Thiên Tước cũng tò mò quan sát cô, chờ đợi câu nói bỏ lửng. Mạch Hiểu Nặc nuốt trọn những lời bộc phát vào kịp thời. Cô lí nhí

- Em rất thích ... một người.

Luru Thiên Tước khẽ cười, anh đặt một tay lên đầu Mạch Hiểu Nặc, vì cô không ngẩng mặt nên anh hơi cúi xuống để tầm mắt giao nhau với mắt cô. Luru Thiên Tước thấy hai tai Mạch Hiểu Nặc đỏ bừng.

- Nhóc con , em thích ai rồi?

Cô bối rối, ngược lên nhìn Luru Thiên Tước giọng nói có chút bướng bỉnh

- Anh không cần biết tên cũng được. Đi, chúng ta uống một ly đi em sẽ từ từ kể cho anh nghe.

Mạch Hiểu Nặc kéo tay áo anh lôi đi. Luru Thiên Tước lại một lần nữa ngạc nhiên

- Em hình như chưa đủ tuổi ?

- Vài ngày nữa đủ, bây giờ uống trước cùng chẳng sao.

Luru Thiên Tước bật cười. Từ lần đầu tiên gặp Mạch Hiểu Nặc, anh cảm thấy cô gái này cũng rất kỳ lạ. Cô không đẹp yêu kiều như Hứa Giai Nghi, đáng người Mạch Hiểu Nặc có phần thanh mảnh, trán nhìn kỹ còn thấy hơi rộng. Nhưng cô có mái tóc như mây, gọn sóng nhẹ nhàng. Mùa đông, mái tóc dài nằm gọn trong chiếc khăn choàng hồ quanh cổ, đuôi tóc khẽ đưa khi làn gió lùa qua. Nhìn rất đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tình Yêu Của Anh Không Trọn Vẹn Em Sẽ Đau Lòng

Hai người tới một quán thịt nướng gần đó, đã qua giờ ăn trưa nên quán cũng không quá đông khách. Luru Thiên Tước gọi một phần thịt nướng , hai chai bia.

Mạch Hiểu Nặc ngồi đối diện anh. Luru Thiên Tước yên lặng ngồi nướng thịt, miếng nào chín lại gấp sang chén cho cô. Hai người không nói gì, có vẻ Luru Thiên Tước hơi trầm ngâm. Mạch Hiểu Nặc uống một ngụm bia, mùi vị đắng ngắt khiến cô nhăn mặt.

- Không được thì đừng uống nữa.

Mạch Hiểu Nặc nhìn anh, giọng cô dứt khoát.

- Em uống với anh.

Luru Thiên Tước tò mò nhìn cô như muốn hỏi “Tại sao?” . Mạch Hiểu Nặc lí nhí

- Không phải khi thất tình người ta hay uống sao?

Hơi bất ngờ vài giây rồi Luru Thiên Tước cười cười.

- Nhóc con. Em muốn an ủi anh ? Được. Vậy nói vài câu mát tai đi, dù sao em cũng ăn của anh bao nhiêu là thịt rồi.

Cô lúng túng nhìn anh. Quả nhiên không nghĩ ra nên nói gì, chỉ là muốn ở bên anh mới đi theo. Bây giờ thì hay rồi, ăn chùa, uống chùa , một câu mát ruột cũng không nói nổi. Mạch Hiểu Nặc tiện tay cầm ly lên uống một hớp lớn.

- Luru Thiên Tước, anh đừng cười nữa. Em không thấy nụ cười trong mắt anh. Thất tình thôi có gì ghê gớm. Ít ra anh cũng được thất tình.

Anh lấy lại vẻ nghiêm túc, thu về nụ cười trên môi nhìn cô chăm chú. Giọng anh trầm ổn.

- Hiểu Nặc.

Mạch Hiểu Nặc giật mình, anh đang gọi tên cô, nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc.

- Nếu thấy còn có thể anh nhất định không chia tay. Chỉ là anh cảm thấy bọn anh không thích hợp.

- Anh có buồn không?
- Có.
- Vậy sao còn chia tay?
- Anh không buồn vì chia tay , anh buồn vì bọn anh không thích hợp.

Mạch Hiểu Nặc muốn điên, cô uống cạn nửa ly bia. Lý lẽ kỳ quặc gì chứ. Cái gì mà chia tay không buồn, buồn vì không thích hợp, tưởng cô là con nít chắc. Mặt Mạch Hiểu Nặc nóng bừng, cô đập bàn quát.

- Luru Thiên Tước, lý lẽ gì vậy chứ, anh coi em là con cóc à?

Vài người bắt đầu nhìn sang, Luru Thiên Tước lúng túng gật đầu xin lỗi. Anh nhìn cô sát khí phùng phùng không nhịn được cười.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

- Vậy em nói xem, em đang nghĩ đến ai?

Đánh trúng tâm lý Mạch Hiểu Nặc nhẹ giọng hắt.

- Bạn trai A.
- Em thích cậu ta?

Mạch Hiểu Nặc lại tự rót bia , tự uống. Mắt cô mờ mịt, Luru Thiên Tước dường như có lúc thấy trong đó long lanh nước, có lúc lại thấy mắt cô sáng lên, anh không phân biệt được đâu là thật.

- Em không thích, mà là rất, rất thích. Nhưng anh ta lại thích Bạn gái B. Anh nói xem, em tốt như này anh ta không thích lại thích người khác.

Luru Thiên Tước chăm chú lắng nghe chuyện tình yêu mới lớn không kém phần gây chấn của cô.

- Nhưng Bạn trai A có biết em thích cậu ta không?
- Anh ấy không biết. Thật éo le mà.
- Vậy em nói cho cậu ta biết là được rồi.

Mạch Hiểu Nặc lắc đầu lia lịa, một tay cô chống cằm, một tay nắm lấy ly bia bên cạnh.

- Không thể nói. Bạn gái B là bạn của em.
- Chà, éo le thật.

Luru Thiên Tước tắc lưỡi, vẻ mặt đồng tình. Như được cổ vũ , Mạch Hiểu Nặc lại tuông ra tràn tâm sự

- Nhưng mà Bạn gái B lại làm Bạn trai A đau lòng. Mà mỗi khi như vậy em cũng thấy đau lòng nữa. Đau lòng hơn là em không thể ngừng thích bạn Trai A được, thật là bi kịch mà. Luru Thiên Tước anh nói xem phải làm thế nào bây giờ?

Mạch Hiểu Nặc gục xuống bàn. Luru Thiên Tước có thể thấy vành tai đỏ ửng của cô. Tính tiền xong , anh ngồi xổm bên cạnh khẽ lay vai cô.

- Hiểu Nặc, về thôi. Đừng ngủ ở đây.

Bỗng cô bật người dậy làm anh giật mình, Luru Thiên Tước ngã ngồi ra phía sau. Mấy người xung quanh không khỏi bật cười. Mạch Hiểu Nặc nhìn anh lèm bèm

- Luru Thiên Tước, sau này anh không được thất tình nữa đâu đấy.

Anh ngồi dậy, phui phui bụi trên người. Vừa lấy khăn choàng lên cổ Mạch Hiểu Nặc , vừa mỉm cười nhìn cô gái đỏ như trái chín trước mặt

- Nhóc con. Tại sao anh không được phép thất tình ?

Tại sao? Anh ta còn hỏi tại sao, một mình Hứa Giai Nghi đã khiến cô ăn ngủ không ngon, sau này còn thêm vài người nữa thì giết cô luôn cho rồi. Đầu óc không tỉnh táo của Mạch Hiểu Nặc trầm nghĩ.

Không kịp trả lời anh , hai mắt cô nặng trĩu, Mạch Hiểu Nặc muốn ngã người xuống bàn. Luru Thiên Tước nhanh tay đỡ lấy đầu cô. Trong cơn mơ màng Mạch Hiểu Nặc ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hơi ấm của anh , nhịp bước chân vững chãi, Luru Thiên Tước đang công cô như đêm hôm đó. Nửa tỉnh nửa say cô nghe anh nói

- Nhóc con, sau này dù anh có thất tình cũng không uống với em.

Mạch Hiểu Nặc lẩm bẩm, nếu không phải đang cõng cô trên lưng, lời nó ngay bên tai thì anh cũng không nghe rõ

- Luru Thiên Tước, em không cho phép anh thất tình nữa.

Anh bật cười

- Haha Vì sao?

- Vì sao nhỉ? – Mạch Hiểu Nặc lặp lại câu hỏi của Luru Thiên Tước

Ngắm nghĩ vài giây cô siết nhẹ đôi tay đang ôm lấy vai anh.

- À, em biết rồi. Vì tình yêu của anh không trọn vẹn... em sẽ đau lòng.

Luru Thiên Tước dừng bước, tắt hẳn tiếng cười, hơi thở đều đều của Mạch Hiểu Nặc vẫn bên tai. Anh đang đợi xem cô có nói gì tiếp không. Muốn xác định bản thân có nghe nhầm chẳng. Nhưng Mạch Hiểu Nặc không nói gì nữa. Đi một đoạn Luru Thiên Tước lại dừng chân

- Hiểu Nặc, không lẽ em...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cuối Cùng Em Cũng Nhìn Anh Rồi

- Uhm...

Trên lưng anh cô khẽ cựa đầu, Luru Thiên Tước tự nhiên hơi đỏ mặt. Ngoài Hứa Giai Nghi lần đầu anh tiếp xúc thân mật với con gái như vậy. Càng ngủ say hai tay Mạch Hiểu Nặc càng ôm chặt cổ Luru Thiên Tước. Anh rào bước nhanh hơn.

- Khi thật, nhóc con này. Ở gần em thật hại tim mà.

Luru Thiên Tước cõng cô về đến nhà, mẹ Mạch hốt hoảng thấy con gái người đầy mùi bia rượu, bất tỉnh nhân sự. Lại còn để con trai đưa về, thật không ra thể thống gì. May mà Lâm Minh Vĩ cha dượng cô không có nhà nếu không chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Khi Mạch Hiểu Nặc tỉnh giấc đã là quá nửa đêm. Đầu cô hơi choáng váng, uống cạn ly nước Mạch Hiểu Nặc mới sắp xếp lại trí nhớ. Từ lúc ở sau trường tới khi cùng uống bia với anh thì cô nhớ rõ, nhưng sau khi rời quán Mạch Hiểu Nặc không nhớ nữa, chỉ nhớ khi mơ màng phát hiện mình đang tựa vào tấm lưng rộng của Luru Thiên Tước.

“Mạch Hiểu Nặc ơi là Mạch Hiểu Nặc. Có phải mày yêu quá hóa điên rồi không? Cái gì mà Bạn trai A. Xấu hổ chết mất thôi”

Mạch Hiểu Nặc trùm kín chăn tự nguyện rửa mình.

Những ngày sau Mạch Hiểu Nặc không còn thấy anh đến trường tìm Hứa Giai Nghi nữa. Có lẽ giữa họ thật sự chấm dứt rồi. Nếu vậy từ nay về sau làm sao gặp anh nữa đây. Đúng là trăm ngàn nỗi khổ cũng không khổ bằng yêu đơn phương.

Sau nhiều đêm trằn trọc. Cuối cùng Mạch Hiểu Nặc cũng nghĩ được cách gặp anh.

Những ngày cuối năm khá lạnh, buổi sáng hôm ấy Mạch Hiểu Nặc khăn áo sẵn sàng, lên xe thẳng tiến đến trường đại học duy nhất trong thị trấn.

Trường đại học này xây dựng đã lâu, nên kiến trúc khá cổ kính. Mặc dù là cuối tuần nhưng sinh viên vẫn tất bật ra vào. Mạch Hiểu Nặc không biết làm thế nào để tìm anh, cô chân chừ đứng lấp ló phía ngoài cổng trường.

Mấy cậu sinh viên lâu ngày không gặp nữ sinh trẻ tuổi, nay một con cừ non ngơ ngác đáng iu tìm tới tận cửa trường làm cả bọn nhốn nháo

- Em ơi, em đến đây tìm người hay tham quan vậy?

- Hay thế này, em muốn tìm ai để anh giúp em.

- Các cậu bất lịch sự quá, em này em kia cái gì. Thật ngại quá, em tên gì để tiện xưng hô.

Cả mấy tên con trai nháo nhào xung quanh làm Mạch Hiểu Nặc choáng váng. Cô lí nhí

-Xin hỏi. Các anh có biết Luru Thiên Tước không?

Cả đám ngơ ngác, một tên làm vẻ mặt đàn anh

-Có nghe qua, hay thế này đi anh dẫn em đi tìm cậu ta. Trời lạnh thế này em cứ đứng đây sẽ cảm mất.

-Cái thằng nhóc này, cậu tốt tính như thế khi nào mà anh đây không biết thế hả?

Một quyển sách đập vào đầu anh chàng vừa rồi làm cả đám phá lên cười, Mạch Hiểu Nặc thờ phào nhìn Luru Thiên Tước. Anh chàng kia than thở mấy câu cuối cùng cả đám tản ra chỉ còn lại hai người. Luru Thiên Tước không nghĩ Mạch Hiểu Nặc lại tới tìm mình, anh mỉm cười với cô

-Hôm nay em có thất tình anh cũng không dẫn em đi nhậu nữa đâu.

Biết Luru Thiên Tước cố ý khơi lại chuyện cũ, Mạch Hiểu Nặc lờm anh, cô đưa túi giấy trên tay lên trước mặt anh

-Em tới trả khăn.

-Ồ. Cám ơn em

Không biết nói gì nữa Mạch Hiểu Nặc hơi cúi đầu, hơi thở cô mang theo làn hơi mỏng vào không khí. Vài sợi tóc rối tung ra khỏi chiếc khăn trên cổ cô, hai má Mạch Hiểu Nặc ửng đỏ, không biết do lạnh hay vì anh đang ở đây, Luru Thiên Tước thu tất cả vào tầm mắt.

Bất giác hai tay anh đặt hai bên má Mạch Hiểu Nặc, nâng tầm mắt cô nhìn vào anh. Mạch Hiểu Nặc hai tai nóng bừng. Giật mình trước ánh mắt ngạc nhiên của cô, hai bàn tay to mang theo hơi ấm chợt rời khỏi hai má Mạch Hiểu Nặc. Luru Thiên Tước háng giọng đưa mắt sang bên đường.

-E hèm... Em lạnh quá. Đi ,anh mời em cà phê.

Anh đưa cô vào quán cà phê bên đường, là quán dành cho sinh viên nên cũng không lớn lắm. Trang trí cũng bình thường, nhưng có máy sưởi nên là nơi lý tưởng cho mấy cô cậu sinh viên tán gẫu hẹn hò.

Gọi hai tách cà phê, Mạch Hiểu Nặc chậm rãi bỏ xuống ba muỗng đường. Cô để ý thấy Luru Thiên Tước không động tới lọ đường trên bàn.

-Sắp tới sinh nhật em rồi nhỉ?

Luru Thiên Tước gọi chuyện, Mạch Hiểu Nặc nhìn anh

-Ngày mốt. Sao anh biết?

-Hôm trước em có nói còn vài ngày là đủ tuổi chè chén còn gì.

Mạch Hiểu Nặc nhớ ra, cô khẽ gật đầu. Nhấp một ngụm cà phê, cô hỏi

-Anh ờn không?

-Em hỏi người mới bị thất tình có ờn không à?

Nghe giọng anh nghiêm nghị Mạch Hiểu Nặc vội ngừng đầu, cô nhìn vào mắt anh lúng túng

-Xin lỗi, em không...

-Cuối cùng em cũng nhìn anh rồi.

-Sao?

Luru Thiên Tước cười, anh ngồi dựa lưng vào ghế tư thế vô cùng thoải mái. Mạch Hiểu Nặc nhận ra anh cố ý, cô bật cười. Anh đang cố tạo cho cô không khí thoải mái nhất, vậy mà cô cứ hỏi hớp ngớ ngẩn mãi.

-Em mừng sinh nhật cùng ai?

Mạch Hiểu Nặc lắc đầu cười nhẹ nhìn anh, cô thả lỏng hơn nhiều.

-Lâu rồi em không để ý tới nó nữa.

Cô nói thật, lần cuối cô tổ chức sinh nhật là khi cha cô còn sống. Sau này mẹ Mạch tái hôn, gia đình xào xáo, một bữa cơm yên ổn đã tốt lắm rồi còn ai để ý tới sinh nhật cô nữa. Quá lắm Thẩm Á Dung năm nào cũng nhớ ngày sinh dùm Mạch Hiểu Nặc, mua cho cô một món quà nho nhỏ để kỷ niệm.

- Vậy năm nay anh cùng em đi ý.

Mạch Hiểu Nặc im lặng, Lưu Thiên Tước cũng không lý giải được tại sao anh nói vậy. Do thương cảm, hay tội nghiệp Mạch Hiểu Nặc? Anh không biết, chỉ biết bản thân không thể bỏ mặc cô nhóc này được.

- Anh nói rồi đó, không cho phép hối hận.

- Không hối hận.

Lấy một cây bút, Mạch Hiểu Nặc đẩy tới phía Lưu Thiên Tước cùng tờ khăn giấy trên bàn

- Ghi số điện thoại của anh lên đây.

- Làm gì?

Mạch Hiểu Nặc nhìn anh, ánh mắt cô trong tới mức Lưu Thiên Tước thấy mình trong đó. Cô giấu vẻ vui mừng trong giọng nói, anh nghe ra có chút kiêu ngạo.

- Em sẽ thử mời Bạn trai A. Nếu anh ấy không đồng ý. Em sẽ điện thoại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cậu Yêu Anh Ấy Đến Mức Nào?

Lưu Thiên Tước ngồi thẳng dậy hơi chồm người về phía trước, anh nhíu mày nhìn cô nhóc trước mặt.

- Mạch Hiểu Nặc. Anh là hàng trong kho của em sao?

“Kho của em làm gì có thứ cực phẩm như vậy chứ” Cô trầm nghĩ trong lòng.

Dù nói vậy nhưng Lưu Thiên Tước vẫn cầm bút trên tay. Mạch Hiểu Nặc nhìn những con số ngay ngắn trên tờ khăn giấy khóe môi khẽ cười.

Lưu Thiên Tước tiễn Mạch Hiểu Nặc ra bến xe buýt. Nhìn cô lên xe anh mới trở về trường. Trên xe, lòng Mạch Hiểu Nặc rộn ràng, liệu cô có cơ hội không, có thể là người đứng bên cạnh anh được không. Tay cô siết nhẹ mảnh giấy trong tay ánh mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ.

Có thể nói tình cảm đầu đời là thứ xúc tác to lớn làm thay đổi mọi thứ trong mắt một người. Chỉ vì ngồi cùng anh một lúc, có số điện thoại của anh, một lời hẹn cùng đón sinh nhật cũng làm Mạch Hiểu Nặc

lâng lâng suốt từ hôm qua đến nay.

- Hiểu Nặc. Hiểu Nặc.

Cô giật mình mới nhận ra Thẩm Á Dung và Hứa Giai Nghi đã ngồi trước mặt từ khi nào. Thẩm Á Dung trách

- Cậu đang mơ mộng cái gì vậy kêu cả buổi cũng không trả lời.

Mạch Hiểu Nặc lắc đầu cười. Lúc này cô mới nhìn ra Hứa Giai Nghi bên cạnh nét mặt không được tốt lắm. Hai mắt dường như hơi đỏ.

Thẩm Á Dung vào đề

- Hiểu Nặc. Cậu sau này tuyệt đối không được quen người quá đẹp trai. Nhất định không có kết cục tốt đẹp.

Mạch Hiểu Nặc phần nào đoán ra ý tứ trong lời của cô bạn thân. Thẩm Á Dung nghĩ cô chưa biết gì nên ra sức bắt bình.

- Cậu xem, cái anh Lưu gì đó. Mới hôm trước còn tới tận đây đón Giai Nghi. Bây giờ thì chia tay không chút dấu vết.

Hứa Giai Nghi không nói gì, chỉ ngồi nhìn xuống mũi giày. Mắt cô ta ửng đỏ. Mạch Hiểu Nặc biết họ chia tay nhưng nguyên nhân sâu xa cô vẫn chưa rõ. Nhưng nếu chỉ là giận hờn vu vơ của cặp đôi yêu nhau thì cô nên vui hay nên buồn đây, cô thấy hơi tức ngực. Cô phải làm rõ chuyện này

- Tại sao lại chia tay?

Thẩm Á Dung hình như cũng không rõ sự tình. Khi này chỉ là chút bất bình, đồng cảm khi thấy cô bạn xinh đẹp bị bỏ rơi.

-Dự án lần này cha tớ cần một nhà đầu tư lớn. Chỉ cần Thiên Tước mở lời cha anh ấy nhất định đầu tư.

Nhưng Thiên Tước không đồng ý. Cha mình nổi giận bắt mình đính hôn với người khác.

Cả Mạch Hiểu Nặc lẫn Thẩm Á Dung cùng tròn mắt. Nhìn Lưu Thiên Tước không ai nghĩ anh là con nhà giàu. Nhưng theo lời Hứa Giai Nghi thì nhà Lưu Thiên Tước chắc không chỉ là giàu mà hẳn là siêu giàu. Mạch Hiểu Nặc cười khổ trong lòng. Tình đầu của cô xa lại càng xa, quả thật với không tới rồi.

-Nếu vậy thì dễ rồi, sao Lưu Thiên Tước không nhờ cha anh ta , chỉ cần giúp cha cậu một chút. Hai người liền không phải chia tay.

Thẩm Á Dung đập bàn , suýt chút la lên vì phản kích. Hứa Giai Nghi lắc đầu.

-Từ nhỏ Thiên Tước không ở cùng cha. Quan hệ hai người không tốt. Từ nhỏ dù có khó khăn anh ấy cũng chưa từng ngửa tay xin ông một đồng.

Đúng là tình tiết trong tiểu thuyết mà, cả ba im lặng một lúc. Mạch Hiểu Nặc thầm nghĩ có lẽ quan hệ giữa anh với cha không chỉ dừng lại ở chỗ không tốt. Nếu chỉ vậy anh sẽ không từ bỏ tình yêu của mình. Mà Hứa Giai Nghi nhất định biết rõ hơn ai hết, lại cố ép anh làm điều anh không muốn nên Lưu Thiên Tước mới một câu chia tay dứt khoát như thế?

Thẩm Á Dung phá vỡ bầu không khí yên lặng.

-Bây giờ cậu định làm thế nào?

Cuối cùng Hứa Giai Nghi cũng ngẩng mặt lên nhìn hai người.

-Tớ sẽ đi tìm Thiên Tước, thuyết phục anh ấy lần nữa. Thiên Tước rất yêu tớ, anh ấy ...

-Còn cậu?

Mạch Hiểu Nặc cắt ngang lời Hứa Giai Nghi. Cô thấy thật khó chịu, có thể do lòng đố kỵ , có thể do cô nghĩ anh sẽ vì Hứa Giai Nghi làm điều bản thân không muốn. Thẩm Á Dung cùng Hứa Giai Nghi khó hiểu nhìn cô, Mạch Hiểu Nặc tiếp

-Cậu có yêu Lưu Thiên Tước không?

Ánh mắt Mạch Hiểu Nặc cương nghị , Hứa Giai Nghi tưởng như cả người đều bị nhìn thấu. Tránh ánh mắt ấy

Hứa Giai Nghi khẳng định

-Tất nhiên có. Tớ rất yêu anh ấy.

-Đến mức nào?

Hứa Giai Nghi không biết nói sao. Thẩm Á Dung bên cạnh chỉ muốn lôi con bạn ra tấn cho một phát vào đầu, không biết hôm nay tại sao lại nổi con điên như thế. Thẩm Á Dung lên đá mạnh vào chân bạn, nhưng thật sự không ngăn nổi Mạch Hiểu Nặc

-Tình yêu của cậu nhiều đến đâu để có thể khiến Lưu Thiên Tước làm những việc anh ta không muốn?

Hứa Gia Nghi nắm chặt tay, đây là gì? Câu hỏi đơn thuần hay là sự mỉa mai? Tại sao Mạch Hiểu Nặc lại có thái độ này.

-Được rồi được rồi. Hiểu Nặc cậu trật tự cho tớ. Lưu Thiên Tước là anh trai cậu à, bắt bừa cái gì. Con gái phải bình vục nhau chứ.

Thẩm Á Dung bấu vào đùi Mạch Hiểu Nặc ý bảo cô yên lặng. Quay sang Hứa Giai Nghi , nhờ mấy câu hỏi của Mạch Hiểu Nặc mặt cô ta nhăn nhó cả lại.

-Giai Nghi, cậu đừng để ý. Con bé này hay phát ngôn linh tinh. Tớ sẽ dạy bảo lại. Thế khi nào cậu đi tìm anh ta?

Giờ khắc này nhanh chóng chuyển sự chú ý của Hứa Giai Nghi sang người yêu cô ta là tốt nhất. Hứa Giai Nghi dịu giọng

-Ngày mai , tớ phải gặp anh ấy càng sớm càng tốt.

-Thật trùng hợp, mai không phải sinh nhật Hiểu Nặc nhà ta sao?

Thẩm Á Dung cười cười nghịch mấy lọn tóc của Mạch Hiểu Nặc. Trái tim Mạch Hiểu Nặc như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

-Xin lỗi, tớ vào nhà vệ sinh chút.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Ngày mai, bao nhiêu ngày Hứa Giai Nghi lại chọn đúng ngày mai. Nghĩ bằng đầu gối cũng biết giữa cô và bạn gái, anh nhất định đi gặp Hứa Giai Nghi rồi. Nếu vậy Mạch Hiểu Nặc cô phải làm thế nào?

Lấy điện thoại ra, nhìn ngón tay do dự trên từng phím. Cuối cùng Mạch Hiểu Nặc nhấn nút gọi, rất nhanh đã có người trả lời.

- Alo.

Giọng anh trong điện thoại hơi khác một chút, nhưng vẫn khiến tim Mạch Hiểu Nặc đập loạn. Hơn hai phút sau cô mới trả lời

- Là em

- Anh biết.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lựa Chọn

Lưu Thiên Tước nói “Anh biết”, tự nhìn mình trong gương Mạch Hiểu Nặc thấy hai tai cô ửng đỏ.

- Sao anh biết là em?

Bên kia đầu dây anh khẽ cười.

- Ngoài em ra, chẳng ai tìm anh mà hơn hai phút không nói gì chỉ toàn thở là thở thôi.

Mạch Hiểu Nặc cuống cuống, cô tự điều tiết lại hơi thở tới mức Mạch Hiểu Nặc không biết mình đang thở bằng mũi hay bằng miệng nữa. Giọng cô khàn khàn.

- Anh nghe em thở sao?

Bên kia Lưu Thiên Tước cố nhịn cười.

- Anh đùa thôi em đừng nín thở nhé.

- Em không nín thở.

- Vậy em đang thở bằng miệng à? Anh không nghe thấy hơi thở em nữa.

Mạch Hiểu Nặc khẽ lấy tay bịt hờ mũi và miệng lại, lúc này cô mới ổn định hơi thở, quả thật thở bằng mũi dễ chịu hơn nhiều.

- Anh đang học sao?

Lưu Thiên Tước bật cười, anh không trả lời cô.

- Hiểu Nặc, anh đùa thôi. Em bỏ tay ra đi, cứ thế em sẽ chết ngộp mất.

- Lưu Thiên Tước.

Cô sượng chín người gần giọng. Anh khẽ nén tiếng cười.

- Được rồi. Nhóc con không chọc em nữa. Gọi anh để mời sinh nhật à?

Mạch Hiểu Nặc mỉm cười, may mà anh mở lời trước vì thật sự cô không biết phải nói như thế nào.

- Ngày mai, sau khi em tan học em tới trường anh.

Lưu Thiên Tước từ chối ngay

- Không. Mai em tan học đến nơi lần đầu anh gặp em đi.

Cô gật đầu. Chợt nhớ đang nói chuyện điện thoại Mạch Hiểu Nặc trả lời anh. Cô cố để giọng nói tự nhiên nhất.

-Vâng. Nếu mai anh không bận gì thì hãy đến.

Anh bật cười.

-Nhóc con, có ai hẹn người khác như em không? Anh đã hẹn nhất định sẽ đến.

-Ý em là nếu trễ năm phút không thấy anh đến em sẽ không chờ.

Không chờ sao? Không. Mạch Hiểu Nặc cô nhất định chờ anh. Chỉ khi chờ tới mòn mỏi anh không đến cô mới có thể yên tâm ra về. Mới có thể chỉ sống trong tình cảm âm thầm, mới giết chết ham muốn chiếm hữu anh vừa chớm nở. Lúc đó cô sẽ yên phận ở vị trí của một tình cảm đơn phương tiếp tục dõi theo anh và tình yêu của anh đến khi còn có thể.

-Mạch Hiểu Nặc .Em có thấy mình thật tàn nhẫn với anh không hả?

-Không hề.

Lưu Thiên Tước bật cười. Nhìn cô như thế , tính khí cũng thật khó chiều. Khi cả hai sắp gác máy. Mạch Hiểu Nặc buột miệng hỏi câu hỏi trong lòng

- Lưu Thiên Tước. Anh sẽ đến chứ?

- Anh sẽ.

Cô gác máy. Tất nhiên anh sẽ đến, vì anh chưa biết Hứa Giai Nghi sẽ tìm anh vào ngày mai. Mạch Hiểu Nặc đang cược, mặc dù cô chẳng có gì để đặt cả. Cô chỉ là muốn đối diện với thực tế một chút, tự đánh thức mình. Đừng quá hy vọng, anh nhất định sẽ không là của cô.

Mạch Hiểu Nặc quay ra cửa. Cô suy nghĩ la lên, Thẩm Á Dung đứng tựa cửa từ khi nào, đang khoanh tay nhìn Mạch Hiểu Nặc, nở nụ cười triu mến

-Á Dung

-Tớ đây bạn hiền, hình như cậu có chuyện muốn nói với tớ nhỉ?

“Không xong” Mạch Hiểu Nặc cười khổ trong lòng. Suốt buổi học Thẩm Á Dung quấy rối cô bằng nụ cười tình bạn. Cuối cùng ra về cô cũng cùng Thẩm Á Dung ngồi ở quán nước lề đường cạnh trường.

Cô kể vắn tắt , kể tới đâu Thẩm Á Dung tròn mắt tới đó. Kết thúc câu chuyện bạn Thẩm Á Dung vỗ đùi lắc mạnh bạn Mạch Hiểu Nặc.

-Tiểu quý, cậu cũng thật dễ sợ. Bạn trai của bạn mà cũng dòm ngó, tớ phải dùng ánh mắt khác nhìn cậu rồi.

-Thẩm Á Dung. Cậu nói cái quái gì vậy?

Không để ý lời cô, Thẩm Á Dung càng hào hứng

-Cậu nói đi, kế hoạch của cậu là gì? Tớ nhất định về phe cậu, giúp cậu phá thành cướp người.

-Cậu bớt hưng phấn đi. Tớ chẳng có kế hoạch gì, cũng không có ý cướp người cướp của gì cả.

Nghe cô nói thế, bạn Thẩm Á Dung bữu môi bắt đầu thuyết giảng

-Mạch Hiểu Nặc. Nói cậu ngược quả không sai. Thích người ta như vậy thì phải dành lấy, cho dù không dành lại cũng phải đi tỏ tình đi chứ. Cậu định sống để bụng chết đem theo luôn à?

Mạch Hiểu Nặc im lặng ,nếu cô cũng nghĩ như Thẩm Á Dung thì tốt rồi. Nhưng cô làm không được. Bây giờ chuyện Mạch Hiểu Nặc có thể làm là giết chết hy vọng đang ấp ủ trong lòng, an phận dõi theo Lưu Thiên Tước từ xa

là được.

Hứa Giai Nghi thấp thòm cả ngày, từ hôm đó cô không cách nào liên lạc được với Lưu Thiên Tước. Hôm nay cô đã gọi hơn chục cuộc anh cũng không nghe. Anh nhất quyết không nghe điện thoại. Con người này dứt khoát đến đáng sợ. Suy nghĩ một lúc, Hứa Giai Nghi bấm một dãy số. Đầu dây bên kia vừa có người nghe, Hứa Giai Nghi đã thút thít

-Bác gái.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Lưu Thiên Tước xem đồng hồ, anh muốn đến chỗ hẹn sớm một chút, nếu không chẳng may xảy ra chuyện gì đến trễ cô nhóc kia bỏ về mất. Rảo bước tới trạm xe điện thoại Lưu Thiên Tước reo một hồi chuông, anh mỉm cười nhấn nút nghe

-Mẹ, nhớ con trai rồi à?

Đầu dây bên kia mẹ anh cười thành tiếng.

-Tiểu tử, con đang ở đâu. Về nhà ăn cùng mẹ bữa cơm được không?

Về mặt anh khó xử. Trước giờ Luru Thiên Tước rất thương mẹ anh, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau tới hôm nay nên anh ít khi làm mẹ buồn lòng. Nhưng hôm nay mẹ anh gọi quả thật quá trùng hợp.

-Mẹ, hay để ngày mai con về nhà ăn cơm cùng mẹ. Hôm nay...

Khụ khụ khụ

Luru Thiên Tước chưa dứt câu mẹ anh bên kia cố nén tiếng ho. Anh lo lắng

-Mẹ, mẹ không khỏe sao?

-Không sao, thời tiết lạnh mẹ lại cảm vặt thôi.

Thấy anh không nói mẹ Luru Thiên Tước trấn an con.

-Được rồi, mẹ không sao. Chỉ là bữa cơm khi nào con rảnh về nhà ăn với

mẹ.

Mẹ anh đặc biệt không bao giờ ép buộc Luru Thiên Tước điều gì. Bà tin tưởng con trai. Chỉ có điều trước nay anh chưa từng tỏ ra khó xử với bà như thế, nên bà không ép nữa.

Đầu dây bên kia Luru Thiên Tước phân vân hồi lâu. Anh đã tới trạm xe, cũng bỏ qua xe đến chỗ hẹn.

-Mẹ, con về nhà ăn cơm với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vì Anh Mà Chờ Đợi

Như đã hẹn, Mạch Hiểu Nặc đứng chờ Luru Thiên Tước tại nơi lần đầu hai người gặp nhau. Cô siết chặt điện thoại trong tay, không nghĩ ngợi Mạch Hiểu Nặc tắt máy.

Trên xe Luru Thiên Tước lo lắng gọi cho cô rất nhiều lần. Đều không được. Anh thở dài cất đi động vào túi.

Từ trường về đến thành phố A mất hơn một tiếng. Luru Thiên Tước ghé tiệm thuốc mua ít thuốc cảm rồi vội vã về nhà. Nơi hai mẹ con anh ở là một căn hộ nhỏ tại một chung cư đã cũ. Vừa mở cửa anh đã thấy mẹ mình đang dọn thức ăn lên bàn.

-Mẹ, con về rồi.

Mẹ Luru quay ra cười với anh.

-Về rồi à, mau vào rửa tay ăn cơm đi.

Luru Thiên Tước để túi thuốc cảm lên bàn, quay sang phía bàn ăn anh hơi bất ngờ thấy Hứa Giai Nghi

-Anh về rồi. Hôm nay bác gái nấu toàn mấy món anh thích.

Anh khẽ chau mày. Thảo nào mẹ anh bất ngờ gọi điện về. Bữa cơm này thật tốn nhiều tâm ý. Luru Thiên Tước thân nhiên gật đầu chào Hứa Giai Nghi.

Trên bàn ăn anh cùng mẹ trò chuyện không nhắc gì đến việc anh và bạn gái đã chia tay. Thấy con trai thảnh thơi nhìn đồng hồ mẹ anh gọi chuyện.

-Dạo này học hành bận rộn lắm hả con? Nhìn con gầy đi đó.

-Cũng bận, con sắp sang năm cuối nên hơi bận một chút, nhưng nếu có thể mỗi tuần con đều về nhà ăn cơm với mẹ.

Mẹ Luru cười hài lòng. Bà nhìn sang Hứa Giai Nghi rồi trách con

-Nhưng dù bạn thế nào con cũng để tâm đến Giai Nghi một chút. Cứ để con bé không gặp được con rồi lo lắng.

-Bác , đừng trách Thiên Tước.

Lưu Thiên Tước lẳng lẳng ăn cơm, mẹ anh để ý con trai cứ nhìn đồng hồ đeo tay, bà hỏi

-Con bận gì sao?

-Mẹ, ăn xong con về trường ngay nhé, hôm nay con có hẹn cùng mừng sinh nhật với một người bạn.

Hứa Giai Nghi nhìn anh, hiếm khi Lưu Thiên Tước như thế, muốn ăn cơm nhanh để đi sao? Trong khi bình thường mẹ đối với anh vô cùng quan trọng.

-Chết. Sao lúc chiều con không nói, mẹ làm con thất hứa với bạn rồi.

Mẹ anh ái ngại, Lưu Thiên Tước mỉm cười , anh chưa kịp trả lời Hứa Giai Nghi chất vấn

-Con gái sao?

Lưu Thiên Tước gật đầu làm Hứa Giai Nghi tức điên. Thảo nào ba lần bốn lượt không chịu gặp cô. Nhưng nể mặt mẹ anh Hứa Giai Nghi kìm con giận, không khí nặng nề đến hết bữa cơm.

-Mẹ, con đi đây.

-Cẩn thận nhé con.

Lưu Thiên Tước khoát áo , anh như nhớ ra điều gì quay sao Hứa Giai Nghi

-Cũng trễ rồi. Anh tiễn em về.

Cả hai đi rồi mẹ Lưu Thiên Tước khó hiểu nhìn theo

-Hai đứa này, ở cùng một thị trấn thì cùng nhau về chứ sao phải tiễn?

Ra khỏi khu chung cư Hứa Giai Nghi kéo tay Lưu Thiên Tước

-Cô gái đó là ai?

-Đừng kéo mẹ anh vào chuyện này, đừng làm phiền mẹ anh nữa.

Không trả lời Hứa Giai Nghi, Lưu Thiên Tước tức giận nhìn cô. Tại sao con người ngày càng quá thay đổi như vậy. Hứa Giai Nghi trước đây nhất định không dùng kẻ này lấy mẹ anh ra dụ anh về nhà. Sau này Lưu Thiên Tước nhận ra, con người thay đổi là vấn đề hiển nhiên, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

-Thiên Tước, em không muốn chia tay. Chúng ta cùng nhau nghĩ cách được

không.

-Được. Nói anh nghe cách của em

Hứa Giai Nghi như mở cờ trong bụng.

-Anh không nhờ cha anh cũng được. Em cũng không chống đối cha em. Lúc đó em không bị quản thúc nữa chúng ta lại có thể như trước.

Lưu Thiên Tước khẽ nhún mày

-Trước đây anh không lên lút quen em, bây giờ cũng vậy.

Hứa Giai Nghi khổ sở nhìn anh, bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan. Không lẽ Hứa tiểu thư như cô lại chia tay chàng trai hoàn hảo như Lưu Thiên Tước đi đính hôn với tên ngốc hão sắc cha cô chọn.

-Nhưng nếu bây giờ chống đối lại cha, em sẽ chẳng còn gì cả.

Lưu Thiên Tước tuột tay Hứa Giai Nghi đang nắm lấy cánh tay anh xuống

-Nếu anh không được tính vào những gì còn lại của em thì lúc này chia tay là thích hợp nhất rồi.

Lưu Thiên Tước thấy tài xế của Hứa Giai Nghi chạy xe tới anh cũng xoay bước bỏ đi. Không ngừng nhìn đồng hồ bước chân tự nhiên gấp gáp. Đã chín giờ tối.

Nhìn theo bóng lưng Luru Thiên Tước , Hứa Giai Nghi cắn chặt môi.

“Cái gì ? Bây giờ chia tay là thích hợp? Lý lẽ của anh thật lạ tai. Luru Thiên Tước thích hợp cho anh thì có. Em nhất định không để anh đi.”

Mạch Hiểu Nặc không đeo đồng hồ, cô không biết bây giờ đã mấy giờ. Con đường đã vắng người, cửa hàng cũng đóng cửa từ lâu. Đứng suốt từ mấy tiếng mũi và hai tai cô ửng đỏ vì lạnh. Cô khẽ mỉm cười.

“Anh không đến thật.”

Mạch Hiểu Nặc không ghét cái lạnh này, dường như nó giúp cô tỉnh táo hơn. Dù biết trước kết quả này Mạch Hiểu Nặc vẫn thấy lòng chua xót. Mắt cô hơi cay.

Luru Thiên Tước từ trạm xe vội vã chạy tới nơi hẹn, anh nghĩ cô chắc không còn ở đó nhưng đi kiểm tra lại vẫn hơn.

Luru Thiên Tước sững người. Cách anh khoảng hai mét Mạch Hiểu Nặc yên tĩnh đứng dưới trời sao. Hai tay cô dút vào túi áo khoát. Khăn choàng cổ được cô kéo tới dưới cằm, hơi thở nhẹ nhẹ tỏa ra làn hơi mỏng. Mái tóc xoắn dài khẽ vương vài sợi trên má.

Anh chậm chậm bước về phía cô, vừa muốn thật nhanh tới trước mặt cô gái đó , vừa muốn kéo dài thêm chút thời gian để có thể ngắm nhìn khung cảnh trước mặt. Ngắm nhìn cô gái vì anh mà chờ đợi.

-Nhóc con, năm phút của em cũng thật lâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhóc Con, Chúc Mừng Sinh Nhật.

Mạch Hiểu Nặc ngơ ngác, cô chuyển ánh nhìn từ mũi giày lên bắt gặp ánh mắt anh. Suy nghĩ Mạch Hiểu Nặc rối bời, nếu đã đi gặp Hứa Giai Nghi thì đáng ra anh nên quên cuộc hẹn này mới đúng như vậy cô sẽ dễ từ bỏ hơn.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Mạch Hiểu Nặc nhìn anh trả lời, lúc nói chuyện cô mới phát hiện giọng mình hơi khàn. Có lẽ do đứng ngoài trời lạnh quá lâu.

-Em có chút việc nên cũng mới đến thôi.

Luru Thiên Tước nhìn hai tai và đôi má ửng đỏ cùng giọng nói của Mạch Hiểu Nặc là biết ngay cô nói dối. Mà cũng chẳng cần mấy thứ đó, vì bóng dáng cô lẻ loi đứng dưới trời đêm nhìn thôi cũng biết đã đứng lâu lắm rồi. Anh không vạch trần cô.

-Con bé này, em không để người khác cảm động một chút sao.

-Người khác thì được, anh thì không.

Những lời này Mạch Hiểu Nặc nói thật tâm. Cô không cần anh cảm động, càng không muốn anh cảm kích cô, cái cô muốn anh không thể cho cô được.

Luru Thiên Tước vỗ nhẹ đầu Mạch Hiểu Nặc. Tóc cô cũng ngấp hơi lạnh.

-Đi ăn gì nhé, anh vừa lạnh vừa đói đây.

Đã mười giờ đêm, đây lại không phải thành phố lớn các quán ăn đóng đã đóng cửa từ sớm. Hai người tìm được một quán cơm đêm.

Thật ra bụng Luru Thiên Tước đã không còn chỗ chứa nữa nhưng anh vẫn làm ra vẻ rất đói, cầm cùi ăn. Mạch Hiểu Nặc ăn cơm không cả thấy mùi vị gì, cô đang ngón ngang suy nghĩ.

-Hôm nay mẹ anh không khỏe nên anh về nhà một chuyến.

Cô ngược nhìn anh, không ngờ Luru Thiên Tước lại giải thích với cô. Đầu Mạch Hiểu Nặc ngay tức khắc hiện lên câu hỏi

“Còn Hứa Giai Nghi thì sao?”

Luru Thiên Tước tiếp

-Về nhà, anh gặp Giai Nghi ở đó.

Mạch Hiểu Nặc không ăn nữa. Cô chăm chú nhìn anh.

-Mọi chuyện ổn không?

-Giai Nghi muốn quay lại. Em thấy sao? Bọn anh có nên tiếp tục không?

Mạch Hiểu Nặc cắn nhẹ môi. “Tất nhiên là không rồi”. “Anh cũng biết chọn người xin ý kiến lắm”.

-Giai Nghi vừa xinh đẹp, lại tốt nữa, Không có lý do gì để không quay lại.

Lưu Thiên Tước hí hóp mắt nhìn cô.

-Thế em vừa dễ thương, cũng được coi là tạm tốt. Lý do gì bạn trai A không thích em nhỉ?

Biết anh chọc ghẹo mình, Mạch Hiểu Nặc giơ chân đá mạnh vào chân Lưu Thiên Tước

-Cái gì mà tạm tốt. Phải là rất tốt, Bạn trai A ngu ngốc, không thích em là sự thiệt thòi lớn nhất cuộc đời anh ta rồi.

MỘT ĐỜI YÊU EM-ANN

Lưu Thiên Tước bật cười. Anh lấy trong túi ra một gói quà nhỏ đưa đến cho Mạch Hiểu Nặc.

-Nhóc con, chúc mừng sinh nhật .

Mạch Hiểu Nặc cầm lấy, cô mở ra xem. Bên trong là một chiếc đồng hồ kiểu dáng đơn giản. Lưu Thiên Tước thấy cô nhìn chăm chăm món quà , anh ngại ngần nói

-Chỉ là đồ rẻ tiền em đừng chê.

Cô ngược lên nhìn anh lém lỉnh

-Không sao. Đồ đắt tiền em đợi Bạn trai A tặng.

Lưu Thiên Tước cốc đầu cô

-Con bé này, em đang chà đạp lòng tốt của anh đấy.

Trời đã về khuya, ăn cơm xong Lưu Thiên Tước đưa Mạch Hiểu Nặc về nhà. Tới nơi khi anh đã đi được một quãng, một bàn tay nhỏ níu lấy áo anh. Lưu Thiên Tước quay lại thấy Mạch Hiểu Nặc. Cô cười tươi

-Hôm nay cảm ơn anh.

-Lạnh lắm, em mau vào nhà đi.

Đêm đó có hai người mất ngủ. Mạch Hiểu Nặc mãi ngắm nhìn chiếc đồng hồ trong vui sướng. Lưu Thiên Tước đau bụng không tài nào chọn mắt nổi.

Sau hôm ấy , rất tự nhiên mà Lưu Thiên Tước cùng Mạch Hiểu Nặc giữ liên lạc thường xuyên với nhau. Tình thoảng cô sẽ đến trường đại học tìm anh, cùng uống cốc cà phê. Rồi sẽ có lúc anh rảnh rỗi sẽ đến gặp cô, cùng nhau ăn cơm. Chỉ như thế thôi cũng khiến Mạch Hiểu Nặc như chết chìm trong vui sướng.

Cô không biết giữa anh và Hứa Giai Nghi như thế nào. Nhưng dù thế nào cô cũng chỉ cần chút giao tình như bạn bè với anh đã khiến Mạch Hiểu Nặc cô mãn nguyện rồi.

Thật ra Mạch Hiểu Nặc quá ngây thơ, không phải Hứa Giai Nghi không biết cô hay qua lại cùng Lưu Thiên Tước. Mà vì lễ đính hôn cận kề, Hứa Giai Nghi buồn bã trong lòng lại bị cha quản thúc nghiêm ngặt nên đành tạm thời nhắm mắt cho qua.

Sau khi ăn tết xong cũng là lúc bắt đầu học kỳ mới. Mỗi người đều có một biến chuyển nhỏ trong lòng. Mạch Hiểu Nặc nôn nao muốn sớm gặp Lưu Thiên Tước. Lưu Thiên tước dần ổn định tâm trạng thường xuyên nghĩ đến cô nhóc này hơn. Hứa Giai Nghi đã xong lễ đính hôn u ám, trở lại với tự do.

Buổi học đầu tiên kết thúc, Mạch Hiểu Nặc như quay về ngày hôm ấy. Lưu Thiên Tước đứng dựa gốc cây như chờ đợi ai đó. Lòng cô chùng xuống “Phải rồi, còn một người tên Hứa Giai Nghi nữa”.

Bên này Hứa Giai Nghi vui không tả nổi. Bước từng bước dài về phía anh. Mạch Hiểu Nặc lặng lẽ rào bước. Một bàn tay nắm lấy ba lô phía sau Mạch Hiểu Nặc kéo lại

-Nhóc con, em dám bơ anh ?

-Xin lỗi, em. .em không thấy anh.

-Hửm?

Hứa Giai Nghi cũng vừa kịp tới. Vui mừng nhìn anh

-Thiên Tước, anh đến lâu chưa?

Mạch Hiểu Nặc không muốn ở lại làm kỳ đà, nhưng lực bất tòng tâm. Lưu Thiên Tước vẫn giữ chặt ba lô của cô. Anh điềm tĩnh mỉm cười cùng Hứa Giai Nghi.

-Cũng một lúc rồi. Chúc mừng lễ đính hôn của em.

Hứa Giai Nghi tái mặt. Không nghĩ đến anh biết nhanh như vậy.

-Thiên Tước chúng ta đi uống nước em sẽ giải thích.

-Bữa khác nhé, hôm nay anh tìm Hiểu Nặc.

Cả hai cô gái mắt chữ O miệng chữ A

-Chào em

Nói rồi anh xách Mạch Hiểu Nặc lôi đi. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

-Lưu Thiên Tước, anh đang làm gì vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không Có Anh Em Không Sống Nổi.

-Anh tới phát lì xì cho em.

-Anh cũng thật vô tình.

-Cái đó gọi là dứt khoát.

-Ngụy biện.

-Chúc mừng năm mới.

Lưu Thiên Tước cảm phong bao lì xì đỏ dán lên trán Mạch Hiểu Nặc. Cô gờ xuống không nhìn anh nữa rào bước trên đường.

-Anh đừng tới trường tìm em.

-Đang lo cho anh hay cho Giai Nghi?

Mạch Hiểu Nặc suy nghĩ vài giây, cô nhìn anh làm mặt cảnh cáo.

-Em không muốn Bạn trai A hiểu lầm.

Nói rồi Mạch Hiểu Nặc rào bước nhanh hơn. Anh đuổi theo cô

-Mạch Hiểu Nặc, em đúng là khôn nhà đại chợ mà.

Năm nay Lưu Thiên Tước bắt đầu năm cuối, mà Mạch Hiểu Nặc cũng chuẩn bị thi vào đại học nên cả hai ít có thời gian gặp nhau nữa. Nhưng một tuần không liên lạc quả thật hơi có chút vấn đề. Và vấn đề lớn nhất là Mạch Hiểu Nặc vô cùng vô cùng nhớ anh.

Cô xin nghỉ làm thêm một ngày, không gọi điện báo trước lên xe đến trường đại học tìm anh. Như lần trước, Mạch Hiểu Nặc đứng trước cổng trường. Một cậu sinh viên có vẻ nhận ra cô

-Này, em là bạn gái Lưu Thiên Tước đúng không?

-Không, không chỉ là bạn.

Cậu sinh viên dường như không nghe cô giải thích báo tin luôn

-Luu Thiên Tước bị tai nạn giao thông đang nằm ở bệnh viện em không biết sao?

Mạch Hiểu Nặc xoay người định chạy đi, được vài bước cô quay lại

-Phòng mấy?

Cả thị trấn chỉ có một bệnh viện lớn, Mạch Hiểu Nặc lòng như lửa đốt ngồi trên xe cô tự trách mình không chủ động liên lạc với anh cả tuần nay.

Rầm

Mạch Hiểu Nặc thở dốc, cô không chờ thang máy được nên chạy thang bộ lên tới tầng năm. Cửa phòng bệnh bật mạnh Mạch Hiểu Nặc nhìn người trên giường, khóe mắt cô cay xè. Quả thật bị rất nặng hèn gì không liên lạc với cô. Anh ngồi trên giường hơi thở khó nhọc, mặt bị băng kín, mắt sưng húp, miệng cũng vậy, không còn nhìn ra nét anh tuấn thường ngày. Những phần da Mạch Hiểu Nặc nhìn được cũng đỏ cả lên.

Ngồi trên giường anh nhìn cô không nói gì. Mạch Hiểu Nặc chầm chậm đến bên giường. Cô ngã ngồi xuống đất nước mắt lã chã

-Luu Thiên Tước, anh làm sao vậy? Có chuyện cũng không nói với em?

-Anh...

Người kia vừa trả lời Mạch Hiểu Nặc khóc lớn hơn

-Anh làm sao mà cả giọng nói cũng thành như thế kia?

Anh lúng túng muốn đỡ cô dậy nhưng Mạch Hiểu Nặc vẫn ngồi dưới đất gục đầu lên đùi anh khóc thảm thiết

-Anh đừng lo. Y học bây giờ rất tiên tiến, có thể giúp anh trở lại như xưa, nhưng nếu không được thì cho dù anh xấu xí như thế nào em cũng không bỏ rơi anh.

-Anh..anh biết y học bây giờ rất hiện đại, anh cũng mới thử rồi đây.

-Anh không cần an ủi em. Em biết anh rất đau đớn.

Anh khẽ vuốt vuốt mái tóc cô thờ dãi

-Đúng, rất đau. Anh đang đau muốn chết đi này.

Mạch Hiểu Nặc hoảng hốt, cô ngẩng khuôn mặt đầm lệ nhìn anh lắc đầu. Cô lấy tay đưa nhẹ lên mặt anh

-Thiên Tước, anh đừng làm chuyện dại dột. Không có anh em không sống nổi.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Anh khẽ đặt tay lên mặt Mạch Hiểu Nặc lau nhẹ nước mắt cô.

-Ngoan. Đừng khóc.

Nói rồi anh ôm đầu Mạch Hiểu Nặc cho cô dựa vào lòng mình. Mạch Hiểu Nặc khóc muốn mờ mắt đi. Đang thấm thiết tay Mạch Hiểu Nặc bị một lực mạnh kéo khỏi khuôn ngực vững chãi. Cùng lúc là một giọng nói quen thuộc

-Bạch Tử Chí cậu đang giờ trò gì vậy?

Người họ Bạch ôm mặt.

-Thấy một cô gái đáng yêu đang khóc nước mắt ướt ướt phải an ủi rồi.

-Cậu có quen sao?

Luu Thiên Tước chất vấn, anh chàng họ Bạch ôm mặt than thở rồi lẳng lặng chuồn mất

-Ôi...Ôi này giờ cười nhiều cơ mặt tôi đau chết được. Có nếp nhăn thì phải làm thế nào? Bác sĩ, bác sĩ

Mạch Hiểu Nặc im lặng từ nãy, cô quan sát Luu Thiên Tước, không có gì thay đổi, vẫn cao lớn anh tuấn như cũ chỉ có tay là bị bó bột, đang để ngang

ngực. Lulu Thiên Tước nhìn Mạch Hiểu Nặc, anh phì cười

-Em khóc đấy à?

Cô giật mình lấy tay quạt lia lịa những giọt nước còn đọng trên mắt. Anh rút một tờ khăn giấy lau mắt cho cô

-Làm vậy mắt em sẽ đau đó.

Cô nhìn kỹ anh, trong lòng nhẹ nhõm, thật may anh không sao. Ngồi xuống ghế Mạch Hiểu Nặc hỏi thăm

-Anh bị sao thế?

-Cứu chó con. Gãy tay.

-Một tuần rồi sao không nói em biết?

Lulu Thiên Tước mỉm cười nhìn nét mặt nghiêm nghị của Mạch Hiểu Nặc.

-Anh mới bị hôm qua thôi. Một tuần không liên lạc là do anh bận học.

Mạch Hiểu Nặc im lặng. Lúc này não bộ cô mới hoạt động

“Minh thật ngu ngốc, làm gì có ai chỉ gãy tay mà nhập viện một tuần đâu”

-Người khi nãy...

Mạch Hiểu Nặc lúng túng. Nếu những lời cô nói với người họ Bạch bị anh nghe thấy thì thả đào hớ tự chon

-Cậu ta là bạn anh, Bạch Từ Chí. Ở Phòng kế bên.

-Mặt anh ta?

Lulu Thiên Tước làm mặt nghiêm trọng nhìn Mạch Hiểu Nặc

-Cậu ta ...phẫu thuật thẩm mỹ.

-Hả?

Anh gật gật đầu. Mạch Hiểu Nặc bật cười. Mán nhận làm này chắc làm cậu ta cười đến nhăn da mặt.

-Mạch Hiểu Nặc, hôm nay mới biết em thương anh, vì anh khóc thê thảm như thế. Cho em ăn không phí mà.

Mạch Hiểu Nặc đỏ mặt không cãi được lời nào.

-Em ra ngoài, một chút quay lại sau.

Vừa dứt câu Mạch Hiểu Nặc như gió chạy mất. Cô trầm nghĩ

“Bạch Từ Chí, phải bịt miệng anh ta”

Lulu Thiên Tước vừa ngả lưng thì cửa phòng lại mở. Anh không nhìn ra hỏi

-Hiểu Nặc, em vừa đi đâu thế?

-Xin lỗi, em không phải Hiểu Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mạch Hiểu Nặc. Tên Đó Bỏ Bùa Em Rồi

Nhận ra là Hứa Giai Nghi, Lulu Thiên Tước thu lại nụ cười. Anh cũng không biết từ lúc nào đối với Hứa Giai Nghi bỗng trở nên khách sáo.

-Anh không sao chứ?

-Chỉ bị thương nhẹ , làm phiền em đến tận đây.

Mạch Hiểu Nặc không biết không khí căng thẳng ở phòng kế bên. Cô đang “thăm bệnh” Bạch Tử Chí.

-Em gái, không phải tìm anh đây tính sổ chứ?

-Tại sao anh phải phẫu thuật mặt?

-Nếu gặp em sớm hơn anh nhất định có chết cũng không trùng tu nhan sắc.

Mạch Hiểu Nặc không để ý lời ong bướm của Bạch Tử Chí. Cô nhập đề ngay.

-Khi này tôi nhận nhầm, có nói vài câu, anh đừng kể lại cho Thiên Tước.

Bạch Tử Chí ồ lên, anh ta chấp tay sau lưng, đi xung quanh Mạch Hiểu Nặc một vòng rồi đứng trước mặt cô.

-Ồ. Em gái của chúng ta, yêu đơn phương tên Thiên Tước?

-Tôi là Mạch Hiểu Nặc. Và tôi không phải của anh.

Bạch Tử Chí cố nhịn cười. Cơ mặt anh ta không cho phép nếu không từ khi cô nhận nhầm anh đã cười chết rồi. Bạch Tử Chí quả thật có suy nghĩ

“Khi nào tháo băng, nhất định phải nhớ lại chuyện hôm nay cười một trận cho đã”

-Được, được. Em không phải của anh. Là của Lư Thiên Tước.

Mạch Hiểu Nặc lườm anh ta. Bạch Tử Chí giờ tay ra hiệu đầu hàng.

-Nói vậy, tên đàn đó không biết em thích hần?

-Anh ấy không cần biết.Nên tôi mới nhờ anh giữ kín một chút.

Bạch Tử Chí ngồi xuống mép giường. Anh ta xoa nhẹ cằm

-Em xem,không biết tháo băng xong anh có được như thằng ngốc đó không?

Lúc đầu là Hứa Giai Nghi, sau lại là Mạch Hiểu Nặc em

-Anh cũng biết Hứa Giai Nghi?

-Tất nhiên. Em tưởng anh chỉ là “bệnh nhân phòng bên” thôi à.

Nói rồi anh ta giờ mười ngón tay lên , ánh mắt đặc ý.

-Xui xẻo làm bạn thằng đó mười năm tuổi đời rồi.

Mắt Mạch Hiểu Nặc lóe sáng, bạn mười năm. Như vậy nếu muốn biết gì về Lư Thiên Tước chỉ cần hỏi Bạch Tử Chí sẽ ra ngay.

-Ừm. . .Tử Chí. Anh có thể kể cho tôi về mối quan hệ giữa Thiên Tước và cha anh ấy không?

Bạch Tử Chí không cười cợt nữa. Anh ta ngẫm nghĩ rồi mới nói

-Em biết về Hứa Giai Nghi mà không biết chuyện nhà cậu ta à? Yêu thầm thì như vậy có vẻ hơi mù thông tin rồi nhỉ?

-Hứa Giai Nghi là bạn cùng lớp với tôi.

Một lần nữa Bạch Tử Chí muốn tháo băng rồi tron mắt cho người khác biết anh đang ngạc nhiên tới mức nào.

-Chà chà. Hiểu Nặc, em đã lựa chọn xong chưa?

Cô nhìn Bạch Tử Chí khó hiểu, anh ta tự trả lời:

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

-Em muốn làm người can đảm theo đuổi tình yêu, hay là người vô sỉ cướp người yêu của bạn mình đây?

Cô chau mày. Ngược lại Bạch Tử Chí quan sát Mạch Hiểu Nặc rất kỹ. Không phải anh ta không biết Hứa Giai Nghi không thích hợp với bạn mình, mà còn biết hai người đã chia tay nữa. Chỉ là, cô gái này sẽ làm thế nào đây? Bạch Tử Chí vô cùng hứng thú.

-Vậy theo anh. Nên làm cách nào thì anh ấy vui hơn?

-Mạch Hiểu Nặc. Tên đó bỏ bùa em rồi?

-Tôi đi đây.

-Em gái đừng đi, anh ở đây cô đơn lắm.

Mạch Hiểu Nặc không để ý tới Bạch Tử Chí một mạch bỏ về phòng bệnh của Lưu Thiên Tước. Bạch Tử Chí riu rít đuổi theo.

Bàn tay Mạch Hiểu Nặc dừng lại giữa không trung. Cô nghe tiếng Hứa Giai Nghi bên trong. Bạch Tử Chí cũng im lặng chờ xem kịch.

-Thiên Tước anh quá cố chấp. Chẳng lẽ vì việc này mà chấm dứt tình cảm của chúng ta? Em chỉ muốn tốt cho anh thôi.

-Giai Nghi, nói cho anh mục đích của em. Em muốn tình yêu hay muốn dự án?

Hứa Giai Nghi thờ dài. Dịu giọng ngồi xuống bên Lưu Thiên Tước, dựa vào ngực anh

-Em tất nhiên muốn giữ tình yêu của chúng ta. Nhưng nếu anh giúp cha em, sau này chúng ta sẽ không bị ngăn cấm nữa.

Lưu Thiên Tước cười cười. Anh đẩy Hứa Giai Nghi ra khỏi người. Giọng anh trầm ấm, nhưng tĩnh lặng như dòng nước.

-Cha em muốn hợp tác, anh không thể giúp được. Bây giờ em muốn tình yêu, anh càng không thể cho em.

Hứa Giai Nghi sững người. Cô ta nghĩ giữa hai người chỉ là bất đồng quan điểm, giận nhau lâu ngày. Không nghĩ Lưu Thiên Tước thật muốn chia tay. Giờ anh nói thế chẳng lẽ tình cảm đối với Hứa Giai Nghi cô cũng cạn rồi.

-Thiên Tước, anh nói gì thế? Anh đang lừa em đúng không? Em biết anh lừa em thôi. Anh yêu em mà đúng không?

Lưu Thiên Tước im lặng. Bên ngoài cửa Mạch Hiểu Nặc hỏi hộp không kém Hứa Giai Nghi. Chỉ một câu trả lời của anh, Mạch Hiểu Nặc sẽ tự động quay về phòng tuyến đơn phương của mình.

-Đúng

Lưu Thiên Tước cuối cùng cũng trả lời. Hứa Giai Nghi thờ phào nhẹ nhõm. Bên ngoài Mạch Hiểu Nặc không nán lại thêm một giây nào, cô nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng Hứa Giai Nghi chưa kịp vui mừng Lưu Thiên Tước dập tắt hy vọng của cô ta

-Anh yêu Giai Nghi của trước kia. Giai Nghi của bây giờ, làm bạn anh cũng không muốn.

Những lời quá tàn nhẫn của anh khiến Hứa Giai Nghi nóng mặt. Cố gắng nén những giọt nước sắp tràn ra khóe mắt Hứa Giai Nghi chất vấn

-Lưu Thiên Tước. Anh cũng thay đổi rồi. Cả con người lẫn lòng dạ, lẫn tình cảm. Anh nói xem, anh chuyển tình cảm sang ai rồi?

-Không liên quan em. Em về đi. Anh mệt rồi.

-Mạch Hiểu Nặc

Hứa Giai Nghi thăm dò. Lưu Thiên Tước theo phản xạ nhìn về phía cửa nhưng không thấy ai. Anh nhìn Hứa Giai Nghi chau mày nhưng không nói gì.

-Người bạn anh vội vã đến mừng sinh nhật. Là Mạch Hiểu Nặc?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nặc Nặc Quá Quý Giá Để Lợi Dụng

Lưu Thiên Tước không bận tâm trả lời, càng làm Hứa Giai Nghi bứt rứt không yên. Cô ta ứa nước mắt dịu giọng

- Thiên Tước, anh nói đúng. Bây giờ em thấy hối hận rồi.

Hứa Giai Nghi nín tay anh, ngả đầu vào ngực Lưu Thiên Tước. Cô ta nghe bên tai nhịp tim trầm ổn của anh, trước đây mỗi khi dựa vào Lưu Thiên Tước, Hứa Giai Nghi chưa từng nghe nhịp tim anh trầm ổn đến vậy.

- Chỉ như thế không phải là hối hận. Giai Nghi, em chỉ đang thấy tiếc vì không còn món đồ ưa thích mà thôi.

Giọng Lưu Thiên Tước vang vọng bên tai. Hứa Giai Nghi thẫn thức

- Không đúng, Thiên Tước em yêu anh.

- Yêu hơn vinh hoa phú quý của em không?

Trước câu hỏi của anh, Hứa Giai Nghi không biết trả lời thế nào. Cô ta ôm chặt anh, nước mắt hoen mi

- Thiên Tước, em không thể thiếu anh. Chúng ta lại như trước kia được

không? Rồi dần dần cha em cũng chấp nhận, dù sao anh cũng là con trai của...

- Hứa Giai Nghi

Lưu Thiên Tước cắt ngang, nét mặt anh yên tĩnh đáng sợ. Đẩy Hứa Giai Nghi ra khỏi người. Giọng nói anh lạnh nhạt

- Đừng làm anh ghét em.

Hứa Giai Nghi hoảng sợ, rất nhanh cô ta thu lại nét sùng sốt trên mặt.

- Là Mạch Hiểu Nặc đúng không? Anh chỉ đang muốn làm em hối hận, làm em ghen tức với Mạch Hiểu Nặc, nên anh mới tỏ ra tốt với cô ta trước mặt em?

- Hứa Giai Nghi, thật ra em quá đề cao bản thân hay quá hạ thấp Mạch Hiểu Nặc đây?

- Không phải sao? Anh chỉ đang lợi dụng cô ta để...

Lưu Thiên Tước hết kiên nhẫn, anh thấy một nỗi khó chịu vô cớ trong lòng

- Đừng đề cao bản thân mà hạ thấp người khác.

- Sao?

Hứa Giai Nghi trừng mắt nhìn anh. Lưu Thiên Tước cũng nhìn thẳng mắt cô ta. Ánh mắt dịu dàng của anh biến mất từ lúc nào

- Em không giá trị tới mức anh phải làm như vậy. Cho dù có cũng không phải Mạch Hiểu Nặc

- Tại sao?

- Vì Nặc Nặc quá quý giá để đem ra lợi dụng

Lưu Thiên Tước không tin là mình có thể nói ra những lời vừa rồi. Tim anh bỗng dồn dập. Biết mình vừa nói ra những câu kỳ lạ Lưu Thiên Tước im lặng để lấy lại bình tĩnh. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Hứa Giai Nghi tức giận

- “Nặc Nặc”? “Quý giá”? Lưu Thiên Tước anh xem cô ta là bảo bối từ khi nào?

Chẳng lẽ vì cô ta anh mới chia tay?

Hứa Giai Nghi cười khẩy. Sự đời trớ trêu. Tình cảm trên dưới hai năm thua con nhỏ tầm thường anh mới quen hơn hai tháng.

- Mắt nhìn người của anh càng lúc càng tệ. Anh thích dạng người tầm thường thích cướp bạn trai người khác à?

Những lời mỉa mai của Hứa Giai Nghi cuốn phăng mất chút bình tĩnh mà Lưu Thiên Tước vừa lấy lại được. Anh mặc kệ, không cần biết những lời mình nói ra kỳ lạ thế nào, chương tã ra sao. Anh chỉ biết nhất định phải xả con tức này. Trong lòng náo loạn nhưng nét mặt Lưu Thiên Tước lại điềm tĩnh hơn bao giờ hết.

- Đừng lo. Em có bạn rất tốt. Cô ấy không cướp bạn trai em. Mà là khi anh không còn là bạn trai em, anh cướp bạn của em. sau

“Chát”

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Hứa Giai Nghi tức nghẹn lời, tặng Luru Thiên Tước cái tát trời giáng rồi nhìn anh tức giận, cuối cùng Hứa Giai Nghi dùng dùng bỏ đi. Cô kéo mạnh cửa, vừa mở ra thấy ngay một tên mặt mũi kín băng. Giận cá chém thớt, Hứa Giai Nghi đẩy Bạch Tử Chí ra bỏ đi.

- Chắc ... chắc ... tôi có chia tay bạn gái cũng không dễ tiện như cậu. Cái gì mà “sau khi anh không còn là bạn trai em, anh cướp bạn của em”

Bạch Tử Chí tận dụng cơ hội nhảy vào bình luận ngay. Luru Thiên Tước đang rối bời trong mớ cảm xúc lẫn lộn. Không thèm để ý tên bạn đang thêm dầu vào lửa.

- Cậu nói xem, mới này em gái Hiểu Nặc còn nhờ tôi giấu giúp bây giờ là tình cảm song phương, theo cậu có nên giấu giúp cô ấy không?

Quả nhiên câu nói nửa đùa nửa thật thu hút được sự chú ý của Luru Thiên Tước.

- Giấu cái gì?

Bạch Tử Chí vui vẻ khoác vai Luru Thiên Tước.

- Thi là việc mới vào, nhìn tôi tưởng nhầm là cậu em gái Hiểu Nặc khóc lóc thảm thiết. Nói vô vàng lời tình cảm. Cậu có muốn nghe không?

Luru Tước hất tay Bạch Tử Chí ra. Anh ngồi dựa vào thành giường.

- Hiểu Nặc nhỏ tuổi khờ khạo không nói, cậu già rồi còn hồ đồ.

Bạch Tử Chí nổi đóa. May sao anh ta nhớ tới cơ mặt cứng đờ của mình liền hạ hỏa

- Là sao?

- Nếu tôi không giám sát ngay từ đầu, làm sao vào kịp thời ngăn chặn thú tính của cậu?

Bạch Tử Chí bấy giờ mới thông suốt. Nhưng Bạch Tử Chí anh còn một quân bài nữa.

- Hoi. Thiên Tước, cậu cũng thật tuyệt tình, nhưng đã tuyệt tình thì làm sớm một chút. Mần sau hay hơn mần trước. Em gái, thật thiết thời cho em

Luru Thiên Tước ngồi dậy.

- Cậu nói gì đó?

Bạch Tử Chí nhún nhún vai ra vẻ vô tội.

- Hiểu Nặc đâu?

- Đi rồi.

Luru Thiên Tước thờ phào. Nhưng Bạch Tử Chí thêm khát hành hạ người khác, anh ta tiếp lời

- Sau khi nghe cậu vẫn còn yêu cái cô Hứa Giai Nghi gì đó mới đi.

Anh bật dậy khỏi giường, chạy mất không dấu vết để lại Bạch Tử Chí một bụng hài lòng.

Mạch Hiểu Nặc rời khỏi bệnh viện. Cô thấy trống rỗng trong lòng. Bước chân vô định. Đến khi cô lấy lại ý thức đã thấy mình đang đứng dưới gốc cây sồi già. Nơi heo lạnh nhất trong thị trấn. Khi còn nhỏ mỗi lần bị dượng đánh đòn Mạch Hiểu Nặc thường đến đây. Khi còn bé có lúc cô còn tưởng tượng cây sồi cành lá um tùm này xanh tươi là nhờ nước mắt của cô.

Mạch Hiểu Nặc núp dưới những tán cây, cô thấy mắt mình nhòe đi. Những hạt long lanh ướt đầm khuôn mặt thanh tú, lồng ngực cô tức nghẹn. Mạch Hiểu Nặc nấc lên từng tiếng nhỏ, rồi không cần giấu giếm cô khóc thật to, Mạch Hiểu Nặc của những tháng năm tuổi thơ khóc vì vết thương ngoài da, Mạch Hiểu Nặc hiện tại khóc như mưa như gió vì uất nghẹn trong tim.

Cô biết vị trí của mình, nhưng khi đối diện sự thật vẫn đau khổ không thôi. Cô biết Luru Thiên Tước là giấc mộng đầu đời của cô, chỉ là giấc mộng ấy không liên quan gì đến Mạch Hiểu Nặc. Trong giấc mộng đó chỉ có Luru Thiên Tước cùng Hứa Giai Nghi. Nhưng cô biết phải làm sao. Cô chỉ thích anh thôi mà, chỉ như thế thôi.

Có lẽ tình yêu của Mạch Hiểu Nặc cũng không có tư cách gọi là đơn phương. Đơn phương cũng sẽ có lúc bày tỏ, nhưng cô biết mình không có dũng khí đó. Tình cảm của cô là thâm yêu. Âm thầm dõi theo anh, âm thầm đau khổ.

Không biết đã bao lâu. Mạch Hiểu Nặc mới ngưng khóc, cô có thể cảm nhận được hai mắt mình đã sung mọng.

- Trông em kinh khủng quá.

Cô xoay người lại, người Mạch Hiểu Nặc không mong gặp nhất lúc này là Lưu Thiên Tước, nhưng anh vất vả cả buổi cũng tìm đến nơi.

- Mặc kệ em. Anh về bệnh viện đi.

Mạch Hiểu Nặc cố gắng cúi đầu không để anh thấy khuôn mặt tàn tạ của mình. Cô muốn bỏ đi. Lưu Thiên Tước nhanh chân chắn trước mặt Mạch Hiểu Nặc, một tay anh chống lên thân cây không cho cô gái nhỏ chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ban Đầu Anh Không Biết Sẽ Có Em Xuất Hiện.

Nhìn một tay đang bó bột của Lưu Thiên Tước, Mạch Hiểu Nặc không nhúc nhích sợ sẽ làm đau anh. Lưu Thiên Tước mỉm cười nhìn mi mắt sưng đỏ của cô.

- Em sao thế? Có gì muốn nói với anh không?

Mạch Hiểu Nặc vẫn im lặng nhìn mũi giày của mình. Lưu Thiên Tước không cười nữa, giọng anh dịu dàng

- Nếu em không có gì muốn nói, thì anh nói.

Cuối cùng Mạch Hiểu Nặc ngược mắt nhìn anh khó hiểu. Lưu Thiên Tước vào thẳng vấn đề.

- Khi này Giai Nghi đến tìm anh. Theo em anh có nên cùng cô ấy quay lại không?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của anh Mạch Hiểu Nặc chỉ muốn bỏ chạy cho rồi. Anh muốn cô phải trả lời thế nào đây? Anh hy vọng một sự đồng tình nơi cô chăng?

- Nên.

- Tại sao? Nếu anh quay lại bên Giai Nghi, mỗi khi bạn trai A tổn thương em anh sẽ không có thời gian đến bên em. Khi em không thể về nhà cũng không thể gọi cho anh nữa. Anh sẽ không thể giúp để ý xem khi nào đến sinh nhật em.

Tìm Mạch Hiểu Nặc đập như giã gạo trong ngực, những điều anh nói cô đều trần trụi từng ngày. Nhưng cô không nghĩ Lưu Thiên Tước lại quan tâm đến những việc nhỏ này. Có phải cô nhìn quá đáng thương trước mặt anh? Đây là lòng thương hại sao?

- Anh không cần làm thế nữa. Em nghĩ anh nên quay về bên Giai Nghi thì hơn. Trả mọi thứ lại như ban đầu.

Lưu Thiên Tước hơi cúi người, mặt anh gần sát mặt cô hơn.

- Mạch Hiểu Nặc, em đừng đùa giỡn anh. Ban đầu anh không biết sẽ có em xuất hiện.

Câu nói của Lưu Thiên Tước đầy ẩn ý. Nhưng tình cảnh lúc này Mạch Hiểu Nặc ngỡ ngàng không nhận ra điều gì, cô cứ ngỡ anh đang trách cô vì đã làm anh xao nhãng với Hứa Giai Nghi. Mạch Hiểu Nặc ương bướng

- Thế thì anh cứ xem em như chưa xuất hiện đi. Anh quay về bên Giai Nghi của anh, em tiếp tục theo đuổi bạn trai A của em.

Lưu Thiên Tước cười, anh im lặng vài phút để suy nghĩ điều gì đó. Nhìn vẻ ngỡ ngàng của cô anh không nhận được nhỏ giọng cười

- Mạch Hiểu Nặc, em nghĩ anh không biết bạn trai A của em là ai sao? Bạn gái Nặc Nặc. Bạn trai A đã phát hiện ra em rồi, em nói xem phải làm thế nào đây?

Mạch Hiểu Nặc ngẩn người, cô nhìn anh chăm chú. Xác nhận rằng mình không nghe lầm và anh cũng không nói đùa. Cô áp ứng

- Anh nói gì vậy?

- Già vờ không hiểu?

Lưu Thiên Tước càng lấn tới. Mạch Hiểu Nặc tim đập chân run, theo phản xạ cô đẩy anh ra. Lưu Thiên Tước la lên

- Á... Đau chết anh rồi.

Cô hốt hoảng nhìn cánh tay trước ngực anh

- Xin lỗi em không cố ý, anh đau lắm không?

- Đau quá, đứng hết nổi luôn. Em phé anh rồi.

- Nghiêm trọng vậy sao?

Lưu Thiên Tước ngã ngồi dựa vào cây, Mạch Hiểu Nặc luống cuống tay chân đỡ lấy anh ngồi xuống. Anh nhanh chóng giam cô giữa hai chân, Mạch Hiểu Nặc ngồi gọn trong lòng anh. Lưu Thiên Tước cầm tay cô đặt lên tim anh

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

- Chỗ này của anh đang rất không ổn, rất nghiêm trọng.

- Anh lừa em?

- Chỉ có em lừa anh.

- Em lừa anh cái gì?

- Em lừa anh để ý đến em, sau khi anh để ý em rồi em lại bỏ rơi anh.

- Lưu Thiên Tước.

- Có anh.

Mạch Hiểu Nặc cạn lời, cô chưa từng nghĩ tới Lưu Thiên Tước trầm ổn lại có vẻ mặt này, có lẽ người ta nói đúng. Đàn ông dù bao nhiêu tuổi vẫn chỉ là một đứa trẻ. Sau này ngẫm lại Mạch Hiểu Nặc càng thấm thía chân lý này hơn nữa.

- Anh cùng Giai Nghi...

Mạch Hiểu Nặc nuốt tiếc rút tay lại khỏi nhịp tim rộn ràng của anh. Giấc mơ của cô là anh, nhưng cô không muốn mình vì có giấc mơ đẹp lại mang ác mộng đến cho người khác. Lưu Thiên Tước nhận ra sự do dự trong mắt cô. Anh cốc đầu Mạch Hiểu Nặc trách

- Em đó, sau này có nghe lên thì cũng phải nghe cho hết rồi hẵng kết luận.

- Em nghe hết những chuyện cần nghe rồi.

Mạch Hiểu Nặc bướng bỉnh. Lưu Thiên Tước lại cốc đầu cô.

- Những chuyện em cần nghe còn nhiều lắm.

- Vậy anh nói em nghe đi.

Lưu Thiên Tước giơ tay ra Mạch Hiểu Nặc theo phản xạ ôm đầu

- Đừng, đau lắm.

Anh kéo tay Mạch Hiểu Nặc ra nhẹ nhàng vuốt tóc cô

- Hứa Giai Nghi là mối tình đầu của anh.

- Anh là mối tình đầu của em.

Lưu Thiên Tước nhìn vào ánh mắt kiên định của Mạch Hiểu Nặc. Hai má cô ửng hồng. Không biết từ khi nào mọi cử chỉ, ánh mắt, lời nói của cô đều làm anh nhớ mãi không quên. Hình ảnh cô gái nhỏ chờ đợi anh dưới ánh trăng, hình ảnh cô khóc vì nhầm Bạch Tử Chí là anh. Hơi ấm của vòng tay nhẹ siết khi anh công cô. Mỗi khoảnh khắc nhỏ đều khiến anh xao động.

Anh nghịch mái tóc mềm của Mạch Hiểu Nặc

- Nhưng bọn anh không thể tiếp tục, mọi chuyện kết thúc rồi.

Mạch Hiểu Nặc nhìn anh hồi lâu. Trái tim thổn thức đang thôi thúc cô. Cô không biết “để ý” theo anh nói là gì, liệu có phải là thích? Hay là yêu? Hay là gì khác. Nhưng chỉ cần anh có để ý cũng tốt lắm rồi. Mạch Hiểu Nặc cô còn muốn gì hơn. Cô khẽ hít sâu, lấy hết can đảm nhìn vào đôi mắt của người cô yêu mến

-Dù sao bây giờ anh cũng không còn bạn gái, vậy tạm chấp nhận em đi.

Lưu Thiên Tước cười, ánh mắt anh dịu dàng hiếm thấy. Anh nhẹ đặt một nụ hôn lên trán cô thì thầm

-Không đúng. Nặc Nặc, phải nói là anh lỡ thích em rồi, em bắt buộc phải chấp nhận anh.

Mạch Hiểu Nặc mỉm cười, anh thích cô? Thật sự thích cô rồi sao? Mọi tình huống như không kết quả cuối cùng làm cô hạnh phúc đến phát khóc. Cuối cùng, anh cũng thuộc về cô rồi. Cả ánh mắt, vòng tay, sự ấm áp đó từ bây giờ chỉ là của mình Mạch Hiểu Nặc cô thôi.

-Được, vậy em chịu thiệt thòi, miễn cưỡng chấp nhận anh.

-Nhóc con, trước đây không nhìn ra em tự cường như thế.

Lưu Thiên Tước véo mũi cô. Mạch Hiểu Nặc ngẫm nghĩ rồi nói

-Không được gọi em là nhóc con này nhóc con nọ nữa.

Anh cười vui vẻ

-Em chỉ là cô nhóc, không gọi nhóc con thì gọi là gì?

-Thật ra , hai từ “Nặc Nặc” nghe cũng êm tai lắm

Nhìn vẻ mặt mong chờ của cô, Lưu Thiên Tước xoa đầu Mạch Hiểu Nặc

-Nặc Nặc.

-Một lần nữa, gọi một lần nữa đi

-Nặc Nặc.

-Thiên Tước, một lần nữa

-Nặc Nặc.

Mạch Hiểu Nặc bật cười thích thú. Quả thật quá êm tai. Cô còn đang nghĩ có nên ghi âm lại để dành mỗi đêm đi ngủ nghe hay không. Lưu Thiên Tước bất ngờ hôn lên đôi má ửng hồng của Mạch Hiểu Nặc khiến cô ngẩn người đông cứng tại chỗ , anh không khỏi bật cười. Cô gái này quá dễ thương. Lưu Thiên Tước kéo cô đứng dậy.

-Bạn gái Nặc Nặc. Còn không mau về anh sẽ khiến em hồn bay phách tán.

Mạch Hiểu Nặc búng tỉnh rào bước theo anh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nếu Em Cứ Làm Thế Anh Rất Khó Kìm Chế

Mạch Hiểu Nặc mơ màng ngồi nhìn ra cửa sổ. Cả ngày cô cứ lảng lảng, không dám tin Lưu Thiên Tước đã thành bạn trai của mình. Thầm Á Dung quơ tay trước mặt cô

-Cậu ngồi cười ngu ngốc cái gì thế hử?

Mạch Hiểu Nặc như được gỡ đúng chỗ ngứa, cô ôm mặt cười khúc khích làm Thầm Á Dung phát cáu vỗ một cái đầu điên lên lưng cô.

-Cậu phát điên chuyện gì? Không kể cho tớ nghe, tớ lập tức kêu xe tới đón cậu.

-Á Dung, cậu tắt tớ một cái đi, nếu không tớ không dám tin mình đang tỉnh

mất.

Thầm Á Dung không đợi cô yêu cầu lần thứ hai, thẳng tay tắt một cái vào má Mạch Hiểu Nặc. Thấy con bạn vừa xoa má xuyết xoa lại cười càng tươi hơn. Thầm Á Dung há hốc mồm

-Hiếu Nặc, cậu trúng số số , phát tài rồi à?

-Không, còn hơn cả trúng số.

-...

Sau khi kể vắn tắt cho Thẩm Á Dung nghe chuyện giữa cô và Lưu Thiên Tước, bạn Á Dung mắt tròn tròn đứng bật dậy

-Hiếu Nặc, cậu thật quá lợi hại rồi, vớ được một anh ngon lành như thế. Sau này tớ phải bái cậu làm sư học hỏi từ từ mới được.

Mạch Hiếu Nặc bịt miệng bạn lại, nếu không Thẩm Á Dung nhất định thông báo cho cả trường biết. Điều làm Mạch Hiếu Nặc lo nghĩ bây giờ là Hứa Giai Nghi. Nếu cô ta biết chuyện không hiểu sẽ thế nào nữa.

Nhắc tào tháo tào tháo đến. Một phút sau Hứa Giai Nghi đã đứng trước mặt Mạch Hiếu Nặc.

-Hiếu Nặc, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

Cô nhìn Hứa Giai Nghi, các bạn cùng lớp đánh hơi thấy không khí căng thẳng cũng im lặng đồng tai nghe ngóng.

-Giữa cậu với Thiên Tước đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mạch Hiếu Nặc không biết giải quyết chuyện này ra sao. Trong lòng cô thấy áy náy vô cùng.

-Ý cậu là sao?

-Là tớ muốn biết quan hệ hiện tại của hai người là thế nào? Là bạn? Hay là người yêu?

Trước lời chất vấn của Hứa Giai Nghi, cô không trả lời được câu nào. Mọi quan hệ này phức tạp, không thể chỉ một câu trả lời mà giải thích hết được.

-Các cậu chia tay rồi, họ là gì của nhau cậu không quản được.

Thẩm Á Dung trả lời thay cô. Câu trả lời mập mờ chẳng khác nào giúp Hứa Giai Nghi khẳng định mối nghi ngờ của cô ta là đúng.

Chát....

Cả lớp im phăng phắc, tiếng tát tay của Hứa Giai Nghi vang to hơn. Mạch Hiếu Nặc bất ngờ không kịp trở tay , cô chỉ thấy sau tiếng vang lớn một bên má nóng lên đau rát. Hơn một phút sau mọi người xung quanh mới hết ngạc nhiên. Thẩm Á Dung bật dậy

-Hứa Giai Nghi, cậu lấy quyền gì đánh người ta?

-Thế cậu ta lấy quyền gì cướp bạn trai của tôi?

Cả lớp ồ lên xì xầm bàn tán. Thẩm Á Dung xắn tay áo gân cổ cãi

-Ai cướp bạn trai cậu, các cậu chia tay, anh ta không được phép quen người khác sao?

Hứa Giai Nghi giận đỏ mặt tía tai nhưng không phản bác được câu nào. Mạch Hiếu Nặc kéo Thẩm Á Dung lại. Cô quay sang kéo tay Hứa Giai Nghi

-Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu. Chúng ta ra nơi khác nói chuyện , tôi sẽ giải thích.

[1]

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN[1]

Hứa Giai Nghi hất mạnh tay Mạch Hiếu Nặc, cô ta hất sách vở trên bàn Mạch Hiếu Nặc xuống đất.

-Không cần giải thích. Mạch Hiếu Nặc, tôi nhìn nhầm cậu rồi. Cậu là bạn tôi, nhưng lại dòm ngó bạn trai tôi. Hãy chờ xem tôi nhất định không bỏ qua cho cậu.

Nói rồi Hứa Giai Nghi hung hỏ bỏ đi. Thẩm Á Dung hét lên

-Không bỏ qua cái đầu cậu ấy, cậu tính làm gì người ta?

-Thôi đi Á Dung. Cậu còn sợ thiên hạ chưa loạn sao.

Mạch Hiếu Nặc lôi cô bạn về chỗ ngồi. Các bạn trong lớp vẫn đang xì xầm to nhỏ. Mặt cô nóng bừng. Thẩm Á Dung thì cảm râm cả buổi

-Cậu hiền thế, phải lao vào túm tóc nó mà đánh trả chứ.

Mạch Hiểu Nặc nhìn khuôn mặt mình trong gương. Một bên má cô ửng đỏ, in hằn dấu tay, đã thế còn hơi sưng lên nữa. Cô cố gắng vỗ vỗ nước lên mặt cũng không khá hơn, Mạch Hiểu Nặc mặc kệ thay quần áo chuẩn bị làm việc.

Cô làm thêm ở một quán cà phê sách nhỏ nên quán khá yên tĩnh, những chiếc bàn nhỏ kê bên ngoài, hai kệ sách cao giúp không gian cổ kính hơn.

-Hiểu Nặc, cháu sang đây một lát.

-Vâng.

Ông chủ gọi cô tới phòng thay đồ cho nhân viên, vừa đi vừa nhìn nhìn một bên mặt cô.

-Ta mới thuê thêm người đây, sau này cháu đỡ vất vả một chút rồi.

Cả hai vào phòng cho nhân viên Mạch Hiểu Nặc tròn mắt kinh ngạc. Luru Thiên Tước đồng phục chỉnh tề mỉm cười nhìn cô.

-Hiểu Nặc, đây là Thiên Tước nhân viên mới. Có phải rất đẹp trai hay không ha ha

Ông chủ hài lòng nhìn anh. Dặn dò Mạch Hiểu Nặc giúp đỡ người mới rồi đi ra ngoài. Cửa vừa đóng cô mới thả lỏng người

-Anh làm gì ở đây thế?

-Tất nhiên làm việc rồi. Anh cũng cần thêm tiền sinh hoạt chứ.

Mạch Hiểu Nặc nhìn anh nghi ngờ, Luru Thiên Tước bật cười

-Không phải em nghĩ anh đến đây vì em đó chứ?

-Tất..tất nhiên không phải rồi.

Mạch Hiểu Nặc đỏ mặt quay ra ngoài. Luru Thiên Tước kéo tay cô, anh dùng tay bị thương vẫn đang quấn băng vòng nhẹ ra sau eo cô, một tay Luru Thiên Tước nâng cằm Mạch Hiểu Nặc

-Làm sao mới một ngày không gặp mặt em thành ra thế này rồi?

-Không để ý va vào cột nhà.

-Hình thù cột nhà em cũng thật kỳ lạ?

Cô bối rối cúi đầu, anh chạm nhẹ vào má Mạch Hiểu Nặc.

-Nặc Nặc. Ngẩng mặt lên, nhìn anh.

Khi ánh nhìn của cô nhìn thẳng vào anh, Luru Thiên Tước cúi xuống chạm trán anh vào trán cô.

-Nặc Nặc. Anh sẽ không xin lỗi em. Chúng ta quen nhau chưa đến ba ngày.

Anh không muốn câu đầu tiên lại là xin lỗi.

-Em không sao.

Mạch Hiểu Nặc đỏ bừng mặt. Khoảng cách gần đến nỗi cô cảm nhận được mỗi hơi thở nơi anh đang mon man khuôn mặt mình. Mạch Hiểu Nặc cắn nhẹ môi dưới. Luru Thiên Tước gục đầu lên vai cô thở dài.

-Thiên Tước...Anh sao thế?

Luru Thiên Tước không ngẩng đầu. Anh đưa ngón tay đặt nhẹ lên môi cô.

-Anh không muốn nụ hôn đầu của em lại ở nơi thiếu lãng mạn thế này. Nhưng nếu em cứ làm thế anh rất khó kìm chế.

Mạch Hiểu Nặc bật cười, người con trai này cứ làm cô rung động bằng những điều nhỏ nhất. Chỉ như vậy cũng khiến cô muốn yêu anh cạn hết tuổi trẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh Muốn Ăn Em.

Có thể nói đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Mạch Hiểu Nặc. Tình cảm của cô được anh đáp lại, hàng ngày đến trường, ra về đi làm thêm lại được thấy anh.

Mạch Hiểu Nặc có thói quen dõi theo mọi cử chỉ, hành động nhỏ cùng thói quen của Lưu Thiên Tước. Cô dành trọn tình cảm cho anh. Nhưng không thể không nói tới từ khi có Lưu Thiên Tước, quán cà phê đông khách hơn hẳn. Không phải nói cũng biết ông chủ hài lòng đến mức nào.

Một lần, có một cô bé rất thích anh, hàng ngày đều đến quán uống nước. Mạch Hiểu Nặc biết nhưng không nói gì. Ngày kia cô bé lấy can đảm bắt chuyện cùng Lưu Thiên Tước.

-Anh Thiên Tước, anh có thể đi chơi với em không?

Lưu Thiên Tước liếc nhìn Mạch Hiểu Nặc đang đứng trong quầy lau ly. Anh mỉm cười cố ý nói cho cô nghe

-Chuyện này...anh có thể suy nghĩ.

Xoàng.

Mạch Hiểu Nặc đóng tai nghe từ nãy, nghe anh trả lời cô vô tình làm rơi chiếc ly trên tay xuống đất, thu hút ánh nhìn của khách hàng trong quán.

-Thật xin lỗi.

Cô luống cuống cúi người xuống nhặt mảnh vỡ. Lưu Thiên Tước nói gì đó với cô bé kia, xong anh vòng ra phía sau cúi xuống giúp cô thu dọn.

-Cẩn thận. Để anh.

Mạch Hiểu Nặc khó chịu trong lòng, trong lúc không chú ý một mảnh thủy tinh cắt vào tay cô.

-Anh đã nói em cẩn thận rồi mà.

Lưu Thiên Tước vội đưa ngón tay cô lên miệng, anh cố tình mút nhẹ ngón tay Mạch Hiểu Nặc. Không nói cũng biết mặt cô đỏ đến mức nào. Mạch Hiểu Nặc vội rút tay lại. Lưu Thiên Tước cười

-Nặc Nặc, có sắc nữ mời anh đi chơi.

-Thế anh trả lời người ta như thế nào?

-Anh nói...

Thấy vẻ mặt căng thẳng của cô Lưu Thiên Tước nín cười. Anh véo mũi Mạch Hiểu Nặc.

-Anh nói "Nếu đi cùng em ông chủ sẽ đuổi việc anh mất".

Mạch Hiểu Nặc khó hiểu nhìn anh

-Vì sao?

-Vì mới chỉ nói chuyện với em thôi, bạn gái anh đã làm vỡ một cái ly rồi.

Mạch Hiểu Nặc bị anh chọc cười, cô cười khúc khích, Lưu Thiên Tước cũng mỉm cười xoa đầu cô, hai mắt giao nhau, tim Mạch Hiểu Nặc lại đập rộn ràng. Cô hồi hộp lại theo thói quen khẽ cắn môi dưới.

Lưu Thiên Tước cúi sát. Mạch Hiểu Nặc nhắm tịt hai mắt. Một khoảnh khắc anh dời môi hôn xuống cổ cô. Nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đáp nước, Mạch Hiểu Nặc mở mắt nhìn anh. Lưu Thiên Tước nhìn sang chỗ khác, mặt anh hơi hồng. Anh đứng dậy

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

-Đã bảo em đừng có làm thế nữa mà.

Nói rồi đi thẳng. Ai cũng nghĩ Mạch Hiểu Nặc bị la do làm vỡ ly, chỉ có cô ngồi đó cười ngây ngốc.

Nơi thị trấn nhỏ tình cảm hai người trẻ tuổi càng sâu đậm. Thị tại thành phố A một cái lưới cũng dần giăng sẵn cho Lưu Thiên Tước.

-Ông coi phải làm thế nào. Tự nhiên lại lòi đầu ra hai chướng ngại vật, nếu chủ tịch quyết định như thế thì bao nhiêu năm tôi nhẫn nhịn ở lại Lư gia trở thành công cốc.

Một người phụ nữ ngoài năm mươi, ăn mặc sang trọng. Đối diện là một người đàn ông trung niên, điều thuốc trên tay tỏa ra làn khói nhẹ. Người phụ nữ nét mặt lo lắng đang đợi nghe ý kiến của người đối diện.

-Tôi cũng như bà thôi. Đáng lý ra tập đoàn sắp vào tay chúng ta rồi. Cũng do bà, bao nhiêu năm, một đứa cũng không sinh được.

- Chuyện đó có phải muốn là được đâu. Bây giờ thay vì đổ lỗi cho tôi thì ông lo mà tìm cách đi.

Người đàn ông rút một hơi thuốc, ánh mắt ông ta sắc như dao.

-Muốn cướp của ta? Đợi kiếp sau đi.

Màn đêm dày đặc che phủ mọi thứ, ánh trăng đêm nay cũng bị áng mây mù bao phủ. Bánh xe số phận bắt đầu chuyển động, vui buồn, hạnh phúc, thù hận đan xen. Không sợ không hạnh phúc, chỉ sợ hạnh phúc đang gần kề mà không nắm bắt được.

-Thiên Tước, em mở mắt được chưa?

-Đợi một chút, khi nào anh nói em hãy mở.

Mạch Hiểu Nặc đứng im không cử động, hôm nay ông chủ cho nghỉ. Lư Thiên Tước thần thần bí bí ,sau giờ học liền lấy khăn bịt mắt cô mang cô đi đâu Mạch Hiểu Nặc cũng không biết.

-Được rồi. Em mở mắt đi.

Lư Thiên Tước mở khăn bịt mắt cho cô. Trước mặt Mạch Hiểu Nặc là nơi hàng ngày cô đều đến làm thêm. Nhưng hôm nay cảm giác rất khác. Xung quanh giăng đầy những ánh đèn nhỏ màu vàng nhạt ấm áp. Ở giữa chỉ kê một chiếc bàn, hai cái ghế. Trên bàn bày đầy những loại bánh ngọt mà cô thích. Cô mỉm cười

-Tiệc bánh ngọt mà thế này có quá lãng mạn rồi không?

Lư Thiên Tước kéo cô lại gần bàn

-Em xem, kỷ niệm một trăm ngày. Một trăm cái bánh ngọt em có muốn đếm lại không?

Mạch Hiểu Nặc bướng bỉnh nhìn anh

-Kỷ niệm một trăm ngày mà toàn bánh là bánh, có ai như anh không?

-Ý em nói anh là người có ý tưởng hơn người?

-Lư Thiên Tước –Cô cau mày nhìn anh

-Anh đây.

Nhìn nụ cười ấm áp của anh, Mạch Hiểu Nặc mỉm cười. Cô chủ động vòng tay qua eo Lư Thiên Tước

-Cảm ơn anh.

-Có thích không?

Anh khẽ vuốt tóc cô hỏi, Mạch Hiểu Nặc gật đầu. Lư Thiên Tước cười xấu xa, một tay anh vuốt nhẹ làn môi cô.

-Thế bây giờ anh lấy quà của anh được rồi nhỉ?

-Em đói rồi.

-Anh cũng đói.

-Em muốn ăn bánh.

-Anh muốn ăn em.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Em Đã Hôn Anh Rồi, Em Phải Chịu Trách Nhiệm Đi.

Cả hai bật cười. Sau này nhớ lại chưa một ai khiến họ hạnh phúc như lúc này, dưới ánh đèn lãng mạn. Cùng ăn bánh ngọt. Cùng nói những chuyện thường ngày, cùng vẽ ra tương lai bình dị nhất.

-Nặc Nặc, tới đây.

Lưu Thiên Tước dẫn cô đến giữa hai kệ sách cao. Anh với tay lên lấy một quyển vở vẽ đưa cho Mạch Hiểu Nặc.

-Hãy lấp đầy quyển vở này bằng những ý tưởng, những điều em mong muốn, những sáng tạo khiến em thích thú.

Mạch Hiểu Nặc ôm quyển vở vào lòng mỉm cười. Món quà giản dị nhất, nhưng lại làm cô vui sướng nhất. Lưu Thiên Tước đưa tay đặt lên cổ Mạch Hiểu Nặc, một tay chống lên kệ sách, giam cô gọn nhỏ trong lòng. Anh nhìn cô, ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết.

-Nặc Nặc, hôm nay anh chỉ có thể cho em một quyển vở. Sau này anh nhất định cho em tất cả những thứ em vẽ lên trong đó.

Trong lòng Mạch Hiểu Nặc giăng đầy hạnh phúc, đôi mắt to tròn long lanh dưới ánh đèn bắt đầu ươn ướt.

-Thiên Tước, cảm ơn anh. Cảm ơn anh vì đã xuất hiện trong thời điểm đẹp nhất cuộc đời em, cảm ơn anh vì đã nhận ra em, cảm ơn anh đã chủ động đi về phía em để em có thể theo đuổi tình cảm của mình. Cảm ơn anh đã để em yêu anh.

Nhìn hai má Mạch Hiểu Nặc ửng hồng, những hạt long lanh chảy dài trên má con tim mạnh mẽ của Lưu Thiên Tước như nổ tung trong lồng ngực.

Anh cúi xuống, môi anh tìm đến bờ môi mềm mại của cô. Mạch Hiểu Nặc như muốn ngừng thở. Cô ôm chặt quyển vở nơi ngực, hai mắt nhắm tịt. Lưu Thiên Tước khẽ cười, vì khoảng cách quá gần Mạch Hiểu Nặc nghe như giọng nói anh đang phát ra từ chính người cô.

-Đừng mím môi. Để anh hôn em.

Lưu Thiên Tước siết nhẹ eo Mạch Hiểu Nặc, môi anh ngậm lấy cánh môi thơm ngọt của cô. Anh giữ môi mình sát môi Mạch Hiểu Nặc thì thầm.

-Nặc Nặc. Đừng cắn anh nhé.

Không đợi Mạch Hiểu Nặc kịp từ chối, Lưu Thiên Tước nhẹ nhàng tách bờ môi cô, đưa lưỡi anh vào miệng Mạch Hiểu Nặc. Anh muốn cảm nhận tất cả, từng hơi thở của cô anh cũng muốn chiếm hữu cho riêng mình.

Không biết mấy phút trôi qua. Mạch Hiểu Nặc chỉ cảm thấy thời gian như ngừng lại, cả người cô lâng lâng cảm xúc. Hai tai nóng bừng. Lưu Thiên Tước véo má cô.

-Thật tốt, cuối cùng chúng ta đã có nụ hôn đầu ở không gian lãng mạn rồi.

Mạch Hiểu Nặc mỉm cười ngọt ngào

-Anh vui vậy sao?

-Tất nhiên, sau này anh có thể hôn em bất cứ nơi nào dù nó không có lãng mạn cũng chẳng sao.

-.....

Mạch Hiểu Nặc tắt ngay nụ cười, thẳng chân đá một cái vào chân Lưu Thiên Tước.

-Đau quá.

-Đau chết anh đi. Em về đây

Lưu Thiên Tước nháy một chân đuổi theo

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

-Bạn gái Nặc Nặc, em thích khuynh hướng bạo lực một chút không?

Từ khi chính thức hẹn hò, hôm nay lần đầu Lưu Thiên Tước đến trường đón Mạch Hiểu Nặc. Nếu không phải Lưu Thiên Tước đến bất ngờ Mạch Hiểu Nặc nhất định không để anh đến, trong lòng cô vẫn còn một chút gì đó e ngại với Hứa Giai Nghi.

Mạch Hiểu Nặc chạy nhanh về phía Lưu Thiên Tước, cô kéo tay anh rào bước gần như chạy.

-Sao anh đến mà không báo trước với em. Chúng ta đi thôi.

Lưu Thiên Tước biết ý, giữa họ luôn tránh không nhắc đến Hứa Giai Nghi, nhưng anh biết trong lòng Mạch Hiểu Nặc nỗi áy náy luôn thường trực mặc dù cô không có lỗi gì. Anh đan năm ngón tay vào tay cô.

-Nặc Nặc, ban đầu là anh bước đến bên em. Nên dù có việc gì anh cũng vẫn ở đây, em cứ ngẩng cao đầu thong thả mà đi.

Bàn tay to, ấm áp và mạnh mẽ của anh siết nhẹ tay cô. Mạch Hiểu Nặc cũng siết lấy tay anh.

-Em không muốn anh rơi vào tình trạng khó xử.

-Bạn gái Nặc Nặc, em phải tin tưởng bạn trai A của em chứ.

Cô mỉm cười, cả hai chậm rãi rảo bước trên đường. Lưu Thiên Tước tâm trạng vui vẻ

-Ngày mai được nghỉ, mẹ anh muốn gặp em.

-Cái gì? Anh kể cho mẹ nghe chuyện chúng mình sao?

Mạch Hiểu Nặc há hốc, cái này có phải là ra mắt mẹ chồng không đây? Quen nhau chưa đến nửa năm như thế có phải quá nhanh rồi không?

Anh cốc đầu cô

-Bạn gái Nặc Nặc, thái độ của em là sao? Anh không phải người dễ dãi. Không phải ai anh cũng đưa về nhà đâu nhé.

-.....

Đạo lý gì thế này, đáng lẽ cô nên nói câu này mới đúng chứ. Nhưng Mạch Hiểu Nặc cô mới học năm cuối cấp ba, đi ra mắt mẹ chồng thế này có ổn không? Mẹ anh có chê cô tương mạo quá bình thường, học lực cũng bình thường, gia cảnh thì khỏi nói.

Nhìn ra cả ngàn tâm sự trong mắt Mạch Hiểu Nặc, Lưu Thiên Tước xoa đầu cô.

-Em yên tâm, mẹ anh rất hiền. Chỉ cần anh thích là được.

-Nhưng có phải hơi sớm không? Em sợ gặp mẹ anh lắm.

Lưu Thiên Tước thả tay Mạch Hiểu Nặc ra, anh chau mày nhìn cô.

-Anh sắp ra trường rồi, em cũng sắp xong cấp ba. Anh ra trường lập tức mang em về nhà.

Mạch Hiểu Nặc tròn mắt, miệng cô không khép lại được. Lưu Thiên Tước chống nạnh nhìn cô

-Mạch Hiểu Nặc, chẳng lẽ em đang đùa giỡn tình cảm của anh. Không định lấy anh?

-Lưu Thiên Tước, anh có biết mình đang nói gì không hả?

Anh xoay người bỏ đi.

-Anh chỉ biết em đã hôn anh rồi, em phải chịu trách nhiệm đi.

-Lưu Thiên Tước.

Mạch Hiểu Nặc đuổi theo anh. Đây là bạn trai cô sao? Sao lúc đầu không thấy anh ngang ngược như thế. Mạch Hiểu Nặc ngo ngắc, thế giới đúng là đảo điên rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh Bị Ngược Đãi Quen Rồi

Cả đêm Mạch Hiểu Nặc không tài nào ngon giấc. Cô tưởng như cả cơ thể nóng bừng, trong lòng nhộn nhạo, hồi hộp không thôi. Cô sắp phải ra mắt mẹ chồng tương lai, còn tương lai xa hay gần có lẽ Lưu Thiên Tước cũng tự ý quyết định rồi.

Mẹ Luru Thiên Tước cũng nôn nóng không khác gì cô. Ngoài Hứa Giai Nghi lần trước tự đến nhà chào bà, đây là người con gái đầu tiên con trai bà chủ động dẫn về nhà. Là người tâm lý, bà cảm nhận được ở con trai một cảm giác yêu đương khác hẳn khi qua lại cùng Hứa Giai Nghi.

Luru Thiên Tước thấy mẹ tất bật dọn dẹp nhà cửa, rồi lại nấu các món ngon. Anh xoa xoa vai mẹ cười.

- Cũng không phải mẹ tiếp đón mẹ chồng, không cần khoa trương như thế.

Mẹ anh không ngừng tay, cười mắng con trai.

- Đàn ông các con thì làm sao hiểu được. Nếu không chu đáo một chút bạn gái con sẽ tủi thân, nghĩ rằng mình không được chào đón.

Anh ôm bờ vai gầy của mẹ mình. Cô chồm người lên nhìn mặt mẹ.

- Mẹ, có khả năng nào sau này mẹ thương con dâu hơn con trai không?

Mẹ Luru cười, bà vỗ mạnh lên trán Luru Thiên Tước

- Đừng giả vờ giả vịt với mẹ, như thế không phải đúng ý con rồi à?

Luru Thiên Tước cười thật tươi, anh vừa giúp mẹ nhặt rau, lại tranh thủ nhìn bà nháy nháy mắt.

- Đúng thế. Cô ấy là cô gái của con, mẹ cũng là cô gái của con. Ai thương người kia hơn con con đều ganh tị.

Mẹ anh cười lớn, bà cũng không nhớ cậu con trai của mình từ khi mấy tuổi thì đã tán tỉnh luôn cả mẹ mình rồi. Một mình nuôi lớn anh khó khăn không kể hết, nhưng Luru Thiên Tước càng lớn càng xuất chúng, càng hiểu chuyện khiến bao nỗi nhọc nhằn bà gánh chịu dường như tan biến. Mẹ Luru giả vờ trên con

- Còn ganh tị được thì cứ ganh, sau này có cục cưng rồi vợ con nhất định bỏ mặc con.

Luru Thiên Tước dừng tay. Anh quay sang nhìn mẹ mình.

- Mẹ phải tin con trai mẹ chứ. Thằng nhóc ấy nhất định không tranh sủng lại con.

- .....Mẹ đi nấu cơm đây.

Luru Thiên Tước nhìn bóng lưng mẹ mình mỉm cười. Anh lớn lên trong cảnh không có cha, điều kiện kinh tế cũng không thể gọi là đầy đủ. Nhưng chưa bao giờ mẹ Luru khiến anh bận lòng suy nghĩ chuyện gì, đôi vai gầy đó một mình nuôi anh lớn khôn. Chỉ cần ở cạnh mẹ anh đều thấy ấm áp, cảm thấy hai mẹ con anh thôi cũng đã là một gia đình hoàn chỉnh lắm rồi.

Đến chiều Luru Thiên Tước đứng giờ đến trạm xe đón Mạch Hiểu Nặc. Từ xa đã thấy bóng dáng cô, Mạch Hiểu Nặc tay xách giỏ trái cây. Quần áo gọn gàng, thấy cô cứ chỉnh đi chỉnh lại mái tóc Luru Thiên Tước cười, anh đến sau lưng cô.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

- Bạn gái này, áo rách rồi.

- Cái gì? Chỗ nào, sao rách được chứ?

Mạch Hiểu Nặc lập tức đưa tay ra sờ áo mình. Nghe Luru Thiên Tước cười cô mới biết bị anh lừa.

- Luru Thiên Tước, em đang căng thẳng muốn chết anh còn chọc em?

Anh giúp cô xách đồ, nắm tay Mạch Hiểu Nặc rào bước trên đường.

- Đừng căng thẳng, mẹ anh còn căng thẳng hơn em kia kìa.

Mạch Hiểu Nặc theo Luru Thiên Tước đến khu nhà, tòa nhà này đã cũ, chỉ có bảy tầng. Không có thang máy nên cô theo anh đi thang bộ đến tầng ba.

Đứng trước cửa, Mạch Hiểu Nặc hít một hơi thật sâu rồi mới để Luru Thiên Tước mở cửa.

- Mẹ, Nặc Nặc đến rồi.

Mẹ anh từ trong bếp vui vẻ đi ra, bà nhìn cô gái trước mặt. Không quá xinh đẹp, nhưng khuôn mặt sáng nét đơn thuần còn hiện rõ trên nét mặt, quan trọng hơn, không như Hứa Giai Nghi, gia cảnh có vẻ bình thường sẽ không làm con bà tự ti.

- Con là Nặc Nặc?

-Chào..Chào bác gái.

Mẹ Luru nhìn Luru Thiên Tước, anh cũng nhìn mẹ. Hai mẹ con mỉm cười với nhau. Mẹ anh ra tận cửa nắm tay Mạch Hiểu Nặc vào.

-Đứng đó làm gì. Vào đây, cùng bác ăn bữa cơm.

Nói rồi bà kéo cô vào bàn ăn, Mạch Hiểu Nặc ngại không dám ngồi. Cô cởi áo khoát muốn vào bếp phụ mẹ Luru. Thấy cô vào mẹ Luru Thiên Tước lập tức đẩy cô ra ngoài

-Bác gái, cháu giúp bác.

-Không được, cháu ra ngoài ngồi đi. Nấu cơm, rửa chén cứ để Tiểu Tước làm.

Luru Thiên Tước từ ngoài vào, anh tỏ vẻ ảm ức nhìn Mạch Hiểu Nặc.

-Em mau ra ngoài đi, anh bị ngược đãi quen rồi.

Mẹ Luru Thiên Tước trừng mắt nhìn anh. Mạch Hiểu Nặc không nhịn được cười. Thấy mẹ nhìn Luru Thiên Tước lấy lại vẻ mặt vui tươi hơn hờ xông xáo chạy tới

-Đại mỹ nhân cần con giúp gì nào?

Không khí bữa ăn đậm ảm, Mạch Hiểu Nặc dần dần tự nhiên hơn. Đôi khi cô lén nhìn mẹ anh, Mạch Hiểu Nặc dần hiểu ra tại sao anh có thể ảm áp đến vậy. Tất cả là từ mẹ anh truyền cho anh sự ảm áp ấy.

-Cháu giúp bác nhé.

Mạch Hiểu Nặc vào bếp, giúp mẹ Luru Thiên Tước rửa chén. Mẹ Luru cũng muốn nói chuyện cùng cô nên không từ chối. Sau vài câu xã giao mẹ anh tâm sự cùng cô.

-Tiểu Tước từ nhỏ không có cha, bác vì muốn bù đắp lại hay nuông chiều nó

Nhìn thế thôi chứ tính cách có hơi trẻ con. Thiệt thôi cho con rồi.

Mạch Hiểu Nặc thấy một nỗi áy náy trong nụ cười của mẹ anh. Có lẽ bà làm tất cả cũng không khỏi cảm thấy có lỗi khi anh không nhận được tình thương của cha. Nhưng theo cô biết cha anh còn sống. Mạch Hiểu Nặc không khỏi tò

mò

-Anh ấy rất tốt. Cháu mới hay làm anh ấy lo lắng thôi.

-Thế thì tốt. Phụ nữ tốt nhất nên gặp người đàn ông có thể lo lắng, muốn lo lắng cho mình.

Mạch Hiểu Nặc không nén nổi hiếu kỳ nữa, cô nhìn mẹ anh e dè hỏi

-Cha anh ấy...

Nghe tới đây mẹ anh thở dài. Bà dừng tay ánh nhìn có vẻ xa xăm

-Ông ta không biết có Tiểu Tước tồn tại. Cũng nhiều năm rồi, ông ấy cũng có gia đình riêng. Họ ở một thế giới khác với chúng ta, bác không muốn Tiểu Tước trở nên như họ.

-Anh ấy biết không ạ?

-Khi Tiểu Tước hiểu chuyện, bác đã kể cho nó nghe. Cho nó lựa chọn tiếp tục ở đây hoặc đi tìm cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đại Mỹ Nhân, Chưa Gì Con Đã Thấy Nhớ Mẹ Rồi

Khỏi nói cũng biết, nếu là Mạch Hiểu Nặc cô cũng muốn ở lại nơi ngập tràn tình thương này hơn rồi.

-Thiên Tước biết cha anh ấy là ai không bác?

-Biết, cha nó là...

Chưa kịp nói dứt câu Luru Thiên Tước đã vào, anh mỉm cười nhìn hai người.

-Đang nói chuyện gì thế? Không nói xấu anh đó chứ?

-Anh xấu đến mức không biết bắt đầu từ nói từ đâu luôn.

Luru Thiên Tước véo mũi Mạch Hiểu Nặc. Anh quay sang mẹ mình

-Trễ rồi con đưa Nặc Nặc về nhé.

-Trễ thế này rồi à? Mãi nói chuyện quên cả thời gian. Nặc Nặc con về nhé, lần sau ta lại nói chuyện tiếp.

Mẹ Luru tiễn cả hai ra tận cửa. Bà ân cần cài áo khoác cho Mạch Hiểu Nặc.

-Tiểu Tước, chăm sóc Nặc Nặc chu đáo một chút. Cần thận con bé bị cảm.

Cả hai chào mẹ Luru, bà mỉm cười vẫy tay chào. Luru Thiên Tước quay lại nhìn mẹ.

-Mau đi đi.

-Con sẽ đi sớm về sớm.

Trong lòng anh một nỗi bất an dấy lên. Không hiểu tại sao hôm nay nhìn nụ cười của mẹ, Luru Thiên Tước không nở rời đi.

Luru Thiên Tước đưa Mạch Hiểu Nặc về đến nhà. Hôm nay anh rất vui, nhưng

không biết vì lẽ gì Luru Thiên Tước thấy nóng lòng một cách kỳ lạ, anh nhanh chóng đón xe về nhà.

Từ xa Luru Thiên Tước thấy phía dưới khu nhà anh đông kín người, đèn xe cứu hỏa và cứu thương nhấp nháy. Một dự cảm không lành ủa tới, Luru Thiên Tước chạy nhanh đến, lúc này anh mới để ý thấy từ cửa sổ nhà mình khói bốc nghi ngút. Có lách người vào đám đông, anh muốn chạy lên nhà thì một người kéo anh lại

-Thiên Tước đây à? Nhà cháu bị cháy rồi, may mà không lan sang những hộ khác.

Luru Thiên Tước tóm chặt tay người hàng xóm.

-Mẹ cháu đâu? Mẹ cháu thế nào rồi.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Người này chưa kịp trả lời, nhân viên cứu hộ khiêng một người trên cáng cứu thương đến xe cấp cứu gần đó. Luru Thiên Tước vội chạy đến

-Có ai thấy mẹ tôi không? Mẹ tôi thế nào rồi?

Hai nhân viên nhìn nhau, một người hỏi anh

-Xin lỗi, anh có thể xác nhận xem đây có phải mẹ anh không?

Luru Thiên Tước cảm giác máu trên mặt anh rút đi đâu hết. Cả người cứng đờ. Tay anh run run mở tấm vải trắng của người nằm trên cáng cứu thương. Khuôn mặt quen thuộc của mẹ Luru đập vào mắt anh, Luru Thiên Tước thấy hai khóe mắt cay xè.

-Đây là mẹ tôi.

Người nhân viên ánh mắt thông cảm nhìn anh. Luru Thiên Tước không nức nở, không gào khóc như những người khác, chỉ thấy mắt anh đỏ hoe. Tay anh nắm chặt bàn tay chai sạn của mẹ mình.

-Mẹ tôi làm sao?

-Không bị bỏng nhưng vì hít phải quá nhiều khói nên bị nhiễm độc khí CO. Anh có muốn theo chúng tôi về bệnh viện luôn không?

Luru Thiên Tước theo xe cứu thương đến bệnh viện, suốt quãng đường anh nắm chặt tay mẹ mình. Anh nhìn kỹ khuôn mặt mẹ, nhớ đến chỉ mới vài tiếng trước bà còn vui vẻ nói chuyện cùng anh. Luru Thiên Tước đưa tay mẹ anh lên áp vào má mình.

-Đại mỹ nhân, chưa gì con đã thấy nhớ mẹ rồi. Mẹ nói xem, những ngày tháng sau này con phải làm sao đây?

Trời đã về khuya, Mạch Hiểu Nặc mãi không thấy Lư Thiên Tước điện thoại cho cô. Cô cũng thử gọi nhưng không ai nghe máy khiến Mạch Hiểu Nặc không khỏi lo lắng. Cô không biết Lư Thiên Tước đang trải qua biến cố lớn nhất cuộc đời.

Trên hành lang dài, Lư Thiên Tước thần thờ ngồi đó. Hai tay anh đan vào nhau, ánh mắt xa xăm. Mẹ Lư đã được đưa vào nhà xác chuẩn bị cho tang lễ. Cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình, Lư Thiên Tước ngược nhìn rồi nhanh chóng dời ánh nhìn vào hư không.

-Cậu về nhà tôi nghỉ một chút đi. Mai còn phải tới tang lễ.

Bạch Tử Chí ngồi xuống bên cạnh anh, quả thật đàn ông con trai với nhau những lúc thế này không biết nên nói gì. Lư Thiên Tước thất thần đến mức không nhận ra chuông điện thoại mình đang reo bên cạnh.

-Này, cậu có điện thoại.

Bạch Tử Chí lôi điện thoại từ túi áo khoát bên cạnh cho anh, nhưng Lư Thiên Tước như người mất hồn. Thấy màn hình hiển thị hai chữ “Nặc Nặc” anh ta ra một góc nghe máy.

-Anh là Tử Chí, bọn anh đang ở bệnh viện... Bác gái mất rồi.

Mạch Hiểu Nặc đến nơi cũng đã hơn hai giờ sáng. Vẫn là bóng hình quen thuộc nhưng Lư Thiên Tước hơi cúi đầu, chưa khi nào cô thấy vẻ mặt anh cô đơn nhường này. Chỉ như thế hốc mắt Mạch Hiểu Nặc đã cay xè.

-Thiên Tước.

Cô khẽ gọi tên anh. Cả đêm không một âm thanh nào Lư Thiên Tước nghe rõ như lúc này. Âm sắc quen thuộc như lời anh thoát ra khỏi vỏ bọc điềm tĩnh của mình. Lư Thiên Tước chẳng cần ngẩng đầu. Anh với ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tang Lễ

Mạch Hiểu Nặc cũng ôm lấy anh, cô cảm nhận được bờ vai Lư Thiên Tước đang run rẩy. Cô tưởng như có ai đang bóp nghẹt cổ họng mình, Mạch Hiểu Nặc không nói được lời nào. Cô lặng lẽ ôm anh, khỏe mắt đầm lệ. Thì ra cảm giác nhìn người mình yêu đau đớn bản thân cũng không dễ chịu là thế này.

Mạch Hiểu Nặc ở lại cùng anh, cả đêm hai người không ai nói với ai lời nào. Lư Thiên Tước chỉ nắm chặt tay cô đến khi bình minh đến. Bạch Tử Chí tay rách nát mang đến nơi.

-Hai người ăn sáng đi. Còn đây là quần áo, cậu thay rồi chúng ta đến nhà tang lễ.

Lư Thiên Tước quay sang Mạch Hiểu Nặc

-Em ăn đi nhé, anh thay quần áo rồi chúng ta đi.

Cô gật đầu, sau một đêm dài bây giờ cô mới được nghe giọng anh. Mạch Hiểu Nặc nhìn theo bóng anh cô thôi cũng khiến mắt cô lại cay. Bạch Tử Chí nhìn đôi mắt sưng đỏ của Mạch Hiểu Nặc thở dài.

-Em ở đây cả đêm ồn chứ?

Lúc này cô mới vội chớp mắt cười gượng gạo.

-Em có xin phép rồi, cũng nhờ bạn xin nghỉ học hôm nay.

Bạch Tử Chí gật đầu. Anh không biết nói gì nữa, lần đầu tiên anh gặp cô gái này thì cô lo cho Lư Thiên Tước khóc lóc ỉn ỏi. Lần thứ hai gặp lại cô cũng vì lo cho Lư Thiên Tước mà khóc sưng cả mắt.

-Em gặp bác gái rồi chứ?

Mạch Hiểu Nặc gật đầu, cô nhớ đến bữa cơm tối qua ở nhà anh. Nhớ đến sự ấm áp lan tỏa từ người mẹ Lư. Nhớ đến niềm vui trong ánh mắt của cả hai mẹ con khi nói chuyện cùng nhau.

-Bác ấy rất tốt.

Bạch Tử Chí như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi. Anh muốn hỏi xem Mạch Hiểu Nặc đã biết chuyện về cha Lư Thiên Tước chưa, nhưng có lẽ giờ không phải lúc.

Tang lễ của mẹ Lư Thiên Tước rất đơn giản, mẹ con anh không người thân thích chỉ có vài người bạn của anh, hàng xóm, cùng đồng nghiệp của mẹ anh đến chia buồn.

Mạch Hiểu Nặc ở cạnh anh từ sáng đến chiều, cô không bỏ qua bất cứ cử chỉ hay nét mặt nào của Lư Thiên Tước. Cô ngồi bên cạnh lay lay cánh tay anh

- Thiên Tước, ăn chút gì nhé?

Lư Thiên Tước nhìn cô, anh nhớ ra cả ngày Mạch Hiểu Nặc cũng chưa có gì vào bụng. Thức ăn lúc sáng Bạch Tử Chí mang đến anh không ăn, cô cũng không động đũa.

- Chắc em cũng đói rồi, chúng ta đi ăn gì đi.

- Anh cứ ngồi đây, em mua thức ăn về cùng ăn.

Do dự một chút Lư Thiên Tước để Mạch Hiểu Nặc đi. Cô đi chưa bao lâu thì Hứa Giai Nghi đến. Có lẽ vừa tan học nên cô ta chẳng kịp thay quần áo. Hứa Giai Nghi ngồi xuống cạnh Lư Thiên Tước.

- Em vừa biết tin. Anh không sao chứ?

Lư Thiên Tước cười nụ cười xã giao.

- Cảm ơn em đã đến.

Hứa Giai Nghi ngập ngừng không biết nói gì, mãi cô ta mới nhớ ra một chuyện muốn nói với anh. Cô ta thở dài, đúng là không có cuộc vui nào không tàn. Mẹ anh ra đi quá đột ngột, cô cũng bị bắt ép ra nước ngoài. Điều Hứa Giai Nghi lưu luyến chỉ có Lư Thiên Tước.

- Em sắp phải ra nước ngoài du học rồi. Chắc phải lâu lắm mới gặp lại nhau.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Anh tiếp nhận thông tin một cách hồ hững.

- Chúc em may mắn, em nhớ giữ gìn sức khỏe.

Biết là không phải lúc, nhưng Hứa Giai Nghi ôm lấy hy vọng cuối cùng, cô nắm tay Lư Thiên Tước.

- Thiên Tước, bác gái không còn nữa. Em lo cho anh lắm, hay là anh đi cùng em. Em sẽ lo liệu hết mọi thứ giúp anh.

Lư Thiên Tước cười cười, anh gỡ tay Hứa Giai Nghi ra.

- Không cần đâu. Em yên tâm, anh có thể tự lo cho mình.

- Em biết anh sẽ nói thế mà.

Hứa Giai Nghi cười, chỉ hy vọng mong manh thế thôi. Cô ta biết Lư Thiên Tước không phải dạng người thích nhận sự thương cảm của người khác. Mặc dù đối với anh Hứa Giai Nghi chỉ yêu, không có chỗ cho sự thương cảm. Cô ta lảng sang chuyện khác.

- Bình thường bác gái cẩn thận lắm kia mà, sao lại dễ xảy ra hỏa hoạn chứ?

Câu nói vu vơ của Hứa Giai Nghi khiến Lư Thiên Tước lập tức tỉnh táo hẳn.

- Em vừa nói gì?

- Em nói bác gái việc nhỏ nhất cũng rất tỉ mỉ. Bình thường nấu ăn cũng không bao giờ để lửa quá lớn nữa, anh không thấy thế sao?

Lư Thiên Tước trầm ngâm một lúc, Hứa Giai Nghi thấy anh không để ý đến sự có mặt của mình cũng chào tạm biệt ra về. Mạch Hiểu Nặc mua hai phần cháo thịt bò Lư Thiên Tước cũng không ăn được mấy thìa. Đợi cô ăn xong Lư Thiên Tước vội vã tiễn Mạch Hiểu Nặc ra trạm xe

- Nặc Nặc, em tự về trước nhé. Anh có việc cần tìm Bạch Tử Chí, sẽ liên lạc với em sau.

Chia tay Mạch Hiểu Nặc, Lư Thiên Tước cũng vội điện cho Bạch Tử Chí hẹn gặp anh ta. Bạch Tử Chí vừa về đến phòng trọ lại lập tức chạy ra quán cà phê. Khi đến nơi đã thấy Lư Thiên Tước đợi sẵn

-Có chuyện gì cậu gọi gấp vậy?

Lưu Thiên Tước hỏi dồn.

-Tử Chí, cha cậu làm đội trưởng đội cảnh sát. Cậu có được xem hồ sơ vụ án

không?

Bạch Tử Chí nghi hoặc.

-Cậu muốn làm gì?

-Tôi muốn xem hồ sơ vụ của mẹ tôi, ai cũng nói do mẹ tôi vô ý để cháy nhà. Nhưng tôi không tin, tôi muốn cậu giúp tôi xem lại những ghi chép của cảnh sát lúc đó.

Bạch Tử Chí trầm ngâm. Trước giờ Lưu Thiên Tước không bao giờ làm gì mà không có lý do.

-Nhưng cha tôi làm cảnh sát ở thành phố A, hồ sơ vụ án nhà cậu bị kết án tai nạn. Vụ án nhỏ nên không chuyển lên thành phố làm sao tôi xem được?

Lưu Thiên Tước chợt nhớ ra, anh tựa người vào ghế. Bạch Tử Chí phẫu thuật thẩm mỹ, muốn tìm nơi ít người quen biết để tịnh dưỡng. Đúng lúc Lưu Thiên Tước chuyển đến đây anh ta mới đi theo. Còn vài ngày là Bạch Tử Chí sẽ quay lại trường học ở thành phố A.

Bạch Tử Chí nhìn nét mặt bạn mình, anh ta thắc mắc.

-Sao cậu lại nghĩ không phải là tai nạn?

-Mẹ tôi rất cẩn thận, không thể sơ xuất gây ra hỏa hoạn. Nên tôi muốn xem lại phía cảnh sát còn đưa ra giả thuyết nào khác hợp lý hơn không.

Nhìn nét mặt phờ phạc của Lưu Thiên Tước, Bạch Tử Chí thở ra.

-Để tôi về nhà gặp cha tôi, xem ông có thể giúp gì được không. Tạm thời cậu đến phòng trọ của tôi ở đi.

-Cảm ơn. Tôi chờ tin cậu.

Lưu Thiên Tước đến ở phòng của Bạch Tử Chí. Nơi này khá gần trường anh nên cũng tiện đi lại. Mẹ Lưu có một khoản tiền tiết kiệm, cộng thêm tiền của anh đi làm thêm coi như cũng không quá khó khăn.

Mấy ngày nay, ngày nào Lưu Thiên Tước cũng chờ tin tức của Bạch Tử Chí, anh vô cùng sốt ruột. Lưu Thiên Tước đang thần thờ đi trên đường thì một chiếc xe Mercedes chạy chậm chậm bên anh rồi ngừng lại.

-Thiên Tước.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cuối Cùng Anh Cũng Cười Rồi

Bên trong xe, Lưu Thiên Tước ngồi cùng người đàn ông nhưng không ai nói câu gì, không khí có phần căng thẳng. Anh nhìn lướt qua người bên cạnh. Ông ta ăn mặc sang trọng, bộ vest đen ôm lấy thân hình cao lớn. Không thể phủ nhận dù đã có tuổi nhưng ông vẫn rất phong độ. Ông phá vỡ bầu không khí

-Ta vừa nghe tin, không ngờ mẹ con lại ra đi sớm như vậy.

Lưu Thiên Tước nhíu mày

-Lưu Trọng Khải, ông không cần đến đây giả vờ khóc chuột.

-Thiên Tước, dù sao ta với mẹ con cũng từng là vợ chồng. Bà ấy mất ta

cũng không vui về gì.

-Ông cũng biết nói là “đã từng” có nghĩa bây giờ hai người không dính dáng gì nhau nữa. Ông không cần bận tâm.

Lưu Thiên Tước muốn mở cửa xe bỏ đi, Lưu Trọng Khải giữ anh lại. Người con trai này lúc trước nhất quyết từ bỏ Lưu gia theo mẹ, nay mẹ mất anh cũng không muốn nhận lại ông. Lưu Trọng Khải cũng không nghĩ ra cách gì khác.

-Đợi đã. Thiên Tước, mẹ con cũng mất rồi, con theo ta về nhà đi.

Anh chau mày nhìn Lưu Trọng Khải.

-Nhà? Nhà nào?

-Theo ta về Lưu gia, gia nghiệp nhà ta con phải tiếp quản. Không thể cứ sống khó khăn bên ngoài thế này được.

Anh cười, giọng điệu mỉa mai chưa từng có.

-Tôi bên ngoài cũng không phải mới ngày một ngày hai. Ông lo làm gì? Mà ông lo cho tôi thật, hay do Lưu Trọng Khải ông không còn ai nổi dỗi ngoài tôi?

Lưu Trọng Khải không nói được lời nào. Từ khi Lưu Thiên Tước chọn theo mẹ ra khỏi nhà ông vô cùng tức giận, nhiều lúc tự nhủ sẽ mặc kệ thằng con nghịch. Lưu Thiên Tước không cần Lưu gia, Lưu gia cũng sẽ bỏ mặc anh.

Nhưng số phận trớ trêu, Lưu Thiên Tước càng lớn càng giống Lưu Trọng Khải lúc trẻ, mà ông thì cố gắng mãi cũng không có thêm con được.

Lưu Trọng Khải cố nén cơn giận.

-Con cứ từ từ suy nghĩ, khi nào đổi ý thì nói cho ta. Thiên Tước, con phải

nhớ cuộc sống thật sự của con không phải là như thế này.

Lưu Thiên Tước không bận tâm Lưu Trọng Khải nói gì, anh nhanh chóng xuống xe đóng sầm cửa lại. Lưu Trọng Khải trong xe nhìn bóng anh xa dần lặng lẽ thờ dài.

Mạch Hiểu Nặc đi theo Lưu Thiên Tước cũng được nửa tiếng, mà anh thì đang chìm trong dòng suy nghĩ không hề nhận ra. Từ sau tang lễ Mạch Hiểu Nặc nhận ra một điều khác lạ ở Lưu Thiên Tước, anh vẫn cười với cô nhưng không còn nụ cười toát ra từ tâm hồn, không còn ấm áp.

Đôi khi cả hai tay trong tay đến cửa hàng làm thêm anh để mặc cô dắt đi, có lần Mạch Hiểu Nặc cố tình đi qua khỏi cửa hàng mà Lưu Thiên Tước cũng không nhận ra.

Mạch Hiểu Nặc hít một hơi thật sâu, cô rào bước nhanh hơn tiến về phía anh. Vừa định gọi Lưu Thiên Tước thì phía trước một chiếc xe tải nhỏ không biết vì sao nhắm hướng anh mà lao tới, Lưu Thiên Tước như người mất hồn không hề nhận ra. Mạch Hiểu Nặc sợ hãi vô cùng

-Thiên Tước, cẩn thận.

Khi anh nghe giọng cô hét lên cũng là lúc một lực mạnh đâm sầm vào người khiến Lưu Thiên Tước ngã nhào sang một bên đường. Sau vài giây hoàn hồn, anh mới nhìn sang bên cạnh.

-Nặc Nặc, Nặc Nặc.

Mạch Hiểu Nặc mở mắt, cô hét hoảng ngồi dậy nhìn khắp lượt Lưu Thiên Tước

-Thiên Tước, anh có làm sao không? Có bị thương ở đâu không?

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

Lưu Thiên Tước nhìn khuôn mặt trắng bệch của Mạch Hiểu Nặc dần dựa nước mắt. Nếu khi nãy không phải cô liều mạng lao vào kéo anh ra có lẽ bây giờ Lưu Thiên Tước đã chết rồi. Anh ôm cô vào lòng

-Nặc Nặc đừng khóc. Anh không sao, đừng sợ.

Lưu Thiên Tước nghe rõ nhịp tim trong lồng ngực Mạch Hiểu Nặc đập dồn dập. Chắc hẳn cô phải sợ hãi lắm.

- Anh không sao thì tốt rồi. Em sợ quá.

-May mà có em, cảm ơn em Nặc Nặc.

Mạch Hiểu Nặc dần ổn định hơi thở, lúc này cô mới lấy lại cảm giác trên cơ thể mình. Mạch Hiểu Nặc cười còn xấu hơn khóc

-Thiên Tước, em nghĩ em không ổn rồi.

-Em không sao chứ?

Anh lo lắng buông Mạch Hiểu Nặc ra, bây giờ nhìn lại đúng là tay Mạch Hiểu Nặc trầy xước khá nhiều, còn rỉ máu nữa. Đầu gối còn tệ hơn, bị thương một

mảng lớn.

-Không sao gì chứ, em đau muốn chết đi được đây.

Nhìn cô máu me Lư Thiên Tước bật cười, cô nhỏ này thật quá sức tương tượng. Có thể lo lắng cho anh mà không cảm nhận được vết thương của bản thân. Mạch Hiểu Nặc lau nước mắt cười với anh.

-Cuối cùng anh cũng cười rồi, thật tốt.

Lư Thiên Tước nhận ra mấy ngày nay tâm tính anh khác lạ. Anh dịu cô đứng dậy.

-Làm em lo lắng rồi. Nào, anh đưa em đến bệnh viện.

Đưa Mạch Hiểu Nặc về, Lư Thiên Tước về đến nhà, anh xem đúng tìm thấy Bạch Tử Chí ngủ như chết trên giường. Lư Thiên Tước đập mạnh bàn.

-Này, mau dậy đi.

Bạch Tử Chí ngơ ngác ngác ngồi dậy lâu lâu

-Ngủ cũng không yên nữa, tôi mắc nợ cậu hay sao?

Lư Thiên Tước không thèm để ý hỏi luôn.

-Mọi chuyện thế nào rồi?

Bạch Tử Chí ném một xấp giấy về phía anh.

-Bản photo tôi liệu cả tính mạng mang đến cho cậu đấy. Biết ơn tôi đi.

Lư Thiên Tước vội mở ra xem, Bạch Tử Chí định nói gì đó nhưng cơn buồn ngủ chưa tan. Anh ta lẩm bẩm rồi ngủ luôn. Lúc Bạch Tử Chí thức dậy trời đã khuya, Lư Thiên Tước vẫn ngồi chỗ cũ đắm chìm suy nghĩ. Sau khi đánh răng rửa mặt Bạch Tử Chí ngồi cạnh anh.

-Thế nào? Không thấy gì đúng không?

Lư Thiên Tước gạt đầu, hồ sơ không có gì bất thường. Chỉ là tai nạn hỏa hoạn thường thấy ở một hộ chung cư. Nhưng trong lòng Lư Thiên Tước vẫn không tan đi được nỗi nghi ngờ.

Bạch Tử Chí uống một ngụm nước mới ném xấp giấy sang một bên.

-Trong này đương nhiên không có gì.

Lư Thiên Tước chau mày

-Ý cậu là sao?

-Lúc đầu xem tôi cũng nghĩ như cậu. Nhưng người ta cố tình che giấu cậu

cũng phải chịu khó tìm hiểu chút xíu.

Nhìn bộ mặt dương dương tự đắc của Bạch Tử Chí, Lư Thiên Tước hồi thúc

-Vào trọng tâm đi.

-Tôi chịu khó đi bắt chuyện với cảnh sát khám xét hiện trường nhà cậu hôm ấy. Anh ta nói rõ ràng lúc đầu nghi ngờ là cố ý phóng hỏa, nhưng không hiểu vì sao lúc đưa vào hồ sơ lại thành tai nạn ngoài ý muốn.

Tìm Lư Thiên Tước đập đôn, chuyện này rốt cuộc là thế nào anh cần biết rõ.

-Cậu có chắc không?

-Chắc chứ. Tôi tốn cả chai rượu ngoại cho anh ta mà.

Lư Thiên Tước bức bối đứng dậy, anh đi qua đi lại vài vòng. Sau mới chống nạnh nhìn Bạch Tử Chí

- Chuyện quan trọng thế sao bây giờ cậu mới nói.

- Làm thế cậu mới nhận ra giá trị của tôi chứ.

-.....

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Yên Nào , Để Anh Ôm Em Một Lát

-.....Được, dù sao cậu cũng vẫn còn giá trị lợi dụng.

Bạch Tử Chí nghi hoặc nhìn Lưu Thiên Tước , anh lấy một tờ giấy đưa cho Bạch Tử Chí

-Giúp tôi tìm xem chủ nhân của biển số xe này.

Bạch Tử Chí nhăn mặt nhìn anh, anh ta nhìn sơ qua mảnh giấy kêu lên

-Cậu thật sự nghĩ tôi làm trong tổ trọng án sao?

-Chiếc xe đó hôm nay xém đụng trúng tôi, may sao có Nặc Nặc.

Bạch Tử Chí giật mình , Lưu Thiên Tước nghi ngờ điều gì mà lại nhờ anh đi tìm chủ xe.Mọi chuyện là trùng hợp hay thật sự phức tạp như thế?

-Cậu không nghĩ là do tai nạn sao?

-Tôi đang đi trên đường dành cho người đi bộ, nếu tài xế say xỉn hoặc ngủ gật nhất định theo hướng đó đâm thẳng vào bên đường. Nhưng đáng này sau khi Nặc Nặc cứu được tôi, chiếc xe lập tức quay lại lộ trình tăng tốc chạy thẳng. Cũng không tạm dừng nhìn xem có chết người không , cậu không thấy như thế rất khác với tâm lý bình thường sao.

Đúng thế, nếu là bình thường người vô trách nhiệm đến mấy cũng muốn nhìn xe có chết người không rồi mới bỏ chạy.

-Cậu có nghi ngờ ai không? Ví dụ nếu mẹ con cậu gặp nạn ai là người được lợi hoặc hà hê nhất ấy?

Lưu Thiên Tước trầm tư không trả lời, ban đầu anh có suy nghĩ đến Lưu Trọng Khải. Nếu mẹ anh mất , có thể anh sẽ về nối nghiệp ông ta. Nhưng nghĩ thế nào cũng không hợp lý, chỉ vì lý do đó không thể hại mẹ Lưu được. Giả dụ đúng đi nữa , thì sau khi mẹ anh mất còn kêu người muốn đụng chết anh làm gì. Nhất định là người khác.

-Tôi đang nghĩ tới một người , nhưng đợi sau khi tìm được người tài xế sẽ nói cho cậu.

-Bây giờ tôi điện cho cha tôi , tra biển số xe thôi mà. Bảo đảm với cậu mai có kết quả.

Quả nhiên hiệu suất làm việc của cha Bạch Tử Chí không chệch vào đâu được. Chiều hôm sau họ đã có tên và địa chỉ của chủ xe, đó là Trần Quý. Theo lời hàng xóm thì ông ta suốt ngày cờ bạc , rượu chè nợ nần chồng chất. Lưu Thiên Tước cùng Bạch Tử Chí đến nhà tìm nhưng không gặp , cả hai đến quán rượu thì thấy Trần Quý đang ngà ngà say.

-Ông là Trần Quý?

Bạch Tử Chí ngồi xuống cái ghế đối diện ông ta. Trần Quý nheo nheo mắt, lèm bèm

-Đúng , bọn mày là ai?

-Chúng tôi có chuyện muốn hỏi ông.

Nhìn sang người thanh niên bên cạnh , Trần Quý cố gắng mở to mắt. Lúc nhìn rõ gương mặt Lưu Thiên Tước ông ta như tỉnh ba phần rượu vội vàng bỏ lại một nắm tiền lẻ trên bàn bỏ đi

-Tôi không quen hai người , tôi không biết gì hết.

Cả hai đuổi theo Trần Quý đến một con hẻm nhỏ , dồn ông ta vào một góc. Lưu Thiên Tước hỏi

-Sao thấy tôi lại chạy?

Trần Quý lấp bắp không trả lời, Bạch Tử Chí nắm áo ông ta

-Bữa trước ông lái xe suýt gây tai nạn rồi bỏ trốn, mau theo tôi đến đồn cảnh sát.

Nghe hai chữ cảnh sát Trần Quý tái xanh mặt mày, ông ta mếu máo chỉ tay về phía Lưu Thiên Tước

-Đừng mà, tha cho tôi đi. Chỉ là tai nạn thôi, dù sao cậu cũng không sao mà.

-Lúc đó cấp bách sao ông biết người đó là tôi?

Biết mình sơ suất Trần Quý cúi đầu im bặt. Bạch Tử Chí lôi ông ta ra khỏi con hẻm

-Nếu ông không nói sự thật, tôi lập tức báo cảnh sát.

-Đừng, xin các cậu. Tôi cũng là do người ta thuê kiếm chút tiền trả nợ thôi.

Lưu Thiên Tước nắm chặt tay, mọi việc đúng như anh nghi ngờ. Anh nhìn Bạch Tử Chí ra hiệu, cả hai lôi Trần Quý vào lại con hẻm. Bạch Tử Chí nhẹ nhàng hơn

-Nếu ông nói cho chúng tôi biết ai thuê ông, tôi thả ông ra không báo cảnh sát nữa.

Trần Quý hơi do dự. Bây giờ nói cũng không được mà không nói càng không xong. Mà dù muốn nói cũng có biết gì đâu để nói. Suy nghĩ vài giây Trần Quý mới nhớ ra một thứ

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

-Tôi không biết là ai, tôi chỉ gặp một lần. Người đó ngồi trên xe nên không thấy mặt, chỉ biết là phụ nữ. Nhưng lúc bà ta đưa tiền cho tôi trên cổ tay phải có xăm một bông hoa hồng.

Mối nghi ngờ của Lưu Thiên Tước càng rõ ràng tim anh càng loạn nhịp. Nếu tai nạn của anh là cố ý thì nhất định cái chết của mẹ anh cũng thế. Bạch Tử Chí trừng mắt nhìn Trần Quý

-Ông mà nói dối thì chết với bọn tôi.

-Tôi nói thật, tôi thề mà.

Bạch Tử Chí nhìn Lưu Thiên Tước thấy anh không còn muốn hỏi gì nữa mới thả Trần Quý ra, ông ta chạy bán sống bán chết khỏi đó không dám nhìn lại.

-Cậu biết người đó à?

Lưu Thiên Tước gật đầu, bông hoa trên tay đó đã khắc sâu vào trí nhớ anh. Lúc còn nhỏ không biết đã bao lần anh từ chối, anh cố chạy khỏi mỗi khi cánh tay đó gờ ra trước mặt. Lưu Thiên Tước nhìn sang Bạch Tử Chí

-Lâm Gia Tuệ

Bạch Tử Chí lục lại suy nghĩ

-Đó chẳng phải là...

Lưu Thiên Tước không tiếp lời, anh đổi đề tài

-Cậu về trước đi.

Mạch Hiểu Nặc đang loay hoay dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa tiệm. Nghe tiếng mở cửa cô quay sang thì thấy Lưu Thiên Tước, Mạch Hiểu Nặc lo lắng nhìn anh

-Anh đi đâu thế? Em đến ký túc xá tìm anh nhưng không thấy?

Anh không nói gì lẳng lặng đến gần ôm Mạch Hiểu Nặc vào lòng.

-Thiên Tước có chuyện gì sao?

-Yên nào, để anh ôm em một lát.

Mạch Hiểu Nặc không hỏi nữa, cô cảm nhận được hơi thở trầm ổn nơi anh. Thời gian này cô biết Lưu Thiên Tước rất khó khăn, cũng rất buồn bã nhưng cô còn cảm thấy như anh đang giấu mình điều gì đó. Nếu anh không thể nói, cô cũng sẽ không cố hỏi. Chỉ cần khi anh mệt mỏi cô nhất định làm nơi cuối cùng cho anh tìm đến.

Mạch Hiểu Nặc pha cho Luru Thiên Tước một cốc cà phê. Qua làn khói mỏng cô nhận thấy sắc mặt anh hơi kém. Có phần gầy đi nữa

-Anh chuyển sang phòng của Từ Chí ở.

Cô đưa một tay sang nắm lấy bàn tay anh. Luru Thiên Tước nở nụ cười, Mạch Hiểu Nặc ngập ngừng rồi hỏi

-Anh có định về ở cùng cha không?

Luru Thiên Tước tắt nụ cười, anh không biết làm thế nào cô biết được về cha anh.

-Em biết cha anh ?

-Em không biết, bác gái chỉ kể một chút thôi.

Anh dời ánh mắt từ khuôn mặt xuống hai bàn tay đang nắm chặt của cả hai.

-Hôm trước ông ta tới tìm anh.

Mạch Hiểu Nặc sang ngồi cạnh Luru Thiên Tước , anh mân mê những ngón tay cô tiếp lời

-Khi anh còn nhỏ , ông ta ngoại tình cùng thư ký. Đối xử mẹ anh vô cùng lạnh nhạt, anh không thể quên sự vô tình ông ta dành cho mẹ. Đến khi ông ta ngang nhiên đưa người phụ nữ kia về nhà , mẹ anh không chịu nổi đành ly dị , rồi khỏi nhà. Vì anh nằng nặc đòi theo mẹ, ông ta ra điều kiện nếu mang anh đi thì không được mang một đồng ra khỏi nhà.

Mạch Hiểu Nặc tựa đầu vào vai anh. Cô nói

-Mẹ anh đã chọn anh.

Luru Thiên Tước gật đầu. Anh không nói gì thêm nữa, Mạch Hiểu Nặc như đắm mình vào tâm trạng của anh. Mãi sau Luru Thiên Tước mới nói

-Nặc Nặc, anh sẽ chuyển về thành phố A

Cô giật mình ngồi thẳng dậy ánh mắt lo lắng, Luru Thiên Tước cười. Anh khẽ vuốt tóc cô

-Không sao, anh cũng sắp ra trường. Chuyển về trường cũ sau đó tìm việc làm , thu xếp lại chỗ ở nữa. Còn vài tháng nữa em thi đại học rồi, anh ở đó chờ em

Mạch Hiểu Nặc thả lỏng người, cô biết không đơn giản đến thế. Nhưng cô vẫn nở nụ cười

-Em nhất định thi đỗ đại học.

Luru Thiên Tước về thì thấy Bạch Từ Chí đang thu dọn đồ đạc. Bạch Từ Chí than vãn

-Lần này thật sự phải về rồi , thời hạn nghỉ mát sao mà qua nhanh như gió.

Anh vỗ vai bạn Từ Chí an ủi.

-Cậu cứ ở lại đây đi, yên tĩnh hơn ký túc xá nhiều.

-Không cần, mai tôi làm thủ tục chuyển trường. Tôi cùng cậu về thành phố A

Bạch Từ Chí ngơ ngác, nhưng rồi anh ta cũng hiểu. Luru Thiên Tước nhất định muốn gặp lại những người đó, cái chết của mẹ Luru là cú sốc quá lớn với anh, giờ lại biết có thể do người khác hãm hại nếu là Bạch Từ Chí anh cũng không yên phận ở lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lời Nói Dối

Từ ngày Luru Thiên Tước trở về thành phố A cũng đã hơn hai tháng. Mạch Hiểu Nặc chỉ có thể liên lạc với anh qua điện thoại , theo như anh nói thì Luru Thiên Tước đã tìm được công việc , cũng đã thuê một căn hộ nhỏ ở trung tâm thành phố. Thỉnh thoảng anh cũng sẽ về thăm Mạch Hiểu Nặc nhưng càng lúc anh càng ít thời gian để về hơn. Những buổi hẹn hiếm hoi của hai người thường bị vô số cuộc gọi từ công việc của anh làm gián đoạn.

Mạch Hiểu Nặc không muốn làm Luru Thiên Tước bận tâm, cô chỉ còn biết cố gắng học thật tốt chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới. Cô tự nhủ với lòng chỉ cần đến thành phố A, rút ngắn khoảng cách không gian giữa hai người, nhất định mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Mấy tháng ngắn ngủi chậm rãi trôi qua, Mạch Hiểu Nặc cố gắng hy vọng ở tương lai còn Luru Thiên Tước càng lúc càng bận rộn cho những dự định của anh.

Cuối cùng kỳ thi đại học của Mạch Hiểu Nặc cũng đến, cô tập trung hết sức lực hoàn thành bài thi của mình. Theo Mạch Hiểu Nặc dự đoán kết quả có lẽ sẽ rất khả quan.

-Nặc Nặc.

Vừa ra khỏi cổng trường đại học, cô đã thấy Luru Thiên Tước chờ phía trước. Theo như anh nói nếu có thời gian sẽ đến đón cô, Mạch Hiểu Nặc chạy nhanh về phía anh.

-Thiên Tước, cuối cùng em cũng thi xong rồi.

-Chúc mừng em. Nào, anh đưa em đi ăn cơm.

Mạch Hiểu Nặc lúc này mới để ý một người đứng cạnh Luru Thiên Tước, anh ta vừa có nét rất quen vừa thấy hơi lạ. Cô hỏi nhỏ anh

-Người này là ai?

Luru Thiên Tước nhìn sang bên cạnh cố nhin cười

-Thật ra anh cũng không biết, anh ta cứ đi theo anh mãi.

Mạch Hiểu Nặc hoảng sợ kéo tay Luru Thiên Tước sang một bên

-Có thể nào là kẻ bám đuôi không?

-Rất có thể.

Người bên cạnh nãy giờ đóng tai nghe, anh ta tức tối không nhận được quát lớn

-Hai người vừa phải thôi. Mạch Hiểu Nặc em cũng quá vô tình đi, mới ngày nào còn khóc nức nở nói không có an hem không sống nổi. Bây giờ mới mấy tháng đã quên luôn anh là ai rồi?

Cô nheo mắt nhìn kỹ anh chàng, vội bịt miệng trở mắt

-Bạch Từ Chí?

-Chứ em nghĩ là ai?

Mạch Hiểu Nặc càng ngạc nhiên hơn, anh ta đúng là hơi khác khác so với trước đây. Không lẽ cô học nhiều đến điên rồi, ngoài Luru Thiên Tước thì không nhớ ai nữa?

-Bạch Từ Chí anh đừng nói là anh lại mới đi phẫu thuật thẩm mỹ đó.

-Ai nói em thế? Anh chỉ đi chỉnh lại cái mũi xiu xiu thôi.

Mạch Hiểu Nặc quan sát Bạch Từ Chí một lượt tự hỏi "Có thật là chỉ chỉnh mũi thôi không?"

Luru Thiên Tước cố nhin cười. Anh kéo Mạch Hiểu Nặc đi, không quên bỏ lại một câu cho bạn Từ Chí

-Cậu đúng là tên biến thái nghiện dao kéo mà.

-Này, đợi tôi với.

Cả ba đến một quán ăn ở trung tâm thành phố, quán khá thưa người. Mạch Hiểu Nặc nhìn vào thực đơn, thấy giá cả cũng không quá đắt đỏ cô mới dám gọi món.

Trong lúc trò chuyện Mạch Hiểu Nặc bỗng thắc mắc hỏi

-Từ Chí làm cùng công ty với anh sao?

Luru Thiên Tước vừa gấp thức ăn vừa bình thản trả lời.

-Đúng thế, bọn anh làm cùng công ty, cùng phòng ban nữa nên gặp nhau

thường xuyên lắm.

Mạch Hiểu Nặc gật gù, như thế cô có phần an tâm hơn , dù sao cũng có Bạch Tử Chí bên cạnh anh. Mạch Hiểu Nặc vui vẻ

-Em thi xong rồi , thời gian này không bận nữa nếu có thời gian em sẽ đến thăm anh thường xuyên.

Lưu Thiên Tước hơi khựng lại hai ba giây, rất nhanh anh lấy một xâu chìa khóa đưa cho Mạch Hiểu Nặc

-Em lên nhớ báo trước cho anh. Còn đây là chìa khóa nhà, chút nữa anh sẽ ghi địa chỉ cho em, nếu anh không về kịp em tạm thời về nhà chờ anh.

Mạch Hiểu Nặc cầm lấy xâu chìa khóa , cô để ý thấy Lưu Thiên Tước vẫn thản nhiên như không nhưng Bạch Tử Chí có phần ngạc nhiên , anh ta trở mắt nhìn Lưu Thiên Tước muốn nói gì đó lại thôi.

MỘT ĐỜI YÊU EM - ANN

-Tử Chí, có chuyện gì sao?

Mạch Hiểu Nặc tò mò nhìn hai người , Bạch Tử Chí vừa lùa thức ăn vừa cười

-Không , không có gì. Em ăn đi ,ăn xong bọn anh dẫn em đi tham qua thành phố nhé.

-Ăn xong em phải về , hôm nay em có hẹn cùng Á Dung rồi.

Lưu Thiên Tước một tay nhắn tin trên điện thoại , anh đồng tình với Mạch Hiểu Nặc

-Nếu thế để Nặc Nặc về , dù sao tôi cũng bận rồi. Cậu cũng phải về công ty với tôi.

Mạch Hiểu Nặc cười , nhưng trong lòng cô hơi thất vọng. Dù không ở lại được nhưng Mạch Hiểu Nặc vẫn mong anh thử giữ cô. Đúng là cô không quen với hình ảnh một Lưu Thiên Tước bận rộn thế này.

Cô gấp thức ăn sang chén anh

-Thiên Tước , anh ăn đi. Đừng vừa ăn vừa nhắn tin như thế.

Anh tắt điện thoại ngược lên cười với cô.

-Xin lỗi em , chúng ta ăn thôi.

Nhưng cả ba vừa ăn vừa trò chuyện không được bao lâu thì điện thoại Lưu Thiên Tước lại đổ chuông. Lần đầu anh không nhận điện thoại , lần thứ hai Lưu Thiên Tước có hơi khó xử

-Chắc là có việc gấp , anh nghe đi .

-Thật xin lỗi , anh ra kia nói chuyện một lát.

Lưu Thiên Tước ách ách rồi khỏi bàn. Bạch Tử Chí này giờ quan sát sắc mặt Mạch Hiểu Nặc , anh ta phân trần

-Mới vào làm nên rất bận , hôm nay cậu ấy khó khăn lắm mới xin nghỉ được để đi gặp em.

Cô cười cười gật đầu. Mạch Hiểu Nặc gấp một miếng thịt cho Bạch Tử Chí cô thản nhiên trò chuyện

-Công việc ở phòng phát triển sản phẩm của các anh hình như rất bận rộn.

Bạch Tử Chí vừa ăn vừa gật đầu như giả gạo.

-Đúng thế, bận không kịp thở. Nên em hãy thông cảm cho Thiên Tước một chút.

-Thế sao anh không bận như anh ấy?

Nhìn Mạch Hiểu Nặc không biết cô đang nói thật hay đang đùa , Bạch Tử Chí cười gượng

-Em đừng làm anh buồn chứ, chỉ những người có năng lực mới bận rộn. Anh

chỉ làm việc vất vả nên đương nhiên rảnh rỗi hơn.

Thấy cô cười khúc khích Bạch Tử Chí mới thở phào tin chắc cô đang chọc anh ta. Quả nhiên chén cơm này nuốt không trôi, Bạch Tử Chí viện lý do

-Anh đi vệ sinh một lát , sẵn xem xem tên kia làm gì mà lâu thế.

Bạch Tử Chí đi khỏi , Mạch Hiểu Nặc tắt hẳn nụ cười. Giữ bình tĩnh quả nhiên cũng không khó lắm , thảo nào khi Luru Thiên Tước nói với cô anh làm ở phòng kinh doanh nét mặt có thể bình thản như không.

“Hai người này nói dối cũng không chịu bàn bạc với nhau”

Luru Thiên Tước vừa tắt điện thoại thì Bạch Tử Chí đã tìm tới nơi.

-Cậu đang giờ trò gì vậy? Bỏ tôi một mình , ngồi với em gái Hiểu Nặc quả thật là cân não mà.

-Cậu chỉ cần im lặng là được , hoặc tìm chuyện gì vui kể cho cô ấy nghe.

Bạch Tử Chí vò đầu bứt tóc.

-Còn nữa , cậu có điên không? Tự nhiên đưa chìa khóa nhà tôi cho em gái, lẽ

như em ấy biết tôi đồng lõa với cậu thì sẽ hận tôi đến chết.

Luru Thiên Tước chau mày nhìn thẳng bạn như đau khổ như khi ăn phải ớt

-Cậu động não một chút đi, có nhân viên văn phòng nào mới đi làm vài tháng liền mua được nhà riêng ba phòng ngủ chưa?

Ngẫm nghĩ thấy Luru Thiên Tước có lý thật Bạch Tử Chí đành chấp nhận bị lợi dụng. Anh ta nhớ đến nét mặt Mạch Hiểu Nặc không khỏi thương cảm

-Cậu định đến khi nào mới nói cho Hiểu Nặc?

-Chưa biết , nhưng không phải bây giờ. Lúc này Nặc Nặc không cần biết nhiều.

Bạch Tử Chí vỗ vỗ vai Luru Thiên Tước

-Chúng ta vào thôi

Đi được vài bước Luru Thiên Tước thoáng thấy bóng dáng Mạch Hiểu Nặc phía sau góc tường. Nếu thật sự là cô thì... Luru Thiên Tước ra hiệu cho Bạch Tử Chí im lặng, anh lặng lẽ đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nặc Nặc , Chờ Anh Một Thời Gian Nữa

Phía sau góc tường không có ai cả, Luru Thiên Tước thở phào. Bạch Tử Chí ngó nghiêng

-Sao thế?

-Không có gì, đi thôi.

Sau bữa ăn Luru Thiên Tước đưa cô ra trạm xe buýt, Mạch Hiểu Nặc vui vẻ vẫy tay chào anh. Luru Thiên Tước vội đặt một nụ hôn nhẹ lên cánh môi hồng của Mạch Hiểu Nặc. Anh xoa đầu cô

-Về đến nơi nhắn tin cho anh.

Mạch Hiểu Nặc khẽ đưa tay vuốt vuốt giữa hai đầu chân mày Luru Thiên Tước , anh mỉm cười nhìn cô.

-Nhóc con , em làm gì thế.

-Gần đây anh rất hay chau mày , nếu cứ như thế chẳng mấy chốc biến thành ông già cho xem.

Anh phì cười vòng tay ôm cô , có trời biết những đêm thức trắng đêm làm việc anh nhớ mùi hương , nhớ hơi ấm của cô biết nhường nào. Nhưng Luru Thiên Tước kìm nén lại tất cả , bây giờ anh còn quá nhiều việc để làm. Quá nhiều thứ phải đạt được , đến khi ấy. Dù việc có chất cao như núi anh cũng dành thời gian bên cô, Luru Thiên Tước tự hứa với lòng như thế.

Anh vòng tay qua người cô

-Nặc Nặc , chờ anh một thời gian nữa. Anh có rất , rất nhiều chuyện muốn kể với em

Mạch Hiểu Nặc không trả lời , cô không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Liệu có nên cho anh biết cô đã biết anh nói dối, rồi mắng anh một trận không? Hay bảo với anh rằng anh đang dần thay đổi? Luru Thiên Tước biết mình lỡ lời, sợ rằng Mạch Hiểu Nặc sẽ nghi ngờ , may sao lúc ấy xe đến.

-Xe đến rồi. Em lên đi.

-Em về nhé.

Mạch Hiểu Nặc ngồi trên xe vẫy tay chào anh, cô nhìn Luru Thiên Tước cười với mình mà thấy một nỗi buồn không tên dấy lên trong lòng. Nụ cười ảm áp khi trước của anh chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã thiếu ảm áp , trong ánh mắt nụ cười anh dành cho cô càng ngày càng hiện rõ nỗi áy náy như che giấu điều gì. Xe lăn bánh hình bóng anh khuất xa. Cũng như con người anh khiến Mạch Hiểu Nặc càng lúc càng thấy càng xa cách.

Chờ xe đi khuất Luru Thiên Tước mới yên tâm rời khỏi. Anh sang bên kia đường phía một chiếc Audi màu trắng đang đỗ. Luru Thiên Tước mở cửa ngồi vào ghế phụ , Bạch Tử Chí hai tay ôm vô lăng cười cợt

-Đôi trẻ thật nồng thắm, nếu nhớ đến thế sao không tiễn nàng về tận nhà?

Luru Thiên Tước thất dậy an toàn , anh lấy lại vẻ mặt lạnh như đá trong tủ lạnh nhìn Bạch Tử Chí

-Bớt nói nhảm đi , có cuộc họp nên mau về công ty. Còn nữa, tối nay cậu theo tôi về nhà ăn tối với ông già.

-Hừm? Sao tôi phải đi cùng?

-Nếu cậu muốn có án mạng trên bàn ăn thì để tôi đi một mình cũng được.

Bạch Tử Chí lắc đầu nhìn Luru Thiên Tước đang cố tranh thủ ngả người ra sau nhắm mắt một chút.

-Được, tôi đi là được chứ gì. Sợ cậu rồi.

Chiều hôm ấy , Bạch Tử Chí cùng Luru Thiên Tước đến Luru gia. Chiếc xe màu trắng dừng trước cửa một căn biệt thự rộng lớn xây theo kiến trúc Châu Âu. Trên dưới ánh đèn sáng choang, ánh đèn từ ngôi biệt thự hắt dài ra khoảng sân rộng phía trước.

Cả hai đến bên chiếc bàn ăn dài , đầu bàn không ai khác chính là Luru Trọng Khải cha của anh. Ngồi gần đó là một người phụ nữ dáng người đầy đặn, khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng , váy áo chỉnh chu đang nhìn hai người họ mỉm cười. Bạch Tử Chí tươi cười chào hỏi trước

-Chào hai bác , cháu lại đến làm phiền cả nhà rồi.

-Đến rồi thì mau đến đây cả nhà cùng dùng bữa tối.

Luru Thiên Tước chỉ gật đầu chào Luru Trọng Khải rồi ngồi xuống bàn ăn đối diện người phụ nữ kia.

Luru Trọng Khải nhìn bà ta căn dặn

-Gia Tuệ, em kêu người mang thức ăn lên đi.

Người tên Gia Tuệ nhìn anh cười tươi

-Thiên Tước , hôm nay biết cô về đi cho làm rất nhiều món ngon. Hai đứa phải ăn thật nhiều mới được.

-Cám ơn , nếu thế bọn con không khách sáo.

Luru Thiên Tước cười xã giao. Người phụ nữ giọng ngọt như đường này là Lâm Gia Tuệ mẹ kế của anh. Người phụ nữ tâm kế sâu xa từng bước leo từ chức thư ký rồi lọt chân vào nhà này , người anh nghi ngờ liên quan đến cái chết của mẹ Luru.

Luru Thiên Tước mang Bạch Tử Chí theo cuối cùng cũng có kết quả tốt , anh ta vui vẻ bắt chuyện cùng cha anh và Lâm Gia Tuệ rất vui vẻ. Nếu chỉ có mình Luru Thiên Tước chắc chắn không khí không được thế này.

Gần cuối bữa ăn Luru Trọng Khải buông đũa nhìn anh.

-Thiên Tước , mấy tháng qua biểu hiện của con rất tốt. Như lời hứa ban đầu ta sẽ chuyển một nửa cổ phần của ta sang tên con. Sau này nếu con cứ thế từng bước đi lên thì ta cũng yên tâm giao tập đoàn lại cho con.

Luru Thiên Tước nhìn sang Lâm Gia Tuệ , bà ta cười dịu dàng nhìn anh.

-Cám ơn cha , hay là chúng ta làm thêm một thỏa thuận nữa được không?

Lưu Trọng Khải neho neho mắt nhìn anh , Lưu Thiên Tước tiếp.

-Nếu trong ba năm , con làm doanh số của Hoàng Thiên tăng nhanh đột biến thì cha chỉ giữ lại mười phần trăm cổ phần trong tay cha, còn lại giao hết cho con.

Cha anh nhìn con trai bằng nét mặt hứng thú

-Còn nếu con không làm được?

-Nếu con không làm được con trả lại tất cả cổ phần trong tay mình cho cha.

Lưu Trọng Khải trầm tư một lúc , ông biết anh có tài năng trời phú trong việc làm ăn. Nhưng ngựa non háu đá, chỉ trong ba năm muốn thay da đổi thịt cho Hoàng Thiên là chuyện không khả năng hoàn thành nếu là ông ít nhất cũng năm năm. Còn giả như Lưu Thiên Tước thật sự làm được thì Lưu Trọng Khải ông có lẽ cũng nên nghỉ ngơi rồi.

-Được, thỏa thuận như vậy đi.

Lâm Gia Tuệ bảo người làm đến dọn bàn ăn rồi trách

-Thôi nào , ra phòng khách hãy nói. Hai cha con ngồi trên bàn ăn mà cứ nói chuyện công việc là thế nào.

-Chúng ta ra phòng khách nói tiếp.

Lưu Trọng Khải khoan khoái đứng dậy. Lưu Thiên Tước cùng Bạch Tử Chí nổi gót theo sau. Lâm Gia Tuệ nói với theo họ

-Em vào bếp lấy ít trái cây ra cho mọi người.

Nhưng mọi người vừa đi khỏi Lâm Gia Tuệ không xuống bếp , bà ta lên phòng khóa trái cửa gọi điện thoại. Người bên kia vừa nghe máy bà đã cuống cuồng.

-Làm thế nào đây, hôm nay lão già đó chuyển một nửa cổ phần sang cho thằng nhãi ấy rồi. Họ còn thỏa thuận nếu ba năm nó làm Hoàng Thiên tăng doanh thu thì ông ta lập tức chuyển hết cho nó chỉ giữ lại mười phần trăm.

-Cái gì? Sao thằng nhóc đó vừa về chưa đến nửa năm chủ tịch đã chia cổ phần, ông ta lú lẫn rồi hay sao?

Lâm Gia Tuệ xoa xoa trán ngồi xuống giường thở dài một hơi

-Lưu Thiên Tước trở về với điều kiện Trọng Khải phải chia cổ phần cho nó, ông ta bảo nếu làm tăng doanh thu ba chỉ nhánh lên mười phần trăm lập tức cho nó. Nhưng tôi chỉ nghĩ con cáo già đó muốn dùng mồi ngon dụ thằng con về, ai ngờ...

Người bên kia trầm ngâm một hồi rồi mới nói

-Bà yên tâm , trong ba năm muốn thay đổi Hoàng Thiên có là tôi hay Trọng Khải cũng không dám khẳng định là làm được. Thằng nhóc đó sẽ thất bại sớm thôi, nó tưởng kinh doanh giống đi chợ chắc. Trong thời gian đó tôi sẽ lên kế hoạch kéo cha con nó xuống.

Mặc dù cũng biết thế nhưng Lâm Gia Tuệ vẫn lo lắng không yên. Cả hai đều biết dù sớm hay muộn Lưu Trọng Khải cũng sẽ giao Hoàng Thiên Lại cho Lưu Thiên Tước , Lâm Gia Tuệ nghiêng rằng

-Lần trước mạnh tay một chút là tốt rồi , hay bây giờ chúng ta...

-Không được, tuyệt đối không được. Bây giờ Lưu Thiên Tước có chuyện gì lão cáo già kia sẽ nghi ngờ chúng ta, cứ để một thời gian nữa hãy tính.

Lâm Gia Tuệ nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, bà ta mở cửa thì giật bắn mình. Sau vài giây cố gắng cười gượng.

-Thiên Tước , con làm gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Anh Nhớ Em Đến Lú Lẫn Mất Rồi

- Tôi lên thư phòng lấy vài thứ cho cha.

Lưu Thiên Tước đứng ngay cửa, Lâm Gia Tuệ lo lắng không biết anh có nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi không. Quan sát thấy nét mặt anh vẫn bình thản như thường bà ta mới khẽ thở phào. Hóa ra anh chỉ đi ngang.

- Vậy đi xuống nhà trước nhé.

Lưu Thiên Tước gật đầu nhìn bóng Lâm Gia Tuệ khuất dần. Anh nhếch môi cười khinh bỉ, anh vô tình biết được là Lâm Gia Tuệ đang âm mưu với một người nữa.

Trên đường rời khỏi Lưu gia, nhìn nét mặt trầm ngâm của Lưu Thiên Tước, Bạch Tử Chí hỏi

- Khi này..., chuyện cháu gái Lâm Gia Tuệ cậu tính thế nào?

- Tôi đang suy nghĩ.

Bạch Tử Chí nóng lòng nhìn anh, nhưng Lưu Thiên Tước vẫn xem như không có gì, anh biết rõ mục đích ý định Lâm Gia Tuệ khi mai mối cháu bà ta cho anh.

- Tôi thấy cậu nên từ chối đi, nếu không em gái biết được thì rắc rối to.

Lưu Thiên Tước không đáp, anh nhìn ra cửa kính xe. Đúng thế, Mạch Hiểu Nặc chính là người anh phải bận tâm nhất, anh chỉ đơn giản muốn giữ cô bên mình. Không muốn cô gái đơn thuần đó biết những mặt trái xấu xa trong con người anh.

Từ hôm đó Mạch Hiểu Nặc chưa gặp lại anh, mặc dù ngày nào Lưu Thiên Tước cũng đều đặn gọi điện cho cô nhưng cũng chỉ vài phút anh lại cúp máy do bận việc.

Hôm nay nhận được kết quả trúng tuyển đại học Mạch Hiểu Nặc mừng như điên, cô muốn lập tức điện thoại báo cho anh biết. Nghĩ ngợi vài giây cô không gọi nữa mà thay quần áo đón xe đến thẳng thành phố A. Mạch Hiểu Nặc muốn trực tiếp nói với anh, ngoài ra lâu như thế không gặp anh cô nhớ Lưu Thiên Tước đến điên rồi.

Đang trên xe thì đúng lúc Lưu Thiên Tước gọi cho cô. Vì muốn cho anh bất ngờ nên Mạch Hiểu Nặc nén sự phấn khởi trong lòng vẫn nói chuyện như mọi ngày

- Em đang làm gì thế?

- Đang chuẩn bị đi gặp Á Dung, hôm nay bọn em có hẹn.

Giọng nói cô dịu dàng trong điện thoại cũng khiến Lưu Thiên Tước vui bất chợt, anh mỉm cười ngả lưng vào ghế.

- Đi với Á Dung ít thôi, anh có cảm giác cô ấy là tình địch của anh rồi.

Mạch Hiểu Nặc cười thành tiếng, giọng cô đắc ý.

- Đúng thế, nếu anh cứ lo làm việc không quan tâm em, em sẽ bỏ anh theo Á Dung luôn.

- Lập tức cho anh số điện thoại của Á Dung.

Mạch Hiểu Nặc thắc mắc vừa cười vừa hỏi

- Anh muốn làm gì?

Lưu Thiên Tước vờ nghiêm giọng. Anh tỏ vẻ sốt ruột

- Anh cho cô ấy vài bộ váy, yêu cầu cô ta tránh xa bạn gái anh ra.

Mạch Hiểu Nặc che miệng cười, nếu không phải đang trên xe cô đã cười thật sảng khoái. Lưu Thiên Tước cũng cười, anh đang mừng trọng nét mặt vui vẻ của Mạch Hiểu Nặc lúc này. Hình ảnh quen thuộc đó như hiện ngay trước mắt anh.

- Anh làm việc tới mức lúc nào rồi.

- Phải nói là anh nhớ em đến mức lúc nào mất rồi.

Lúc ấy cô đã phải cố gắng lắm mới không nói với anh rằng “Em đang đến gặp anh đây”. Mạch Hiểu Nặc rạng rỡ từ ánh mắt đến khóe môi. Cô cũng muốn nói cô nhớ anh nhưng hình như có tiếng gõ cửa, Lưu Thiên Tước nói với cô

- Nặc Nặc, anh gọi lại cho em sau nhé.

Chờ Mạch Hiểu Nặc gác máy rồi anh mới nhìn Bạch Từ Chí ung dung ngồi trước mặt.

-Quà gấp mặt cho Lâm Từ Yên đây.

Lưu Thiên Tước lấy áo khoác trên ghế đứng dậy định đi. Bạch Từ Chí liền mĩa mai

-Em gái thật đáng thương, quen lâu như thế cũng chưa nhận được món quà nào giá trị bằng một nửa món quà này.

Anh chau mày không nói gì rào bước bỏ đi. Món quà này ư? Thứ Lưu Thiên Tước anh muốn cho cô là hạnh phúc cả đời, thứ này chẳng là gì cả.

Mạch Hiểu Nặc không biết anh làm việc ở công ty nào, cũng không biết rành đường xá nơi đây nên cô bắt xe đến địa chỉ lần trước Lưu Thiên Tước đưa, cô biết đó là nhà Bạch Từ Chí.

MỘT ĐỜI YÊU EM

Biết đang giờ làm việc nhưng Mạch Hiểu Nặc vẫn lịch sự bấm chuông hai lần rồi mới tự mở cửa vào. Cô cẩn thận giấu giày của mình đi muốn dọa Bạch Từ Chí một trận. Ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ, Mạch Hiểu Nặc bắt đầu đi một vòng. Căn hộ khá đơn giản, nhưng có đầy đủ những vật dụng cần thiết, cô mở tủ, quả thật quần áo này không phải của Lưu Thiên Tước, anh thích mặc đồ đơn giản, tối màu.

Mạch Hiểu Nặc cười

“Chỉ có Bạch Từ Chí biến thái mới mặc quần áo màu mè thế này”

Đang nghĩ ngợi thì bên ngoài có tiếng mở cửa, gấp quá Mạch Hiểu Nặc chui luôn vào tủ đóng cửa lại.

-Vào đi, tôi nhớ đã mang đến công ty rồi kia mà sao bây giờ lại không thấy nhì.

Mạch Hiểu Nặc vừa định lao ra hù Bạch Từ Chí một phát mắt hết hồn vía thì cô nghe giọng nói quen thuộc.

-Nhanh một chút, trễ cuộc họp bây giờ.

-Đừng hời, cũng do cậu cứ nán nà ở lại với cái cô Lâm đó nên mới hết giờ đây này.

Mạch Hiểu Nặc nhìn qua kẽ hở, cô thấy Bạch Từ Chí đang vội vã lục tìm gì đó còn Lưu Thiên Tước ung dung ngồi trên ghế. Cô cũng không muốn rình rập nhưng Bạch Từ Chí cứ cố nói

-Cậu thật sự không từ chối sao?

Lưu Thiên Tước cười khẩy, ánh mắt anh tóe lên tia nham hiểm, Mạch Hiểu Nặc ngỡ ngàng bất động tại chỗ

-Lâm Gia Tuệ đã có lòng giao cháu gái bà ta cho tôi thì tôi gì không nhận.

-Cậu nghiêm túc đấy à? Còn em gái thì sao?

Lưu Thiên Tước trầm ngâm vài giây, Mạch Hiểu Nặc như muốn nín thở chờ đợi câu trả lời của anh

-Tôi có thể không nghiêm túc với cô ta, nhưng tôi nghiêm túc với kế hoạch của mình. Còn Nặc Nặc, tốt nhất bây giờ không thể để họ biết đến cô ấy.

Bạch Từ Chí đã tìm thấy tập giấy tờ, anh ta nhìn chăm chú bạn mình. Mới vài tháng ngắn ngủi Lưu Thiên Tước đã thay đổi quá nhiều. Bạch Từ Chí chỉ còn nhìn thấy một phần của Lưu Thiên Tước ngày trước khi anh ở cạnh Mạch Hiểu Nặc, còn lại đều là một vẻ mặt điềm tĩnh như không nhưng tâm tư thật khó nắm bắt.

-Sắp tới em gái sẽ lên đây học, cậu không sợ em ấy phát hiện ?

-Tôi sẽ không để cô ấy phát hiện, càng không để ai phát hiện ra cô ấy.

Bạch Từ Chí chau mày, cảm thấy thật sự không ổn. Anh ta biết Mạch Hiểu Nặc nhạy cảm vô cùng, chỉ có khả năng cô biết nhưng không nói chứ không có khả năng giấu được cô.

-Vì sao cậu muốn giấu em ấy đến thế? Tôi thấy không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu.

Lưu Thiên Tước đứng dậy, anh đút hai tay vào túi quần

-Cậu không hiểu đâu, tôi làm thế là vì...

Chưa nói hết câu chuông điện thoại của Lưu Thiên Tước reo vang, anh quay sang Bạch Từ Chí

-Đi thôi , chúng ta trễ mất.

Ra đến thang máy Bạch Từ Chí tò mò

-Khi này cậu định nói gì?

Lưu Thiên Tước thờ dài

- Vì Nặc Nặc là điểm yếu duy nhất của tôi, tuyệt đối không thể để ai biết.

Đến khi nghe tiếng cửa đóng lại không gian yên ắng Mạch Hiểu Nặc mới dám thở mạnh một chút. Hai chân cô tê rần, tim đập loạn trong ngực. Người vừa này là ai? Một người khác hay là Lưu Thiên Tước mà cô yêu?

Chắc chắn cô hoa mắt ù tai rồi, sao anh lại có thể thay đổi đến mức ấy. Mãi một lúc sau Mạch Hiểu Nặc mới mở tủ ra ngoài, cô lẳng lặng mang giày rồi khỏi căn hộ.

Trời đã về chiều, ánh mặt trời lặn vàng vọt chiếu vào khuôn mặt Mạch Hiểu Nặc , nghe tiếng còi xe inh ỏi co mới nhận ra mình đang trên xe về nhà.

Suốt cả chặn đường đầu Mạch Hiểu Nặc muốn nổi tung, lời nói cùng ánh mắt dịu dàng của Lưu Thiên Tước trộn lẫn ánh mắt lạnh nhạt và những lời anh nói khi ở nhà Bạch Từ Chí cứ thay nhau lặp đi lặp lại trong trí nhớ.

Về đến thị trấn, cô thất thần đến dưới tán cây sồi già quen thuộc. Mạch Hiểu Nặc muốn khóc nhưng hai hốc mắt cô khô rát. Không biết điện thoại đã chuông lần thứ mấy cô mới nhấn nút nghe

-Nặc Nặc, em đang ở đâu sao này giờ anh gọi không nghe máy?

Giọng Lưu Thiên Tước lo lắng , Mạch Hiểu Nặc muốn vờ như không có gì nhưng cổ họng cô không phát ra tiếng được. Lưu Thiên Tước càng hỏi dồn

-Em sao thế, Nặc Nặc mau trả lời anh.

Cô vẫn không nói được, nhưng ngược lại Mạch Hiểu Nặc cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng. Bên này Lưu Thiên Tước như muốn điên, anh cầm điện thoại đi qua đi lại nghe Mạch Hiểu Nặc nức nở. Anh hết kiên nhẫn quát

-Mạch Hiểu Nặc rốt cuộc là có chuyện gì với em rồi.

-Thiên Tước, em nhớ anh.

Lưu Thiên Tước sững người, tay anh nắm chặt áo khoác không nói được lời nào. Mạch Hiểu Nặc lại nghẹn ngào.

-Thiên Tước, em thật sự nhớ anh, rất rất nhớ anh...

Lòng ngực anh nhói đau, Lưu Thiên Tước đẩy cửa lao ra ngoài, Bạch Từ Chí vội đuổi theo.

-Cậu đi đâu thế? Còn cuộc họp tối nay thì sao?

-Hủy đi.

Anh vào thang máy bỏ mặc Bạch Từ Chí la hét phía sau, Lưu Thiên Tước bắt một chiếc taxi. Tiếng khóc của Mạch Hiểu Nặc vẫn vang trong điện thoại, Lưu Thiên Tước nhỏ giọng.

-Nặc Nặc , em ở yên đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mỗi Lần Em Khóc Anh Đều Rất Lo Sợ

Chưa nghe Mạch Hiểu Nặc trả lời thì điện thoại yên ắng hẳn, Lưu Thiên Tước gấp gấp gọi lại nhưng không liên lạc được. Lòng nóng như lửa đốt anh móc ví vài tờ tiền mệnh giá lớn cho người tài xế.

-Nhanh lên một chút.

Mạch Hiểu Nặc nhìn màn hình điện thoại tối đen do hết pin , cô không biết làm thế nào. Câu cuối cùng anh nói là gì Mạch Hiểu Nặc nghe không rõ, cô

ngắn người vòng tay ôm hai đầu gối ngồi tại chỗ, ánh mắt bất định nhìn xa xăm.

Không biết trôi qua bao lâu, đến khi Mạch Hiểu Nặc đứng dậy chân cô đã tê rần. Một tay vịn vào thân cây Mạch Hiểu Nặc cố đứng dậy, đứng chưa vững một lực mạnh kéo cả thân người cô về phía sau khiến Mạch Hiểu Nặc giật nảy mình. Cô suyết hết lên thì giọng anh trầm ấm bên tai

-Anh cũng nhớ em, nhớ em vô cùng.

Những giọt nước mắt tưởng chừng đã rơi hết nay lại tràn ra khỏi khóe mắt Mạch Hiểu Nặc , một lần nữa cô bật khóc trong vòng tay anh. Luru Thiên Tước chỉ lặng lẽ siết chặt cô , anh cảm thấy vai áo mình ướt đầm.

Bao nhiêu lời muốn nói nhưng giờ này Mạch Hiểu Nặc chỉ biết nghẹn ngào gọi tên anh.

-Thiên Tước ... Thiên Tước ...

Luru Thiên Tước không chần chừ hôn lên đôi môi nhỏ, nước mắt cô rơi xuống bờ môi hai người. Anh cuồng nhiệt, gấp gáp chiếm lấy từng hơi thở của cô, dường như chỉ như thế mới có thể lấp đầy sự nhớ mong cùng khoảng trống trong tim anh.

-Thiên Tước, em đỗ đại học rồi.

Anh mỉm cười ôm cô trong tay, hôn lên mái tóc mềm

-Chúc mừng em.

Mạch Hiểu Nặc muốn nói lại thôi, có lẽ cô đòi hỏi quá nhiều chăng? Mạch Hiểu Nặc cảm thấy chỉ cần trong tay anh thế này có lẽ đã quá đủ, cô có thể vờ như chưa từng nghe thấy gì, chưa từng thấy đôi mắt lóe lên tia âm hiểm nơi anh.

Cô quá yêu anh rồi, yêu đến tận cùng hơi thở. Đồng ý mất nhắm tai ngơ vờ như không biết Luru Thiên Tước đang dần thay đổi, đang dần xa cách tình yêu cô dành cho anh.

-Nhóc con, em bao nhiêu tuổi rồi mà chỉ vì nhớ anh liền khóc tu tu thế?

Luru Thiên Tước búng nhẹ trán cô, Mạch Hiểu Nặc nhăn mặt. Cô buống bình vẫn ôm chặt anh

-Anh bao nhiêu tuổi rồi chỉ vì nhớ em liền bỏ hết công việc chạy đến đây?

-Vì mỗi lần em khóc anh đều rất lo sợ.

Mạch Hiểu Nặc nhìn anh, đôi mắt Luru Thiên Tước dường như lưỡng lự điều gì.

-Tại sao?

Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, nói lời tận đáy lòng

-Anh lo lắng người làm em khóc lại là anh.

Cô nhìn anh, một nỗi mâu thuẫn tràn ngập đáy lòng. Liệu nên đợi đến khi Luru Thiên Tước tự động nói với cô hay Mạch Hiểu Nặc nên hỏi anh về những lời nói dối. Nếu mọi việc sáng tỏ thì cô có còn được ở bên anh.

-Thiên Tước , anh...

Lời nói chưa thành câu thì điện thoại Luru Thiên Tước đổ chuông, anh chau mày nhìn tên người gọi , cái tên Lâm Từ Yến đập vào mắt Mạch Hiểu Nặc , qua cuộc trò chuyện giữa anh và Bạch Từ Chí cô biết cô gái này cùng Luru Thiên Tước không phải chỉ là bạn bè bình thường.

Anh nhìn màn hình vài giây rồi nhấn nút tắt, Mạch Hiểu Nặc hỏi bằng quơ

-Ai thế?

-Đồng nghiệp thôi.

Trái tim nhỏ của Mạch Hiểu Nặc buốt giá mấy phần, anh nói dối cô.

-Khi này em định nói gì ?

Mạch Hiểu Nặc cười , cô xoa xoa bụng

-Em muốn nói anh có đói không, em đói rồi.

-Được, anh dẫn em đi ăn cơm.

Đi được vài bước điện thoại anh lại reo, nhìn sang tên Lâm Từ Yến lại hiện trên màn hình. Mạch Hiểu Nặc không chờ Luru Thiên Tước bấm nút tắt cô liền giật lấy điện thoại anh không do dự tắt nguồn.

Luru Thiên Tước trở mắt nhìn cô, trước giờ Mạch Hiểu Nặc luôn tôn trọng

quyền riêng tư của anh, nhất là cô chưa từng động đến điện thoại của Luru Thiên Tước. Cô liếc nhìn về mặt ghế ngang của anh

- Thế nào? Bây giờ em không thể động đến đồ của anh à?

- Được, tất nhiên được. Tất cả trên người anh đều là của em, em muốn động anh liền đứng yên không nhúc nhích.

- ...Anh càng lúc càng giống Bạch Từ Chí

Mạch Hiểu Nặc đỏ mặt tía tai tức giận bỏ đi, Luru Thiên Tước hớn hờ đuổi theo

- Nặc Nặc em muốn ăn gì?

Chào tạm biệt Mạch Hiểu Nặc anh lên taxi về lại thành phố A. Trên xe Luru Thiên Tước mở nguồn điện thoại. Anh điện cho thư ký, cùng Bạch Từ Chí. Cuộc họp bị hủy đột xuất, bao nhiêu công việc chưa giải quyết có thể đêm nay Luru Thiên Tước lại thức đêm để làm việc.

Vừa muốn chop nất tiếng chuông điện thoại lại reo. Luru Thiên Tước chau mày nhìn tên người gọi tới. Anh mở ta mắt nhìn màn hình hiện lên hai chữ “Đừng nghe”. Luru Thiên Tước tò mò bắt máy

- Thiên Tước, anh đang ở đâu? Sao cả buổi không thể gọi cho anh?

Nghe giọng Lâm Từ Yến the the Luru Thiên Tước muốn bật cười. Chiều này rõ ràng Mạch Hiểu Nặc bày ra. Anh cố nhịn cười trả lời qua loa cho có

- Điện thoại hết pin, anh đang bận có gì sẽ liên lạc cho em sau.

Tắt máy anh dựa người vào ghế cười tủm tỉm. Bác tài xế taxi nhìn anh cười theo

- Có việc gì vui sao?

- Không có gì, chỉ là bạn gái cháu ghen thôi cũng đáng yêu đến như thế thì phải làm sao.

- Con trai, lúc chưa cưới bác đây cũng nghĩ như cậu vậy.

Luru Thiên Tước xem như không nghe thấy, anh quyết định giữ vững lập trường của mình, bác tài xế lắc đầu tập trung lái xe.

Nửa tháng sau Mạch Hiểu Nặc đến thành phố A nhập học, cô quyết định không thuê nhà mà đến ở ký túc xá để giảm thiểu chi phí. Luru Thiên Tước muốn thuê cho cô một căn phòng nhỏ gần trường nhưng Mạch Hiểu Nặc từ chối, cô không muốn làm gánh nặng cho anh.

Cũng may Thẩm Á Dung cũng đỗ một trường đại học gần đó, hai người có thể thường xuyên gặp nhau tâm sự. Khi ổn định nơi ở Mạch Hiểu Nặc bắt đầu đi làm thêm. Cô quyết tâm không động đến tiền của mẹ và dương.

Cùng ở một thành phố nhưng Mạch Hiểu Nặc không phải ngày nào cũng gặp Luru Thiên Tước, anh càng lúc càng bận rộn. Nhưng hễ có thời gian anh lại đến quán cà phê Mạch Hiểu Nặc làm thêm, ngồi một chỗ nhìn cô làm việc.

Có lần đang làm việc, Mạch Hiểu Nặc đánh rơi một chiếc ly, ông chủ liền mắng cô vài ba câu. Khi về ra xe Luru Thiên Tước trầm ngâm một hồi không nói gì, Bạch Từ Chí thấy anh đang kiểm tra tài khoản ngân hàng liền hỏi

- Cậu làm gì thế? Chưa gì muốn viết di chúc rồi sao?

- Hôm nay Nặc Nặc làm rơi có một cái ly, lão già đó mắng cô ấy đến những ba câu.

Bạch Từ Chí trở mắt nhìn nét mặt âm ức có phần bức bối của bạn. Anh chau mày

- Thì sao?

- Cậu nói xem, tôi có nên mua lại cái quán đó luôn không?

Bạch Từ Chí cứng lưỡi đến những mấy chục giây mới lắc đầu nỏ máy xe không thèm chú ý đến Luru Thiên Tước nữa.

- Luru Thiên Tước, cậu điên quá rồi.

Một tuần sau Mạch Hiểu Nặc thấy quán có chủ mới, cũng không biết anh ta có thầm thương trộm nhớ gì cô không mà lại hào phóng tăng lương cho cô, không những thế thái độ với Mạch Hiểu Nặc cũng vô cùng khách sáo. Cô thắc mắc nói với anh

- Thiên Tước , anh xem liệu ông chủ mới của em có mắc chứng tự ngược hay là giàu đến mức ngớ ngẩn rồi?

Anh chỉ nghiêm mặt nhìn cô

-Nặc Nặc, đi làm không được nói xấu ông chủ.

-.....

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ọc Cách Làm Bà Xã Anh

Kỳ hạn ba năm nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn, nhưng mọi chuyện đều không diễn ra như kế hoạch của Luru Thiên Tước . Doanh thu hiện có tăng nhưng không như Luru Thiên Tước mong đợi, nếu cứ tiếp tục tình trạng này rất có thể anh sẽ thua. Ván cờ này nếu thua Luru Thiên Tước sẽ phải giao lại số cổ phần trong tay lại cho cha anh.

- Thiên Tước cậu định giải quyết chuyện công nhân ở nhà xưởng ngoại ô thành phố đòi tăng lương thế nào?

Bạch Tử Chí ngồi đối diện quan sát nét trầm tư trên mặt Luru Thiên Tước. Quả thật anh cũng đang suy nghĩ đến chuyện này, nhà xưởng ở khu vực anh quản lý bỗng dung bãi công đòi tăng lương. Doanh thu không như mong đợi đã đau đầu rồi, nay lại gặp phải tình trạng này. Bạch Tử Chí thở dài

-Đúng là xui xẻo, đang lúc cấp bách này tự nhiên đòi bãi công tăng lương.

Luru Thiên Tước cười khẩy.

- Tự nhiên? Trên đời có nhiều chuyện tự nhiên như thế sao?

Bạch Tử Chí ngồi thẳng người lên, hai mắt anh ta lóe sáng như tìm được người cùng chí hướng

-Đúng chứ? Cậu cũng nghĩ như tôi phải không?Việc bãi công lần này, cùng những sự cố như trộm cắp, chiến lược tiếp thị sản phẩm mới của các chi nhánh đều gặp khó khăn không phải là do cậu gặp vận xui.

Anh khẽ gật đầu, trên đời làm gì có vận xui nào mãi không dứt như vậy.

- Cậu có nghĩ là do ...

- Chuyện đó để sau, trước mắt cần giải quyết vụ đình công đã.

Bạch Tử Chí do dự một hồi, cả anh ta cùng Luru Thiên Tước đều chưa có kinh nghiệm xử lý những việc thế này.

- Cậu có cách?

Luru Thiên Tước xoa trán, đây liệu có phải là cách không anh cũng không biết. Nhưng hiện tại chỉ nghĩ ra mỗi cách này, coi như cược một ván lớn.

-Đuổi việc hết đi.

- Cái gì?

Bạch Tử Chí há hốc mồm, anh nhìn thẳng bạn với ánh mắt nghi hoặc. Trộm nghĩ có khi nào tên này do quá căng thẳng phát điên luôn rồi không.

- Có phải cậu ăn không được muốn đập đồ? Nếu không bám sát kế hoạch rất có thể sau ba năm không đạt được con số cậu mong đợi.

Luru Thiên Tước vươn vai đứng dậy, anh dựa vào cạnh bàn nhìn xuống dòng xe tấp nập phía dưới qua khung cửa sổ sát đất.

- Lương bổng cũng như chế độ quá tốt rồi, ai muốn nghỉ cứ cho nghỉ. Còn lại cứ làm việc như thường. Chúng ta sẽ thuê thêm công nhân bên ngoài.

Bạch Tử Chí mặt nhăn như ăn phải ớt, cái này mà gọi là cách sao?

- Cậu làm ơn nhớ lại dùm, xưởng ấy làm trang sức đó. Sản phẩm chúng ta đắt đỏ như thế, tình xảo như thế là vì đa số đều do nhân công lành nghề làm thủ công hơn một nửa phân đoạn rồi. Cậu trong nháy mắt tìm đâu ra nhiều người tay nghề cao như vậy?

Nghe giọng Bạch Tử Chí như muốn khóc sau một tràng diễn thuyết , Luru Thiên Tước xoay người lại cười

-Không những tìm được mà nếu thuận lợi có thể giúp tăng doanh số nữa kìa.

Luru Thiên Tước cười đắc ý, khiến Bạch Tử Chí chẳng hiểu đầu vào đâu.

Hôm nay Mạch Hiểu Nặc có hẹn cùng Thẩm Á Dung dạo phố. Vài ngày nữa là đến sinh nhật Luru Thiên Tước cô muốn cho anh một bất ngờ.

Dạo một vòng , Mạch Hiểu Nặc hài lòng mua một cái bóp da. Vừa nhìn cô liền cảm thấy rất thích hợp với anh. Cả hai tìm được một quán cà phê khá yên tĩnh, sau khi huyền thuyên hết chuyện trường lớp Thẩm Á Dung chỉ tay vào món quà hỏi Mạch Hiểu Nặc

-Sao cậu không mua cả vật hay thất lưng ấy, ý nghĩa biết bao nhiêu.

Mạch Hiểu Nặc cười

-Chỉ là tớ thấy rất thích hợp với anh ấy, không mua thì tiếc lắm.

Thẩm Á Dung suy nghĩ vài giây rồi quyết định nói ra suy nghĩ của mình

-Hiểu Nặc , Thiên Tước thật sự chỉ làm nhân viên văn phòng bình thường thôi sao?

Thấy Mạch Hiểu Nặc hơi trầm tư Thẩm Á Dung cười xòa

-Tờ chỉ thắc mắc thôi. Mỗi lần đến đón cậu, tớ để ý thấy từ đầu đến chân anh ta hình như toàn đồ đắt tiền. Đúng rồi, giống cửa hàng khi nãy chúng ta ghé vào ấy.

Mạch Hiểu Nặc cười thân nhiên, chính cô cũng thắc mắc khá lâu rồi. Cô biết anh không chỉ là nhân viên làm công ăn lương bình thường, nhưng cũng không biết Luru Thiên Tước đang làm gì. Cô trấn an Thẩm Á Dung

-Có lẽ do công việc thôi, anh ấy làm ở tập đoàn lớn không thể ăn mặc quá xuề xòa được.

Cảm thấy Mạch Hiểu Nặc giải thích cũng có lý, Thẩm Á Dung gật gật đầu. Cô

cười gian xảo

-Đã nói thì cũng phải nhắc cậu, Thiên Tước của cậu ngày càng đẹp trai, càng hấp dẫn. Như miếng thịt béo, cậu giữ cho cẩn thận không khéo mất rồi lại đến khóc với tớ.

Cô cười. Đối với Mạch Hiểu Nặc hình ảnh chàng trai áo sơ mi quần jean, giày thể thao lấm bẩn , ánh mắt ám áp lần đầu gặp mặt, hay những lúc anh chờ cô dưới tán cây trước cổng trường mặc kệ cơn gió thổi tung những sợi tóc ngắn, nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy cô mới là đẹp đẽ nhất, là chân thực nhất. Hình ảnh ấy rõ nét đến mức Luru Thiên Tước hiện tại chỉ như một bóng mờ xa lạ.

Mạch Hiểu Nặc cố gạt bỏ những buâng khuâng trong lòng, cô tự nhủ chỉ cần hết lòng với tình yêu hiện tại , chỉ cần được ở bên anh là được.

Cô muốn tự tay làm bữa cơm sinh nhật cho anh, cô đoán chắc quá bận rộn mà Luru Thiên Tước đã quên mất sinh nhật của anh rồi.

Mạch Hiểu Nặc chần chờ một chút rồi quyết định gọi cho Luru Thiên Tước, vì biết căn hộ nhỏ không phải của anh nên cô muốn chắc rằng hôm nay sau giờ làm Luru Thiên Tước sẽ đến.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu anh mới trả lời

-Nặc Nặc , anh đang làm việc.

Giọng nói anh khá mệt mỏi, Mạch Hiểu Nặc lo lắng hỏi dồn

-Anh không khỏe sao, có phải đêm qua anh lại thức cả đêm không ngủ không?

Luru Thiên Tước xoa xoa trán, anh nhìn về phía phòng họp , mọi người đang thảo luận về phương án anh đề ra. Anh cố không để Mạch Hiểu Nặc biết sự mệt mỏi qua giọng nói

-Anh rất khỏe, ngủ cũng đủ giấc nữa. Em đừng lo lắng, em đang làm gì thế?

Mạch Hiểu Nặc thở ra một hơi, cô háo hức

-Em đang ở siêu thị mua thức ăn. Thiên Tước hôm nay anh về sớm nhé, em sẽ ghé nhà nấu cơm chờ anh về.

Luru Thiên Tước mỉm cười, giọng nói vui tươi của Mạch Hiểu Nặc khiến anh cảm giác nơi mình đang đứng là một giấc mộng. Thế giới bên kia điện thoại, bên cạnh cô mới là cuộc sống anh mong mỏi.

-Được, anh thấy em bắt đầu học tập dần từ bây giờ là được rồi.

-Học gì ?

Anh cười, nét mặt bớt phần nào căng thẳng.

-Học cách làm bà xã anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thì Ra Đây Mới Gọi Là Đau Lòng

Mạch Hiểu Nặc hai má ửng hồng, cô không biết đáp lời anh thế nào liền chuyển đề tài rồi nhanh chóng gác máy.

-Vậy hẹn gặp anh tối nay. Anh trở lại làm việc nhé, em phải mua thêm rau.

Tiếng tút dài vang lên liền sau đó khiến anh không nhìn được khẽ cười. Luru Thiên Tước thầm công nhận một câu “em chờ anh về” của cô quả nhiên công hiệu hơn mười chai nước tăng lực.

Luru Thiên Tước quay lại phòng họp, ánh mắt dịu dàng cùng giọng nói ảm áp nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại sự điềm tĩnh cùng ánh nhìn khó đoán.

Sau cuộc họp mặt trời cũng đã lặn từ lâu. Bạch Tử Chí vờn vai một mối muốn về nghỉ sớm một hôm, nhưng anh ta chưa kịp chuẩn êm thì Luru Thiên

Tước đã cản dạn

-Hôm nay trễ một chút cậu hãy về nhà, không về càng tốt.

Bạch Tử Chí nhăn nhó, tên Luru Thiên Tước này càng ngày càng không xem người bạn như anh ra gì mà.

-Cho tôi lý do vì sao có nhà không được về?

-Nặc Nặc đang ở đó. Cô ấy nấu ăn chờ tôi về.

Nét mặt Luru Thiên Tước thản nhiên nhưng Bạch Tử Chí biết rõ trong lòng thằng bạn đang sượng muốn chết đi. Muốn chọc Luru Thiên Tước vài câu nhưng Bạch Tử Chí vô tình lướt mắt qua lịch để bàn, anh ta chỉ cười cười không nói.

Luru Thiên Tước cố gắng mãi vẫn không tập trung được vào công việc. Sau hai tiếng vật lộn với đồng giấy tờ anh quyết định bỏ cuộc, vừa mặc áo khoát vào thì có tiếng gõ cửa. Một cô gái ăn mặc khá thời trang, mặt được trang điểm kỹ lưỡng. Mùi nước hoa hơi nồng xộc vào mũi khiến Luru Thiên Tước.

Một đời yêu em -ann

-Thiên Tước, may quá em cứ sợ anh về rồi.

Lâm Từ Yên thờ phào bước đến, Luru Thiên Tước dẫn cô ta ra xa bàn làm việc đến chiếc bàn tiếp khách gần đó. Anh không muốn ai đến gần nơi anh làm việc, nhất là khi người đó là Lâm Từ Yên.

-Em đến không báo trước có việc gì sao?

Lâm Từ Yên nũng nịu.

-Có việc gì mới đến tìm anh được à?

Luru Thiên Tước cười. Lâm Từ Yên cũng đang vội, cô ta nói ngay.

-Thật ra cũng có chút chuyện. Em phải đến một buổi tiệc sinh nhật thay cha, nhưng ở cũng là đến bàn việc làm ăn chán chết đi được. Nếu anh đi cùng em thì tốt quá rồi.

Anh nhớ đến giọng nói vui vẻ của Mạch Hiểu Nặc, chỉ muốn mau chóng về gặp cô. Anh lịch sự muốn từ chối.

-Có lẽ anh...

Lâm Từ Yến không để anh nói hết câu, cô ta cười thích thú.

-Đừng vội từ chối, bữa tiệc này anh đi có lợi nhiều hơn anh tưởng thì sao?

Anh khó hiểu nhìn người trước mặt, qua tiếp xúc nhiều lần Luru Thiên Tước nhận thấy Lâm Từ Yến thật ra chẳng biết tí gì về kinh doanh. Lâm Gia Tuệ gửi gắm cô cháu này cho anh chắc chắn nhằm mục đích muốn dùng cô ta thu thập ít thông tin của anh.

-Bữa tiệc hôm nay có vài nhà phân phối lớn, cùng đại diện các nhãn hàng thời trang, quan chức, ngay đến ông chủ những công ty vừa mới thành lập cũng có. Sau này biết đâu giúp ích được cho anh.

Lâm Từ Yến tự tin vào dung mạo của mình, nghĩ rằng có thể sớm dắt mũi Luru Thiên Tước. Lúc đầu là vì giúp Lâm Gia Tuệ, sau khi gặp anh rồi là vì chính cô ta. Vì tự cho mình thông minh, đôi khi chính Lâm Từ Yến bị Luru Thiên Tước lợi dụng mà không nhận ra.

Lần này cũng vậy, chỉ vì muốn cho mọi người ngưỡng mộ Lâm Từ Yến nhất quyết kéo Luru Thiên Tước đi cùng. Nhưng cô ta không biết, vô tình bữa tiệc này nếu tốt đẹp có thể mang đến cho Luru Thiên Tước lợi ích không nhỏ.

Luru Thiên Tước giả vờ suy ngẫm vài giây, cuối cùng anh làm bộ dạng đầu hàng.

-Em có lòng nghĩ cho anh như thế, buổi tiệc này không đi không được rồi.

Lâm Từ Yến cười đắc ý. Cô ta vội kéo Luru Thiên Tước khỏi ghế.

-Thế thì nhanh lên, không kịp về nhà nữa chúng ta đi mua lễ phục cho anh.

Chiếc Audi trắng đỗ trước cửa một khách sạn lớn. Lâm Từ Yến đang chăm chú chỉnh trang lớp phấn son trên mặt. Luru Thiên Tước ngồi trong xe do dự nhìn vào màn hình điện thoại. Cuối cùng anh quyết định nhắn tin cho Mạch Hiểu Nặc, anh sợ nghe thấy cô mỉm cười nói “không sao” nhưng nỗi thất vọng không giấu được qua giọng nói.

Trong khi đó, Mạch Hiểu Nặc chuẩn bị xong bữa tối mới phát hiện chưa có bánh kem. Từ cửa hàng bánh đi ra Mạch Hiểu Nặc thở phào, cô vui vẻ nhìn hộp bánh trong tay, ngay lúc ấy điện thoại có tin nhắn.

“Xin lỗi Nặc Nặc, anh phải ở lại công ty vì có một cuộc họp quan trọng không

về ăn tối cùng em được. Em nhất định phải ăn cơm rồi mới được về ký túc xá, anh sẽ gọi cho em khi về nhà”

Cô thở dài, quả nhiên Luru Thiên Tước quên hôm nay là sinh nhật của anh. Đang nghĩ xem có nên gọi cho anh hay cứ về nhà chờ thì Mạch Hiểu Nặc nhận ra một bóng hình quen thuộc.

Bên kia đường trước một khách sạn xa hoa, Luru Thiên Tước chỉnh tề, lịch lãm. Anh mở cửa xe, cô gái trong xe váy áo xinh đẹp, trên môi nở nụ cười tươi khoát tay anh rồi cả hai cùng vào trong.

Mạch Hiểu Nặc thất thần chôn chân tại chỗ, tay siết chặt điện thoại. Chỉ cách một con đường nhưng thế giới hai người họ bước vào quá xa vời vợi. Trong khoảnh khắc ấy cô tưởng mình sẽ nổi giận, sẽ uất nghẹn không ngại ngần chạy đến chất vấn Luru Thiên Tước. Nhưng không, chính cô cũng ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của mình. Chỉ là Mạch Hiểu Nặc không thể nào rời mắt khỏi bóng lưng đang khuất dần của anh.

Cách đó không xa một người giao hàng chạy xe máy lên cả vỉa hè, bấm còi inh ỏi. Nhưng Mạch Hiểu Nặc không nghe thấy, đến khi cả người cô bị một lực mạnh va vào ngã nhào xuống đường cô mới dời ánh nhìn khỏi cửa khách sạn.

Người giao hàng hốt hoảng.

-Xin lỗi cô, tôi vội quá. Cô ơi? Cô không bị thương chứ? Có cần đến bệnh viện không?

Mạch Hiểu Nặc chẳng bận tâm. Cô tự mình đứng dậy nhặt lại hộp bánh dưới đất, không nói lời nào cứ thế bỏ đi.

Mạch Hiểu Nặc không nhớ rõ làm thế nào cô về đến nơi. Ngồi vào bàn ăn nhìn thành quả nấu nướng của mình một ngày cô tự hỏi lòng cảm giác hiện tại của mình là gì. Tức giận ư? Không, cô không có cảm giác đó. Buồn? Nếu buồn sao một giọt nước mắt cũng không rơi nổi?

Ghét anh? Không, cô chưa và có lẽ sẽ không thể ghét Luru Thiên Tước. Cô biết rõ bản thân yêu anh, dùng hết nhiệt tình và dũng khí để yêu anh. Nếu có một ngày cô rời xa anh thì đó là hận.

Mạch Hiểu Nặc lấy bánh sinh nhật từ trong hộp ra. Nhưng nó đã chẳng còn hình dạng gì. Cô cười chua xót, thì ra đây mới gọi là đau lòng. Nếu người bước xuống từ chiếc xe sang trọng ấy là chàng trai bình dị với nụ cười tươi cùng ánh mắt ấm áp, thì Mạch Hiểu Nặc cô đã lao đến òa khóc trước mặt anh. Cô biết Luru Thiên Tước khi ấy sẽ dễ dàng cô, nói rằng tất cả là hiểu lầm.

Luru Thiên Tước mà cô thấy khoát lên mình bộ vest đắt tiền, nhìn chỉnh tề và lịch lãm, nhưng về mặt chỉ có sự trầm tĩnh, lạnh lẽo như tuyết giữa trời đông, sánh bước cùng cô gái xa lạ. Mạch Hiểu Nặc đau lòng nhận ra, anh dần dần đã không còn là Thiên Tước của cô.

Chương 32: Đừng Để Anh Yêu Em Nhiều Thêm Nữa

Hơn mười giờ đêm Bạch Từ Chí mới dám về, lo Mạch Hiểu Nặc cùng Lưu Thiên Tước vẫn còn ở nhà Bạch Từ Chí len lén không dám phát ra tiếng động, nhẹ tay mở cửa. Bạch Từ Chí thầm than, quả thật không nổi khổ nào như nổi khổ này mà.

Lấp ló nhìn vào Bạch Từ Chí ngạc nhiên thấy cảnh tượng khác xa suy nghĩ của mình. Anh ta chạy thật xa khỏi cửa nhà mới vội lời điện thoại gọi cho Lưu Thiên Tước. Vừa kết nối được Bạch Từ Chí cố không hét lên.

-Cậu đang chui rúc ở cái xó xỉnh nào thế hả?

Lưu Thiên Tước cười, anh nghĩ có lẽ Bạch Từ Chí tức giận vì vẫn lang thang đầu đó bên ngoài.

-Cậu đang ở đâu tôi đến đón, có chuyện muốn kể với cậu. Lúc chiều tôi cùng Lâm Từ Yên đến một buổi tiệc...

Lần này Bạch Từ Chí hét lên thật.

-Cùng Lâm Từ Yên? Cậu đang làm cái quái gì vậy, đáng lẽ cậu phải ở nhà mừng sinh nhật cùng Hiểu Nặc mới phải chứ.

Lưu Thiên Tước ngẩn người, anh giật mình nhớ đến giọng nói vui vẻ của cô, nhớ đến khi cô hào hứng nói sẽ đợi anh về. Cuối cùng nhớ đến tin nhắn anh đã gửi. Lưu Thiên Tước dừng xe bên đường kiểm tra điện thoại, không có tin nhắn nào của cô.

-Này, cậu có đang nghe không thế?

-Bây giờ tôi đi tìm Nặc Nặc.

Bạch Từ Chí lo Lưu Thiên Tước tắt máy ngang nên nói luôn một tràng.

-Khỏi tìm đâu xa, cô ấy cắt công chuẩn bị một đồng thức ăn, có lòng chờ cậu, chờ mãi ngủ luôn trên bàn ăn rồi kia kìa.

Lưu Thiên Tước tắt điện thoại, chiếc xe lao nhanh trên đường. Anh cảm giác lồng ngực nghẹn ứ, nhịp tim cũng dồn dập. Như đứa trẻ có lỗi, muốn lập tức thấy cô nhưng lại lo sợ mong lung trước lỗi lầm của mình.

Về đến nơi anh thấy Bạch Từ Chí mặt mũi đăm đăm đứng trước nhà như thần giữ cửa, Lưu Thiên Tước không nói gì nhẹ mở cửa vào nhà. Mạch Hiểu Nặc đang ngủ say, Lưu Thiên Tước cố gắng bước thật nhẹ đến gần, trên bàn bày đầy thức ăn đã nguội lạnh cùng cái bánh kem méo mó, tất cả đều còn nguyên chứng tỏ cô cũng chưa ăn gì.

Anh đứng im chăm chú quan sát gương mặt nhỏ đang say giấc. Vô tình Lưu Thiên Tước thấy bàn tay cô chần chịt vết xước nhỏ. Anh hốt hoảng cúi xuống quan sát một lượt cả người Mạch Hiểu Nặc, chân Mạch Hiểu Nặc cũng xây xát.

Lưu Thiên Tước nhủ thầm nhìn đến chiếc bánh, hộp bánh kê bên cũng không khá gì hơn. Anh nhớ đối diện khách sạn hôm nay cũng có một cửa hàng bánh ngọt, nhìn rõ dòng địa chỉ tâm trí Lưu Thiên Tước càng lo sợ.

Anh đưa tay nhẹ vén một lọn tóc rơi bên má cô, Mạch Hiểu Nặc mở mắt mở mắt. Thấy anh cô ngồi thẳng người, Lưu Thiên Tước lo lắng nhìn cô. Có thể Mạch Hiểu Nặc đã biết anh nói dối cô đi cùng Lâm Từ Yên, cô sẽ mắng anh hay im lặng rời xa anh đây.

-Thiên Tước, sinh nhật vui vẻ.

Không như Lưu Thiên Tước nghĩ, Mạch Hiểu Nặc chỉ mỉm cười chúc mừng

sinh nhật. Anh thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại không cách nào vui vẻ. Một tay xoa đầu cô, anh dịu giọng.

-Nặc Nặc, thật xin lỗi em. Anh không nhớ hôm nay là sinh nhật.

Cô lắc đầu, nhìn nét áy náy trong mắt anh Mạch Hiểu Nặc an ủi.

-Không có gì, chẳng phải cuối cùng anh cũng về rồi sao.

Lưu Thiên Tước không biết làm thế nào, phải chi cô cứ giận dỗi anh còn có thể dỗ dành, nhưng hết lần này đến lần khác cô cũng chỉ âm thầm ở phía sau lo lắng, âm thầm chờ đợi không than vãn một lời. Cứ thế này anh sẽ phải bận tâm, phải yêu thương cô đến không thể kiểm soát được mắt.

Anh nửa quỳ nửa ngồi nắm chặt hai bàn tay Mạch Hiểu Nặc, chính Luru Thiên Tước cũng không nhận ra giọng nói cùng ánh mắt anh dịu dàng đến nhường nào.

-Em làm sao thế?

-Lúc đi mua bánh bị ngã, làm hư luôn bánh sinh nhật của anh.

Mạch Hiểu Nặc cười, Luru Thiên Tước không hiểu tại sao nụ cười của cô hôm nay lại chua xót, cô đơn lạ thường, khiến Luru Thiên Tước mang cảm giác đau đớn, cô ở đây nhưng sao anh vẫn không khỏi nhớ nhung.

Luru Thiên Tước vòng tay kéo Mạch Hiểu Nặc khỏi ghế. Anh siết chặt tay như muốn khắc sâu cô vào người.

-Nặc Nặc, xin em. Đừng để anh yêu em nhiều thêm nữa, bây giờ chỉ cần em chau mày một chút cũng làm loạn suy nghĩ trong anh.

Mạch Hiểu Nặc hít thở khó khăn, cô giả vờ như không biết gì chỉ để níu giữ vòng tay này. Cô của hiện tại không đủ can đảm từ bỏ anh, trong tình yêu này từ đầu Mạch Hiểu Nặc cô đã là người thua cuộc, một màn ẩm ướt đọng đầy trong khóe mắt.

-Thiên Tước, từ lâu em đã yêu anh nhiều như thế rồi.

Luru Thiên Tước chưa bao giờ cảm thấy như lúc này, anh hạnh phúc lẫn lo sợ. Anh quyến luyến, thương mến tận cùng từ những ký ức nhỏ nhất có cô ở đây. Luru Thiên Tước bất ngờ hôn cô, anh muốn giữ lấy từng hơi thở của Mạch Hiểu Nặc.

Lần đầu tiên nụ hôn của họ lại xót xa đến vậy, có cả mùi vị nước mắt của cô. Hơn cả, Mạch Hiểu Nặc nhận biết rất rõ, một mùi nước hoa xa lạ trên người anh.

-Nặc Nặc đừng khóc.

Anh hôn lên khóe mắt cô, Mạch Hiểu Nặc áp một bàn tay lên má Luru Thiên Tước.

-Em nhận ra. Yêu anh, khi hạnh phúc thực sự rất ngọt ngào, lúc khổ đau thì cũng vẫn ngọt ngào.

Luru Thiên Tước lặng người, có thể nào Mạch Hiểu Nặc đã biết được gì đó. Nhưng cô âm thầm chịu đựng, một câu cũng không hỏi, một lời trách móc cũng không.

Đêm ấy đã trễ Mạch Hiểu Nặc phải ngủ lại. Trước khi cô chìm vào giấc ngủ Luru Thiên Tước ngồi bên cạnh, anh nắm tay cô đưa lên môi, ánh nhìn kiên định.

-Nặc Nặc, cho dù xảy ra chuyện gì đi cũng đừng bận tâm. Em chỉ cần yêu anh là được.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nặc Nặc, Em Không Ghen Sao?

Mạch Hiểu Nặc không đáp, hơn ai hết cô cũng muốn như thế nhưng không làm được. Cô có thể im lặng vờ như không hay không biết nhưng tuyệt đối không thể không bận tâm đến những việc liên quan đến Luru Thiên Tước.

Đêm ấy sau khi Mạch Hiểu Nặc ngủ say Luru Thiên Tước lẳng lặng ăn hết tất cả thức ăn còn lại sau bữa tối, rồi ngắm nhìn món quà nhỏ cô tặng, vui buồn, lo lắng lẫn lộn.

Sau hôm sinh nhật Luru Thiên Tước, Mạch Hiểu Nặc hạn chế liên lạc với anh. Đôi khi cô mệt mỏi đẩy điện thoại ra xa để không gọi cho anh, kiềm chế nỗi nhớ mong, Mạch Hiểu Nặc cần chút thời gian để bình ổn lại tâm trạng. Cô cũng muốn cho anh thời gian để thực hiện những gì anh đang theo đuổi. Nhưng Mạch Hiểu Nặc không ngờ, tình cảm đơn thuần của cô lại một lần nữa xáo trộn.

Ở trường đại học, nơi tập hợp tất cả những sinh viên từ khắp mọi nơi thì việc gặp được đồng hương như được thấy người nhà. Huống hồ còn gặp chính bạn cấp ba của mình. Mạch Hiểu Nặc và Trần Chí Kiệt cũng thế, lần đầu nhận ra dáng Mạch Hiểu Nặc, Trần Trí Kiệt reo tên cô giữa sân khiến bao người chú ý khiến Mạch Hiểu Nặc hai tai nóng bừng.

Trần Chí Kiệt là bạn cùng lớp hồi cấp ba của cô. Anh ta trông khá thư sinh, đáng người cũng không cao lớn cho lắm, chỉ cao hơn Mạch Hiểu Nặc nửa cái đầu. Nhưng bù lại vẻ điển trai non nớt của khuôn mặt cũng thu hút nhiều sự chú ý của bọn con gái.

Ấn tượng của Mạch Hiểu Nặc về Trần Chí Kiệt chỉ như thế nhưng với anh ta, cô lớp trưởng nghiêm nghị, có chút hơi khép kín nhiều lần đã thu hút ánh nhìn của Trần Chí Kiệt.

Cuối tuần, Trần Chí Kiệt mất mảy mảy đến cầu cứu Mạch Hiểu Nặc. Anh ta làm phục vụ bán thời gian cho một nhà hàng khá lớn trong trung tâm thành phố, hôm nay có tiệc lại thiếu người nghiêm trọng đành đến nhờ Mạch Hiểu Nặc làm giúp một hôm.

Mạch Hiểu Nặc nhanh chóng làm quen với công việc, những người ở đến đây không giàu thì cũng sang nên đòi hỏi thái độ phục vụ cũng hết sức chu đáo. Đến giữa buổi tiệc Mạch Hiểu Nặc đang bung khay rượu thì nhận thấy không khí có chút khác lạ, các cô gái trẻ đều hướng ánh nhìn ngưỡng mộ ra phía cửa. Cô tò mò đưa mắt nhìn theo, Mạch Hiểu Nặc bất ngờ thấy Lưu Thiên Tước trong bộ vest đen lịch lãm vừa vào vừa bắt tay chào người quen. Cô mỉm cười nhìn anh, thì ra bộ dạng Lưu Thiên Tước trong công việc là như thế này.

Anh tiến về phía Mạch Hiểu Nặc đang đứng. Nhưng khi nhận ra cô bước chân Lưu Thiên Tước hơi khựng lại, nhưng rồi anh cũng tiếp tục tiến bước. Mạch Hiểu Nặc tươi cười.

- Thiên...

- Thiên Tước, anh đến trễ thế?

Mạch Hiểu Nặc chưa dứt câu thì phía sau một bóng dáng lả lướt tiến đến khoát tay Lưu Thiên Tước, cô mơ hồ nhận ra đây cũng là cô gái sánh bước cùng anh hôm nọ. Lưu Thiên Tước cười xã giao, anh vô thức gỡ tay Lâm Từ Yến khỏi tay mình.

- Anh có cuộc họp.

- Đi thôi, mọi người chờ anh này giờ.

Lâm Từ Yến lôi Lưu Thiên Tước đi, Mạch Hiểu Nặc sững sờ. Chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô? Không thể, khoảng cách giữa họ chưa đến mười bước chân kia mà. Cô không làm chủ được bản thân, vô tình bước lên nấc lấy cánh tay anh. Lưu Thiên Tước cùng cô gái bên cạnh quay lại, cô ta nhìn Mạch Hiểu Nặc khó hiểu, hành động đường đột của cô phục vụ cũng thu hút không ít ánh nhìn của người xung quanh.

Lưu Thiên Tước không nói gì, anh cảm nhận được bàn tay siết lấy tay anh đang run rẩy.

- Có chuyện gì sao?

Lâm Gia Tuệ đến gần, bà ta chăm chú quan sát Lưu Thiên Tước, nhận ra anh vẫn điềm tĩnh như bình thường Lâm Gia Tuệ chuyển sự chú ý sang Mạch Hiểu Nặc. Cô mỉm cười.

- Xin hỏi, anh có muốn dùng chút rượu không?

- Cảm ơn.

Lưu Thiên Tước nhận lấy ly rượu trong tay cô, rồi theo Lâm Từ Yến bỏ đi. Thái độ hồ hững của anh cũng đập tan ánh nhìn tò mò của đám đông. Mạch Hiểu Nặc một lần nữa từ phía sau nhìn theo bóng lưng Lưu Thiên Tước xa dần. Cô đau đớn tự hỏi liệu mình có đang là gánh nặng cản bước tiến của anh?

Lâm Gia Tuệ nhìn thấu nỗi buồn trong mắt Mạch Hiểu Nặc, bà ta lại gần nhìn rõ cô hơn.

- Cô tên là gì?

Mạch Hiểu Nặc hoàn hồn nhìn người bên cạnh, cô ấp úng chưa kịp trả lời thì Trần Chí Kiệt đã đến bên cạnh giải vây.

- Thật xin lỗi quý khách, cô ấy mới đến hôm nay nên còn nhiều thiếu sót. Còn không xin lỗi?

- Tôi xin lỗi.

May sao lúc ấy có người đến nói chào Lâm Gia Tuệ, Trần Trí Kiệt liền nhanh chân lôi Mạch Hiểu Nặc rời khỏi. Anh ta đưa cô vào phòng nghỉ cho nhân viên, cửa vừa đóng Trần Trí Kiệt thở phào.

- Hiểu Nặc, cậu làm sao thế? Khi không lại khiếm nhã với khách?

Trần Trí Kiệt tròn mắt nhìn Mạch Hiểu Nặc, không biết do những lời anh ta mắng hay do quá căng thẳng mà cô đang khóc. Mạch Hiểu Nặc trong trí nhớ của Trần Trí Kiệt chưa từng có nét mặt này, anh ta ngồi xuống bên cạnh cô.

- Tôi không có ý mắng cậu đâu.

Mạch Hiểu Nặc không đáp, cô chỉ đơn giản khóc vì buồn. Buồn cho Lưu Thiên Tước, anh sánh bước bên cô gái khác với gương mặt lạnh nhạt, trong nét cười không một chút chân thành. Buồn cho tình yêu cô vun xới bấy lâu, nhưng Mạch Hiểu Nặc càng buồn hơn vì cho đến khi anh sánh bước cùng cô gái khác lướt qua cô như hai người xa lạ thì Mạch Hiểu Nặc cô không hiểu sao vẫn không một chút hối hận vì đã yêu anh.

- Đừng lo, tôi không khóc vì cậu, tôi khóc vì một người khác.

Trần Trí Kiệt nhìn nét đượm buồn trong mắt Mạch Hiểu Nặc, một suy nghĩ nhen nhóm trong lòng, nếu có một người con gái như Mạch Hiểu Nặc vì anh ta mà rơi nước mắt thì sẽ thế nào?

Lưu Thiên Tước nhìn xuống cửa sổ sát đất, dáng Mạch Hiểu Nặc rào bước trên đường mỏng manh mà cô đơn. Anh nắm chặt ly rượu Mạch Hiểu Nặc đưa, uống một hơi cạn sạch. Có lẽ trong cuộc đời mình, đây là ly rượu đáng nhất mà Lưu Thiên Tước từng uống.

Đã gần nửa đêm, Mạch Hiểu Nặc trần trố không sao chợp mắt. Nửa tiếng trước Lưu Thiên Tước nhắn tin, nói anh đợi cô dưới ký túc xá. Mạch Hiểu Nặc không trả lời, cô muốn một lần bỏ mặc Lưu Thiên Tước, nhưng không thể.

Mạch Hiểu Nặc khoác vội áo vội vã chạy xuống sân, trong ánh đèn vàng vọt Lưu Thiên Tước tựa người vào xe, không biết anh đã nhìn chăm chăm lên cửa sổ phòng cô từ khi nào.

- Đáng lẽ không thấy em trả lời anh phải về đi chứ.

Mạch Hiểu Nặc trách, ở khoảng cách gần cô ngửi thấy mùi rượu từ người anh, đêm nay Lưu Thiên Tước uống hơi nhiều. Không say nhưng cũng đủ khiến anh chìm đắm trong mênh mông suy nghĩ.

- Đáng lẽ em không nên xuống gặp anh.

Lưu Thiên Tước cười buồn, từ hơi thở có thể đoán Mạch Hiểu Nặc đã vội vã chạy xuống lầu. Mạch Hiểu Nặc cũng cười, cô thở dài.

- Nhưng em vẫn là không nỡ bỏ mặc anh. Làm thế nào bây giờ?

Lưu Thiên Tước chau mày nhìn Mạch Hiểu Nặc, tuy vô lý nhưng anh muốn nổi nóng với cô, muốn phát cáu với cái cách cô giữ riêng mọi đau khổ trong lòng.

Anh nắm tay Mạch Hiểu Nặc lôi cô vào băng ghế sau xe, hơi cùng mùi rượu bao vây lấy Mạch Hiểu Nặc, anh hôn cô, xâm chiếm từng hơi thở, tham lam mút lấy môi lưỡi Mạch Hiểu Nặc. Lưu Thiên Tước ôm chặt eo cô, như muốn khắc sâu thân hình bé nhỏ của cô vào trong anh, một tay Lưu Thiên Tước ngang ngực mon trón tấm lưng nhẵn mịn.

Anh kéo dài nụ hôn xuống cổ Mạch Hiểu Nặc, cô cảm thấy hơi thở anh nóng hổi. Mạch Hiểu Nặc nhẹ đẩy Lưu Thiên Tước ra nhưng anh vẫn ôm ghì lấy cô.

- Thiên Tước, anh say rồi.

- Nặc Nặc, em không ghen sao?

- Em không biết.

Lưu Thiên Tước ngược nhìn Mạch Hiểu Nặc, anh ngồi thẳng người nhưng vẫn không muốn buông tay, ôm Mạch Hiểu Nặc trong lòng, ngửi mùi hương trên tóc cô khiến anh bình ổn lại.

- Sao lại không biết?

Cô do dự một chút rồi đưa tay vuốt nhẹ khóe mắt anh.

- Vì em không nhìn thấy một chút tình cảm nào ở đây.

Anh cười, quả nhiên người con gái nhìn thấu anh nhất có lẽ ngoài mẹ anh ra chỉ còn Mạch Hiểu Nặc. Lưu Thiên Tước áp trán mình vào trán cô vui vẻ hỏi.

- Bây giờ thì sao? Em có thấy chút tình cảm nào không?

- Thiên Tước, gần quá em không thấy được.

Anh hôn lên trán Mạch Hiểu Nặc, cô khiến anh day dứt không thôi nhưng cũng chỉ có cô mới mang lại sự yên ổn cùng bình yên cho trái tim mệt mỏi của anh. Anh yêu cô nhưng cũng giận cô vô cùng, sau nụ hôn anh búng lên trán Mạch Hiểu Nặc khiến cô đau điếng.

- Anh sao thế?

- Bạn gái Nặc Nặc, em thật sự không biết nổi giận là gì sao?

- Tất nhiên em biết. Em đang rất rất tức giận, bạn trai Thiên Tước, anh có gì biện hộ cho hành động của mình không?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Em Nhớ Luru Thiên Tước Lần Đầu Gặp Gỡ

Nhìn nét mặt ương bướng của Mạch Hiểu Nặc, Luru Thiên Tước bật cười. Anh gục đầu vào vai cô, dịu giọng.

-Anh có rất nhiều điều muốn biện minh nhưng cuối cùng lại không thể nói được lời nào.

Mạch Hiểu Nặc hiểu rõ, Luru Thiên Tước có những bí mật mà ngay cả cô cũng không được biết, đã vậy thì không nên miễn cưỡng anh thêm nữa. Nhưng Mạch Hiểu Nặc lo lắng không phải vì anh có quá nhiều bí mật mà vì những bí mật đó khiến con người Luru Thiên Tước thay đổi. Hít một hơi dài, cô dùng giọng điệu bình thường nhất đề hỏi Luru Thiên Tước.

-Thiên Tước, em đã thấy anh đi cùng cô gái đó một lần.

Bàn tay Luru Thiên Tước siết chặt lấy tay Mạch Hiểu Nặc hơn, điều anh lo lắng là thật. Mạch Hiểu Nặc đã biết, chỉ do cô không muốn nói ra. Anh không biết phải làm thế nào để đáp lại cô, nói ra sự thật thì bây giờ Luru Thiên Tước chưa thể, thanh minh thì càng làm anh cảm thấy có lỗi hơn. Nhưng Mạch Hiểu Nặc tiếp lời ngay sau đó.

-Anh đối với cô ấy không có gì chứ?

Luru Thiên Tước lắc đầu, Mạch Hiểu Nặc nhìn nét mặt bình thản của anh vừa vui vừa buồn. Cô lật ngược câu hỏi.

-Cô ấy đối với anh?

Luru Thiên Tước hít vào một hơi, anh không thể chia sẻ tất cả nhưng cũng không muốn nói dối Mạch Hiểu Nặc.

-Anh hy vọng là có.

Mạch Hiểu Nặc chau mày, nếu cô đoán không lầm thì đây là cô gái mà cô nghe lén được từ câu chuyện của Bạch Tử Chí và Luru Thiên Tước. Một nỗi thất vọng nhen nhóm trong lòng, cô cười chua xót.

-Thiên Tước, không phải anh đang muốn lợi dụng tình cảm của cô ấy đấy chứ?

Anh trầm tư giây lát rồi gật đầu, hai bàn tay đan vào nhau nhưng mỗi người một cảm xúc, Mạch Hiểu Nặc buồn bã trong lòng. Không biết từ khi nào khi bên cạnh nhau tâm tư hai người lại xa cách nhường này. Cô siết lấy tay anh.

-Em không biết anh định làm gì nhưng cũng đừng lừa gạt tình cảm người khác.

-Nặc Nặc, anh không lừa gạt tình cảm cô ta, anh chỉ là đang lợi dụng.

Mạch Hiểu Nặc lắc đầu, cô không dám tin vào tai mình nữa, người con trai với nụ cười ấm áp nay lại dùng tình cảm người khác làm bàn đạp cho mình.

-Thiên Tước, anh dừng lại đi. Đừng đùa giỡn với tình cảm của người khác và chính mình nữa.

Luru Thiên Tước khẽ cười, anh đưa tay vén những sợi tóc bên má Mạch Hiểu Nặc ra sau tai, giọng nói vẫn trầm ấm và dịu dàng cứ như đang cùng cô nói về một mẫu truyện vui nào đó.

-Em sai rồi, anh không đùa giỡn với tình cảm của chính mình. Vì tình cảm của anh đều gửi nơi em.

Mạch Hiểu Nặc nhìn gương mặt thân quen trước mắt, đáng lẽ cô phải hạnh

phúc đến chết mất khi nghe Luru Thiên Tước nói những lời ngọt ngào như thế, nhưng sao trong lòng một chút hạnh phúc, một chút mãn nguyện cũng không tìm thấy. Cô vô thức rút tay ra khỏi bàn tay của anh.

-Thiên Tước, lẽ ra anh không phải như bây giờ.

Luru Thiên Tước nheo mắt, tìm anh dường như có vết xước nhỏ cứ âm ỉ đau rất.

-Theo em anh phải như thế nào?

Mạch Hiểu Nặc cúi đầu, cô không dám nhìn vào mắt Luru Thiên Tước, chỉ sợ dù chỉ một tia bận tâm trong mắt anh cũng khiến cô mềm lòng mà từ bỏ không khuyên can anh nữa.

-Em nhớ anh.

Mạch Hiểu Nặc cuối cùng cũng nghẹn ngào thốt ra câu nói giữ kín bấy lâu, Luru Thiên Tước dang tay ôm cô vào lòng. Nhưng niềm hạnh phúc nhỏ nhoi

cũng đang trêu chọc cả hai người, Mạch Hiểu Nặc tiếp lời.

-Em nhớ Lưu Thiên Tước lần đầu gặp gỡ, nhớ anh ầm áp giữa trời đông, nhớ nụ cười vui vẻ tận trong khóe mắt. Lưu Thiên Tước, em nhớ anh của những ngày trước rất nhiều.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến Mạch Hiểu Nặc ghen lời, cô cảm thấy khóe mắt chột cay xè. Cứ như đang nói lời chia tay mỗi tình từ lâu cô ập ủ, Lưu Thiên Tước hôn lên những giọt nước mắt vương trên khóe mi Mạch Hiểu Nặc.

-Ai rồi cũng phải thay đổi, nhưng đối với em. Chỉ cần bên em anh đều là Lưu Thiên Tước của những ngày tháng ấy.

-Lưu Thiên Tước của em sẽ không lợi dụng bất cứ một ai.

Tình thế này khiến cả hai đều đau khổ, cô không biết anh đang nghĩ gì, anh

lo lắng cho cô hơn tất cả mà một lời biện minh cũng không nói. Cả hai chỉ âm thầm ôm ấp nỗi đau của chính mình.

-Nặc Nặc, em hãy nhớ kỹ. Anh có thể lợi dụng bất cứ ai kể cả bản thân mình, nhưng chỉ riêng em là người duy nhất trên đời anh không thể lợi dụng.

Mạch Hiểu Nặc nắm chặt áo Lưu Thiên Tước, cô lắc đầu.

-Anh lợi dụng người khác hay lợi dụng chính anh em đều không muốn. Thiên Tước, dù anh đang làm gì thì cũng hãy dừng lại đi được không? Chúng ta cứ như trước vui vẻ bên nhau mỗi ngày.

Lưu Thiên Tước cười dịu dàng, anh cố che giấu nỗi muộn phiền trong ánh mắt, anh nhẹ dõ dánh.

-Chúng ta vẫn sẽ vui vẻ bên nhau mỗi ngày. Nặc Nặc, ngoan, chỉ một thời gian nữa thôi anh và em sẽ không còn phải bận tâm những việc này nữa.

Lưu Thiên Tước cũng tự nhủ với lòng, anh nhất định rút ngắn thời gian nhanh nhất có thể. Chỉ cần có quyền lực trong tay mới có thể làm sáng tỏ cái chết của mẹ và bảo vệ người con gái anh yêu.

-Bao lâu em cũng sẽ chờ anh. Nhưng Thiên Tước, hứa với em đừng đùa giỡn, chà đạp người khác. Có được không? Xin anh đừng thay đổi.

-Được, anh hứa với em.

Cô yên tâm mỉm cười tựa vào ngực anh. Vỗ về Mạch Hiểu Nặc trong lòng, Lưu Thiên Tước nén tiếng thở dài cùng lời xin lỗi vào trong. Mạch Hiểu Nặc quá đơn thuần, cơ bản cô không thể hiểu được thế giới anh đang bước chân vào, nếu đã thế Lưu Thiên Tước cũng không ngại tạo ra một thế giới thuần khiết cho cô, phần đen tối anh sẽ thay Mạch Hiểu Nặc gánh vác tất cả.

Cách đó không xa một chiếc xe đen ầm ầm trong bóng đêm chăm chú quan sát chiếc Audi màu trắng bạc của Lưu Thiên Tước. Đường như đêm nay Lưu Thiên Tước thiếu tỉnh táo, anh không biết ánh mắt sáng quắc của Lâm Gia Tuệ đã sớm chú ý đến Mạch Hiểu Nặc.

Sau hôm ấy Mạch Hiểu Nặc yên tâm tin tưởng Lưu Thiên Tước, anh vẫn như trước quan tâm và ầm áp. Nhưng cô không biết rằng khi không có Mạch Hiểu Nặc bên cạnh anh dần trở nên lạnh nhạt và tuyệt tình thế nào trong công việc.

Điện hình là số công nhân bãi công lần trước, Lưu Thiên Tước nhất quyết không giữ lại một ai. Một buổi chiều Mạch Hiểu Nặc đi ăn cơm cùng anh, từ xa một người đàn ông trung niên vẻ mặt khắc khổ, tiêu tụy thấy rõ khúm núm chạy đến trước mặt anh.

-Xin cậu, lần trước tôi chỉ nhất thời sai lầm nghe theo số đông. Bây giờ tôi nghĩ lại rồi, công việc này với tôi rất quan trọng.

Mạch Hiểu Nặc ngờ ngác không biết gì, chỉ thấy Lưu Thiên Tước tắt hẳn nụ cười. Anh đứng dưng.

-Ông nên tìm công việc khác, công ty không cần những người như ông.

Anh nắm tay Mạch Hiểu Nặc lôi cô đi, người đàn ông không bỏ cuộc chạy lên phía trước cúi thấp người.

-Nhưng tôi cũng lớn tuổi, không một nơi nào chịu nhận nữa cả. Cậu nể tình tôi bao nhiêu năm tận tụy cho tôi một cơ hội được không.

Lưu Thiên Tước không để mắt đến nữa, anh vẫn ung dung bước đi. Mạch Hiểu Nặc thấy rõ nét băng lãnh nơi anh, cô dùng bước nín lấy tay Lưu Thiên Tước, anh quay sang nhìn cô chau mày. Lần đầu Lưu Thiên Tước tỏ ra mất kiên nhẫn với Mạch Hiểu Nặc.

-Hiểu Nặc, em làm gì thế? Còn không mau đi.

Cô lấy hết can đảm cãi lời anh.

-Nhưng ông ấy...

-Mạch Hiểu Nặc, anh bảo em đi em không nghe rõ?

Cô tròn mắt nhìn anh, Lưu Thiên Tước lời mạnh Mạch Hiểu Nặc đi xa. Anh khẩn trương chỉ muốn đưa cô đi thật nhanh, không muốn Mạch Hiểu Nặc trông thấy một Lưu Thiên Tước mà cô chưa từng biết đến, càng không muốn người khác biết cô quan trọng với mình ra sao.

Nhưng có một việc con người ta càng làm càng sai, càng giữ càng tuột mất. Mạch Hiểu Nặc hất mạnh tay Lưu Thiên Tước. Cô cười gượng nhìn anh.

-Em vừa nhớ ra có chút việc không ăn cơm cùng anh được. Em về đây...

Cô muốn nói tên anh nhưng cổ họng nghẹn ứ không thốt lên được hai từ Thiên Tước quen thuộc. Mạch Hiểu Nặc xoay người bỏ đi, anh nhìn theo bóng lưng cô, nét giận dữ không cách nào tan đi trên mặt. Anh đóng sầm cửa xe lôi điện thoại ra bấm nhanh một dãy số.

-Bạch Tử Chí, cậu tìm cho tôi vài người. Sau này tuyệt đối không được để những người vô dụng đó lại gần tôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.